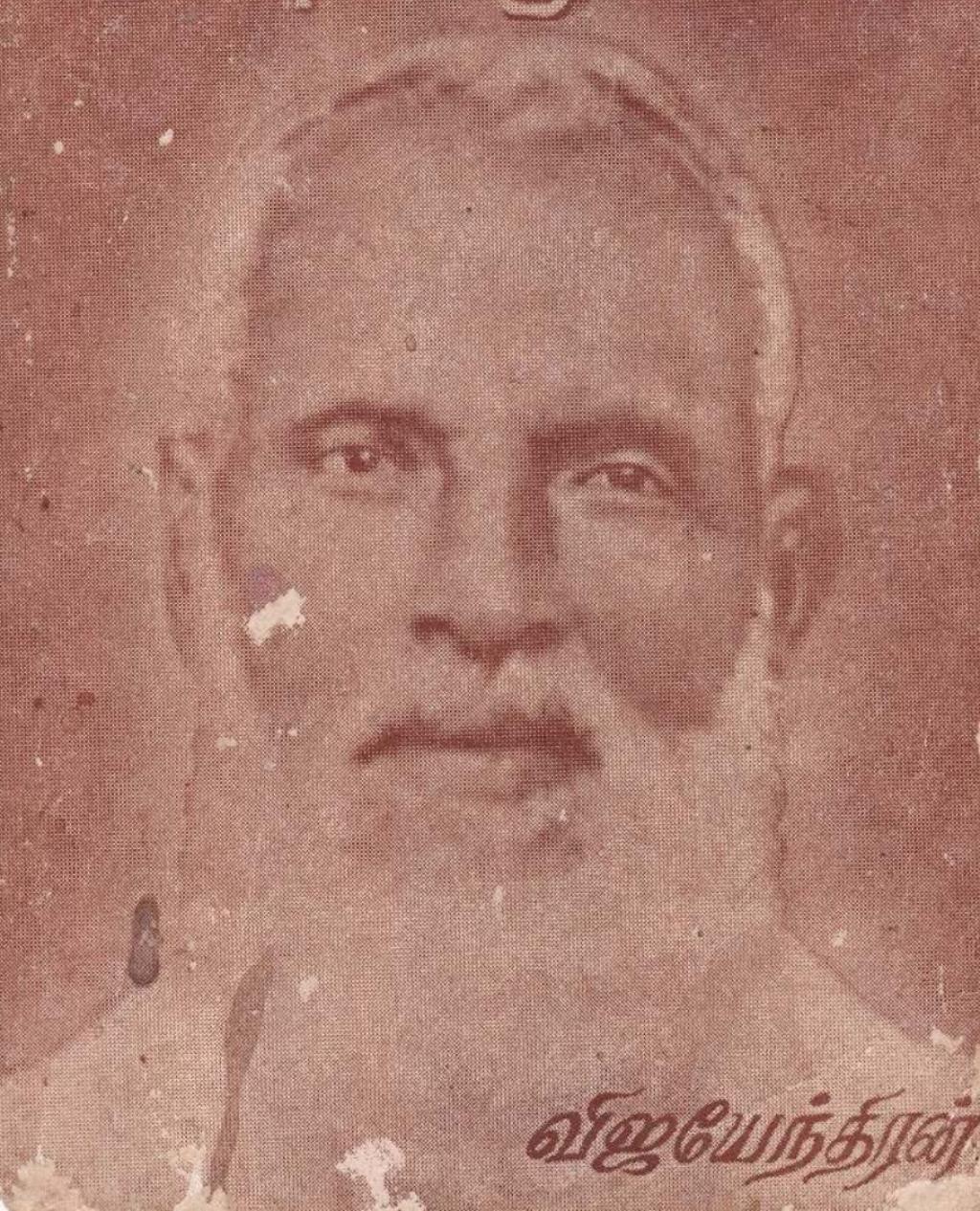
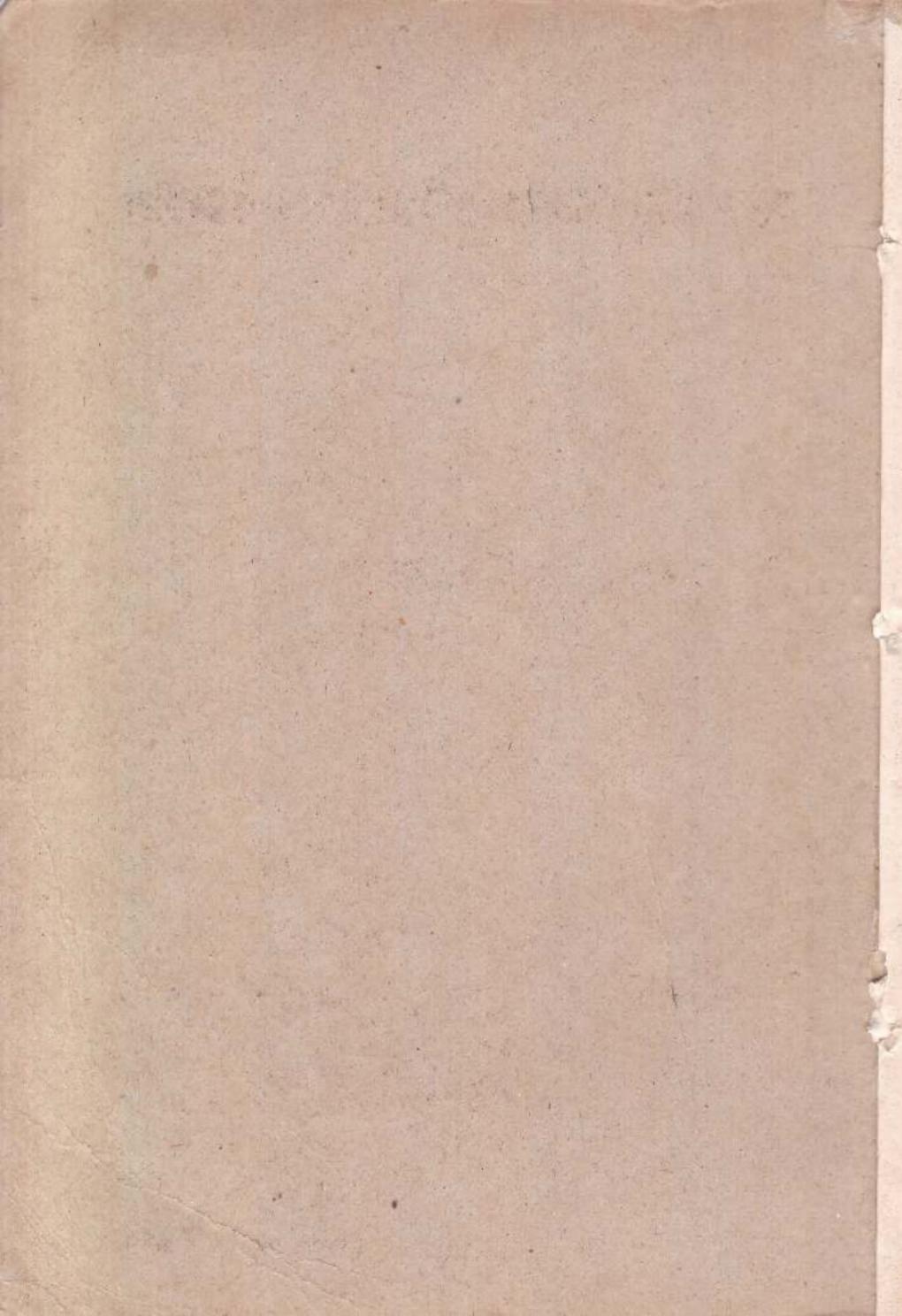

அங்கஙவி கல்வி வெளுப்பினர்கள்

வழயேந்தரன்

இங்கவி கல்வி வெளுப்பிள்ளை

வினாயகத்ரன்

நவினர் பிரசுரம்
கந்தகாவாமிகோவில் வடக்கு வீதி,
நாவிட்டபுரம்
(கிணகம)

முதற்பதிப்பு 1973 அக்டோபர்

(பதிப்புவினமையடையாது)

உரிமை ஆசிரியருக்கு

AASUKAVI KALLADY VELUPPILLAI

By

VIJAYENDRAN

விஜயேந்திரன் நூல்கள்

வெளிவந்தவை:

1. விஜயேந்திரன் கவிதைகள்
2. அவன் (நாவல்)
3. அண்ணு என்றெழுநு மாணிடன் (அஞ்சலி நூல்)
4. சௌந்தர்ய பூஜை (திரு கடைகள்)
5. பிரேமதியானம் (உணர்வுச் சித்திரம்)
6. ஆசக்கி கல்லடிவேலூப்பிள்ளை (வாழ்வும் பணியும்)

வெளிவர உள்ளவை:

1. நெஞ்சக் குருதி (நாவல்)
2. இலக்கியத் துறையில் நாம் (விமரிசனம்)
3. அழாத் உலகம் (நாவல்)
4. சுதந்தின் சிறந்த நாறு இலக்கியத் தூல்கள் (விமரிசனம்)
5. புரட்சியமூத்தாளர் க. வே. சாரங்கபாணி (வாழ்வும் பணியும்)
6. அழகுத் தெய்வம் (நாவல்) (பணியும்)
7. பாரதிக்குப்பின் தமிழ்க் கவிதை (விமரிசனம்)
8. தமிழ் உரைநடைச் சிற்பிகள் (கட்டுரை)
9. விவேகானந்த ஜோதி (தத்துவ தரிசனம்)
10. அருட்சோதி இராமலிங்க அடிகள் (தத்துவ தரிசனம்)
11. ஜீவபாதை (தத்துவ தரிசனம்)
12. திருமூலர் (தத்துவ தரிசனம்)
13. ஆசக்கி கவிதைகள் (தொகுப்பு நூல்)

வாழ்த்துரை

பேராசிரியர், கலாநிதி

ச. வித்தியாணந்தன் M. A. Ph. D.

(தமிழ்த்துறைத் தலைவரும், பேராசிரியரும்,
இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் பேராதனை வளரகம்)

'தண்டமிழில் இடிதழை மின்னல் பாயக்
ஏராக்ரென வசைமாரி மோறிந்து நிற்குக்
வண்டமிழ்வேற் பிள்ளை வென்னும் கவிஞர்'

என்றே ஆசக்கி கல்லடி வேலூப்பிள்ளை அவர்களைத்
கபிருவகம் இன்று போற்றுகின்றது. கண்டனத்திற்
கைகேர்ந்த புலவர் என்று கல்லடி வேலூப்பிள்ளை பற்றி
பலரும் கூறக் கேட்டிருக்கின்றனர். ஆனால் அவர் பல
துறைப்பட்ட தனித்துவமான சாதனைகளைத் தமிழில் நிலை
நாட்டியள்ளார் என்பது பலருக்குத் தெரியாது. இதனைத்
தக்கசான்றுடன் இந்நாலில் ஆசக்கியின் பேரனுள் விஜயேந்
திரன் அவர்கள் நிறுவியுள்ளார்.

சமுத்துத் தமிழ்ப் பேரவினுரீலே, கவிதை, உரைநடை,
பத்திரிகை, கண்டனம், கட்டுரை, வரலாற்று, ஆராய்ச்சி
முதலிய பலதுறைகளில் முன்னணியில் வைத்துக் கணிக்கப்
படவேண்டியவர் கல்லடி வேலூப்பிள்ளை என்பதை இந்
நாலாசிரியர் தக்க ஆதாரங்களுடன் நிலைநாட்டியுள்ளார்.

காலஞ்சென்ற அழகிசாமி அவர்கள் லில ஆண்டுக்
ஞக்கு முன் எமக்கு எழுதிய கடிதம் ஒன்றில் ஆசக்கி
கல்லடி வேலூப்பிள்ளையின் படைப்புக்கள் பற்றித் தமக்குப்

பல தகவல்கள் திரட்டி அனுப்பும்படி எழுதியிருந்தார். கல்லடி வேலுப்பிள்ளை பற்றி ஈழாட்டவரே சிந்தை கொள்ளாத நிலையில் அவ்வறிஞர் இவ்வேண்டுகோளை விடுத்து ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர் தொண்டினைத் தென்னகத்தார் சிலர் எவ்வளவிற்கு மதித்திருந்தார் என அறிய ஒரு வாய்ப்பாக இருந்தது. அப்போது, திரு. ஏ. ரி. பொன்னுத்துவர் அவர்களும், திரு. கணக. செந்திநாதன் அவர்களும் தமக்குக் கிடைத்த குறிப்புக்களை எமக்கு அனுப்பிவைத்தார்கள். விஜயேந்திரனின் இந்நால் அக்காலத்தில் வெளிவந்திருந்தால் அழகிரிசாமி அவர்களுக்குப் பெரிதும் பயன்பட்டிருக்குமென இந்நாலே இப்போது படிக்கின்றபோது அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

கல்லடி வேலுப்பிள்ளையின் வரலாற்றைக் கூறுவதுடன் பலவகைத் துறைகளில் அவர்களை சாதித்தவற்றைச் சான்றுடன் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் நூலாகிறியர். அக்காலத் துத் தமிழ் மேதைகளாகிய உடுப்பிடிடிச் சிவசம்புப் புலவர், மறைமலையடிகள், சேர். பொன். இராமநாதன், நா. கதி ரைவேற்பிள்ளை, சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், நவநீத கிருஷ்ண பாரதியார் போன்றேர்களது பாராட்டைப் பெற்றவர் இக்கவிஞரேரனைத் தெரிவின்றது.

யாழ்ப்பாணத்துத் தேவைகள், தாய்மொழிப் பற்று, தேசிய ஒருமைப்பாடு, தொழிலாளிகள் நலன். காந்தியன் ஸனின் கதர் உடை, போன்ற பல முற்போக்கான விஷயங்கள் பற்றி ஆசக்கி எழுதியவற்றையும் பாடியவற்றையும் தந்ததோடு, பாரதிக்கும் ஆசக்கவிக்கும் காணப்படும் ஒரு மைப்பாட்டையும் ஆசிரியர் விளக்கியுள்ளார்.

ஸழத்து வாழ் தமிழர் தமது பண்ணைய வரலாறு பற்றியும், தனித்துவம் பற்றியும் ஆராய முற்படும் இன்றைய சூற்றிலையில் அத்தகையமுயற்சிக்குச் சிறந்த ஒரு சுருவிநூலாக இது அமைகின்றது. ஸழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியிற் கல்லடி வேலுப்பிள்ளை அவர்களுக்குரிய இடம்பற்றி மதிப்பிடுவதற்கு இந்நால் பெரிதும் பயன்படும்.

பஸ்லாண்டு முயற்சியின் பயனாக இந் நூல் வெளி வருகின்றது. ஆசிரியர் இளைஞராக இருந்தபோதும் எழுத்துத் திறையில் அநுபவம் பெற்றவர். தெளிவான நடையிலே தர்க்க ரீதியாகத் தமது முடிவுகளை நாட்டியுள்ளார். அவர் குறிப்பிட்டிருப்பது போல, ‘கதேச நாட்டியம்’ என்ற பத்திரிகை இதழ்களின் துணை கொண்டே இந்நூல் பெருமளவுக்கு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. கல்லடி வேலுப்பின்கொயின் படைப்புகள் பல அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. அவற்றையும் தேடி எடுத்து, ஆசகவியின் முழுமையான தொன்றிலை ஆசிரியர் மதிப்பிடுவாரென எதிர்பார்க்கின்றேயும், அதற்குரிய மனப்பாங்கும் ஆற்றலும் அவரிடம் உண்டு. அவர் முயற்சிக்கு ஒன்றைக்கமும் ஆக்கமும் அளிப்பது ஈழத் துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியிற் கருத்துடையோர் கட்டிகும்.

23-9-73

ச. வித்தியானந்தன்

மதிப்புரை

இரசனைக்கடல், செந்தமிழ்மணி
பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை

தனது மன்னையும் சமயத்தையும் அழித்தொழிக்க
வந்த வேற்று நாட்டாருடன் வீரூப்புடன் பொருது தன்
அயிரையே கொடுத்துப் புகழ் எய்திய சங்கிலி மன்னையை
துரோகி என்று சரித்திர நூலில் எழுதி, அந்த நாலை நாம்
யாட்க்கச் செய்தனர் ஒருசாரார். நாட்டிற்குச் சங்கிலியன்
செய்த தொண்டிற்கு அவனுக்குக் கிடைத்த பட்டம் துரோகி
என்பதுதான்.

மகா ராட்டிர சிங்கமாய் இலங்கி வேற்றுநாட்டுப் படை
எடுப்பைத் தடுத்து தன் மதத்தைப் பாதுகாத்த சிவாஜி
மன்னனுக்கு வெள்ளைக்காரர் ‘மலை எலி’ என்று பட்டம்
ருட்டினர்.

சங்கிலியன் வரலாறு அறிந்த இன்றைய மக்கள் அவனை
சதிக் கும்பலால் காட்டிக்கொடுக்கப்பட்ட அப்பெரியானை—
இப்போது உண்மை வீரனெனக் கண்டுள்ளனர்.

இந்திய சுதந்திர வாலில் ஒளிவிடும் உதயதாரரையா
கிய பாலகங்காதர திலகர் சிவாஜியின் உண்மைத் திறனை
எமக்குக் காட்டியுள்ளார். வேதாந்தக் கொடியை வெள்ளையர்
நாட்டில் ஏற்றிய விவேகானந்தர், சிவாஜி பெருமையையிருக்கு
தூலாம்பரமாக்கினார். அமெரிக்க - இங்கிலாந்து நாடுகளிலிருந்து திரும்பிய சுவாமி, சென்னைக் கடற்கரையில் சுப்பிரமணிய ஜயர் போன்ற மூன்று நாள்களும் மேதாவிசஞ்சனான் இன்பமாகக் கதைத்துக் கொண்டிருந்த போது சிவாஜியின் பெருமையை கணல்க்கக்கும் மொழியால் விண்டுரைத்தார். அதுவே Echoes என்று ஆங்கிலத்திலும், ‘எதிரொலி’ என்று தமிழிலும் வெளிவந்தது.

இப்படி இரு அரசர்களின் இயல்பைத் தத்தமக் கேற்ற வாறு மாற்றிக் கூறியோருக்கு மறுஅடி கொடுக்க பெரியோர்கள் தேவைப்பட்டனராயின் ஒரு சிறு கிராமத்திலே பிறந்து தமிழிலும், தமது மதத்திலும் பற்றுவைத்த ஆசகவி வேலுப்பிள்ளையை நெயாண்டிப்புலவர், பகைவரை முதுகிற பதம்பார்த்தவன் என்றெல்லாம் நம்மனுரை தவரூக்குணரச் செய்தவருக்குத் தலையடி கொடுக்க—உண்மை வீரமும், நாட்டுப்பற்றுத் தீரமும் சமரசமதநோக்கும் மிக்க ஆசகவி வேலுப்பிள்ளையின் உண்மை இயல்பை நமக்கு உறுதிப்படுத் திக் காட்ட ஒருவர் தேவைப்படத்தானே வேண்டும். அத் தகைய தேவையை நிறைவு செய்ய இன்று ஒருவர் முன்வந்திருப்பது நம்மனுரைக்குச் செய்த பெருந்தொண்டென்னலாம்,

இந் நூலாசிரியர் விழுயேந்திரன் சுமார் பதின்மூன்று ஆண்டுகள் தமிழின் பலதுறைகளிலும் ஈடுபட்டுத் தம் புகழைத் தாமே பேசாது அருமையான தொண்டுகள் செய்துள்ளார்.

கவிதை, சிறுகதை, நாவல், விமரிசனம், பத்திரிகைத் தொழில் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டுள்ள இவர் இன்றைக்கு சரித்திரத்துறையிலும் இறங்கியுள்ளது போற்றற்குரியது.

‘ஆசகவியை நமக்கு உண்மையாகக் காட்டும் சான்று களை அடக்கியுள்ளது அவர் நடத்திய கதேச நாட்டியம் என்னும் பத்திரிகையே, முப்பது வருட காலம் இப் புலவர் அப்பத்திரிகை மூலம் பெட்டுமிகும் பண புரிந்தார்.’ என்று கூறுகிறோர். ஆசகவியின் சரிதையைத் தரும் இந் நூலாசிரியர். ‘நெஞ்சில் உருமும், நேர்மைத் திறனுமற்ற இந்நாள் பத்திரிகையாளர்கள் புலவர்தம் இதய திண்மை காணின் திடுக்குற்றுப்போவர்’ எனகிறோர் நூல் ஆசிரியர்.

இந்நூலின் 9ஆம் 13 ~ 18 முடியவுள்ள பக்கங்களில் ஆசகவியின் உரைநடைச் சிறப்பை நாம் கண்டுகொள்ளலாம்.

சதேச நாட்டியம் பத்திரிகையில் ஆக்கவி செய்த பணி மகத்தானது. அவருடைய மனோதிடம், கண்டனத் திறன், வசனநடை வசீகரம் கவிதாசாமர்த்தியம் யாவும் மேற்படி பத்திரிகை மூலமாகவே முழுமையாகத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்குப் புலனுயின்.” (பக்கம் 7) என்று இவ் ஆசிரியர் கூறும்பொழுது அப்பத்திரிகையே ஆக்கவியின் இதயகிதம்; ஜீவமுச்ச; சாதனைப் பெட்டகம்” (பக்கம் 7) என்ற இவர் கூற்றையும் நாம் ஏற்கவேண்டியதே.

“கண்டனங்கள் தீறக் கல்லடியான்” என்ற பிரிவில் வரும் பக்கம் 12 தொட்டு பக்கம் 23 வரையுள்ளன நாம் அவசியம் வாகிக்க வேண்டியன. சைவர்களாகிய நம்மவரையே இப்பெரியார் கண்டித்த நற்புத்தி புகட்டுகிறோர். ‘2000 ரூபாவை வாயாற் கொடுத்தும் கையாற் கொடா திருக்கும் கொழும்பு பிரபுக்கள் போற் பிரபுக்களின் றி நன் மனமும் விடாழுமயற்சியும், திடிசித்தமுமுள்ள விக்ஞேரியாக் கல்லூரியின் மாணேசுகிங்கம் போல் ஒருவரிருந்தால் இக் கல்லூரி (இந்துக் கல்லூரி) முற்றடையாதிருக்குமென்று எவர் சொல்லுவார்?”

நகைச்சவைக்கும், ஆக்கபணிக்கும், மலிதார் இயல்லை எடைபோட்டறியும் ஆக்கவியின் திறனுக்கும் இந்தப் பகுதி சான்றுபகருகின்றது.

ஆக்கவியின் பேரின்பக் காதல், கண்ணீர்க் காவியம், கண்டனப் பாக்கள் இந்துவின் பக்கம் 25 தொட்டு 34 முடியக் காட்டப்படுகின்றன.

சிறையிலும் தமிழும், யாப்பும் அன்பருக்குக் கற்பித்த இப்புலவரை சிவசம்புப் புலவர், மறைமலையடிகளார், சேர். பொன். இராமநாதன், சட்டமேதை ஜீசக். தம்பையா, சிவப்பிரகாச பண்டிதர், கத்தோலிக்கக்குரு ஞானப்பிரகாசர், நவநீதகிருஷ்ணபாரதியார் போன்றேர் போற்றியுள்ளனர். குருகவி மகாவிங்கசிவம், தெல்லியூர்ப் பாவலர் துரையப்பா பிள்ளை ஆகியோர் இவரிடம் ஈடுபாடுடையவராய் இருந்தனர்.

அக்காலத்திலேயே கைத்தூழில், விவசாயம், வர்த்தகம், விருத்தியடைய தமிழில் நூல்களில்லையே யென்று வருந்திய இப்புலவரின் மொழிப்பற்றும், தேசப்பற்றும் செப்புந்தரமன்று.

“மந்திரத் தமிழால் மாணிக்கக் கவிசெய்த உயர்களி,” “உதயரவியின் சொர்ணஜோதியிற் பூத்து விரிகின்ற மோகன புஷ்பங்கள், அந்தி மாலையிலே பொலிவிழந்து நிலம் வீழ்கின்றன; இதுவே இயற்கையின் நியதி; காலத்தின் லீலை; வல்லமைகளின் கர்த்தாவான கடவுளின் கைங்கரியம்.” என்று இந் நூலாசிரியர் எழுதம் அழகொழுகும் தமிழ் நம்மைக் கவருகிறது. “இந்தநூலைப் படிப்பவர்கள் சமுத்துப் புலவர் வரிசையில் - பத்திரிகையாளர் வரிசையில் - உரைநடைவித்தகர் வரிசையில் - கண்டன மேதைகள் வரிசையில் - சரித்திர ஆய்வாளர் வரிசையில் ஆசுகலீயின் ஸ்தானம் எத்துணை தனித்துவமானது என்பதனை உணர்ந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தால் அதுவே இந்நூலை ஆக்கி யோனுக்கு இதய நிறைவைத் தரவல்லதாகும்” என்று கூறும் இவ்வாசிரியர் முடிவுரையின்படி நம் தமிழர் இவருக்கு இதய நிறைவைக் கொடுப்போமாக. சரித்திர ஆய்வுப் புலமைக்குச் சான்றுக இலங்கும் “யாழ்ப்பாண வைபவ கெளமுதி” தந்த ஆசுகலீயின் பெருமடுக்கு என்றும் நிலவுக!

வியாபாரிமூலை
பருத்தித்துறை.

பொன். கிருஷ்ணபிள்ளை

முன் ஞாயர

முன்னுயரை எழுத ஆரம்பிக்கின்ற இந்த நேரத்தில் எனது வழிபாட்டுத் தெய்வமாகிய சண்முகக் கடவுளின் ஞாபகமே என்தெஞ்சில் நிழலாடுகின்றது.

இனையற்ற அந்தக் கடவுளின் கருணையொன்றே, இந்தாலீல யான் எழுத எண்ணிச் செயலாற்றத் தொடங்கிய நாட்ட தொட்டு இன்றுவரை எனக்கு வந்த சோதனைகள் - சிரமங்கள் - தடைகள் யாவற்றையும் உடைத்தெறிந்து இந்தால் உருவாவதற்கு முதற் காரணமாக அமைந்தது.

நம்பும் அடியார்களின் நாயகனுண அந்தக் கடவுளுக்கு இந்தச் சாமான்ய விசுவாசியின் அங்பு ததும்பும் நமஸ்காரங்கள் அர்ப்பணமாக்கட்டும்.

இந் நாலிலே யான் ஆசுகவியை அதிமானிடன் நிலையில் வைத்துத் துதி செய்யவில்லை.

இந்தாள் வரை இன்றைய எம்சந்ததியார் அறியக் கூடிய வாய்ப்பில்லாதிருந்த ஆசுகவியின் நல்ல பணிகளைப் பன்முகப்பட்ட சாதனைத் திறலை முதன் முதலாக இந்தாலினாடாக பணிவாய் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

புலவரின் வாழ்வையும், சாதனைகள் எனக் கொள்ளத் தக்க பணித்திறலையும் இந் நாலைப் படிப்பவர்களாகிய நீங்கள் உணர்ந்து கொள்ளக்கூடுமெனவே யான் கருதுகிறேன்.

இந்தால் வெளிவருவதற்கான செலவினைத் தாமே ஏற்று உதவியவர் எனது அங்புச் சோதரர் அடவகேட்பாலா நடராஜா அவர்கள்.

இந்த உயர்ந்த உதவியைச் செய்த என் உத்தம சோதரருக்குக் கடவுள் எல்லா மங்களங்களையும் செய்வார்.

மேலும் இந் நூல் சம்பந்தமான குறிப்புகளை பெறுவதற்காக எத்தனையோ மாதங்கள் பலப்பல தூர இடங்களுக்கும் சென்றலைந்தேன். அந்த சந்தர்ப்பங்களில் எனக்கு மனமுவந்து பொருள் உதவி புரிந்து என்பணியை ஊக்கு வித்தவர்கள் அன்புச் சகோதரி யோகமணி சபாரத்தினம் அவர்களும், நன்பர் வசாவிளான் வேலாயுதம் அவர்களும் ஆவர். அவர்களுக்கும் மற்றும் எனக்குச் சில சிற்றுதவிகளைப் புரிந்த திருமதி புஷ்பராணி தங்கராசா, ராஜேஷ்வரி சிவ விங்கம் ஆகியோருக்கும் எனது மனமுவந்த நன்றியைச் சொல்லுகிறேன்.

இந் நூலுக்கு வாழ்த்துரையும், மதிப்புரையும் வழங்கிப் பேராசிரியர் கலாந்தி ச. வித்தியானந்தன் அவர்களும், இரசனைக்கடல் செந்துமிழ்மணி பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்களும் இந் நூலை ஆறுதலாகப் பாடித்துத் திறனையவுக் கண்கொண்டு தத்தம் உரைகளை தந்துள்ளார்கள். அவர்களுக்கும் என் நன்றி.

எனது எழுத்து பற்றிய தனது அபிப்பிராயத்தை தந்துதவிய பேராசிரியர் க. சச்சிதாண்துணை நான் மறக்க முடியாது.

இந்நூல் எழுதுவதற்குரிய குறிப்புகளை பெறுவதற்கு உதவிய மேன்மக்களுக்கும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் நன்றி சொல்லி, ஆகைவியை - வாழும் தமிழுரைத்த வரகவியை பல புதிய கோணங்களில் தரிசிக்க வருமாறுழைத்து, - தரிசித்த பின் உங்கள் கருத்துக்களை எனக்கு அனுப்பி வைக்கும்படி பணிவோடு வேண்டுகிறேன்.

இறுதியாக ஒரு வார்த்தை! ஆகைவியிடம் சிறையில் பாடங் கேட்ட புலவர் பெயர் க. வே. சின்னப்பிள்ளை என்பதாகும். அப்பெயர் க. வே. சின்னப்பப்பிள்ளை என்று இந்நூலில் இடம்பெற்றுவிட்டது. இத்தனைத் திருத்துக்

“நமினு விரசும்”
கந்தகவாமி கோவில் வடக்கு வீதி,
மாவிட்டபுரம்.

விஜுவேந்திரன்

அவனுக்கு அபிப்பணம்

எனது லட்சிய நாயகியின் நினைவுகள் என்னைத் தீண்டு
கின்றபோது - - - - -

நான் உத்வேகத்தின் தாலுகூடி விடுகின்றேன். அமர
உலகின் ஆனந்தக் கனவுகள் என்னும் மலர்கின்றன.

அவள்—

என் உள்ளுணர்வோடு ஒன்றியவள்; ஆத்மாவோடு சங்க
மித்தவள்; கருத்தின் மயை விசையாக மாறியவள்.

அவளே என்னை ஏழுத்துத்தாழையில் இரண்டறக் கல்க்க
பண்ணினாள். அவளே என்னை இலக்கிய தெய்வத்தின் நிதய
உபாசகனாக மாற்றினாள். அவளே என் சீவியத்தைச் சுதந்
திரப் பாதைக்குத் திசை திருப்பினாள்.

சக்கரவாளம் பட்சிகள் வான் அந்திலைகபில் திருள்கின்ற
அமிர்தத்தை உண்டு ஆனந்திக்கின்றன. என் ஆத்மா பிரிய
தேவதையின் நினைவின் மதுமாந்தி மதுர சகம் காண்கின்றது.

‘பெண்ணின் வாழ்க்கை அப்பின் சிந்திரம்’ என்று
எங்கோ படித்திருக்கின்றேன். இக்கூற்றுக்கு இலக்கணமாகத்
திகழ்ந்து, வானைகியுவளின் மஸரடிக்கு இந்தால் அர்ப்பணம்.

ஆகூவி கல்லடி வேலுப்பிள்ளை

1. ஆகூவி

இப்பிரத்தில் ஒருவரே புலவர் என்பர் ஆன்னேர். ஆன்னேர் கூற்றுக்கொப்ப கடற்ற நூற்றுண்டில் ஈழத்திருந்திட்டில் பிறந்த மற்ற புலவரே ஆகூவி கல்லடி வேலுப்பிள்ளையவர்கள்.

ஆகூவியவர்கள் கவிமட்டுமல்லர்; உன்னத உரை நடைக் கர்த்தா; சமத்காரரமும், அஞ்சாமையும் மிக்க பத்திரிகையாளர்; இலையற்ற கண்டனக்காரர்; சிறந்த சரித்திர ஆய்வாளர்; உயர்த்த சைவத் தொண்டர்; அதே ஞான்று பிறமதங்களையும் துவேஷக் கண்கொண்டு பார்க்காத பண்பாளர்; தனது காலத்தின் வித்வான்களாலேயே ‘நிகரற்ற மேதை’ எனக் கொண்டாடப்பட்டவர். ஈழத்தில் மட்டுமன்றி இந்தியா, மலையா போன்ற தேசத்துப் பெரியார்களாலும் வித்தகர் என விதந்தோதப்பட்டவர்.

இத்துணைக் கீர்த்தி இருந்தென்ன? புலவர் காலமாகி சுமார் மூப்பது வருடங்களாகின்றன. இது காறும் அவர்வரலாறு எழுதப்படவில்லை. அன்னுரின் ஆன்ற கைங்களியங்கள் எடுத்துரைக்கப்படவில்லை. இப்படியே இன்னமுங் கொஞ்சக்காலம் செல்லுமாயின் மகிழைசான்ற அந்தக்கவி யின் பணிகள் எல்லாம் காலவெள்ளாத்தில் அறலே அழிந்திடவுங் கூடும்.

சென்ற நூற்றுண்டில் ஈழத்தில் தோன்றிய ஆறுமுர நாவலர், சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளை போன்ற பெருமக்களோடு சமமாக வைத்து மதிக்கத்தக்க ஒரு உன்னத ப்ருஷ்ணின் வாழ்வையும், அன்னுரின் ஒப்பற்ற பணிகளையும் முழுமையாக எடுத்துரைக்கக் கூடிய வாய்ப்பில்லாவிட்டாலும் கிடைத்த சான்றுகளைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டதே இந்தநூலாகும்.

ஆசகவியவர்கள் தனது வாணுள் முழுவதையுமே ஒரு கவியாகவும், பத்திரிகையாளராகவுங் கழித்தார். மிகவும் சிரமத்தின் மத்தியிலே ஓர் அச்சுக்கூடம் நிறுவி, “கதேச நாட்டியம்” என்ற பத்திரிகையை பன்னெடுங் காலம் அஞ்சாமையோடு நடாத்தி தனது கலை ரக்கும் கண்ட வங்களால் எதிரிகளைக் கதிகலங்கச் செய்தும், ரமணிய மான தனது வசனநடையால் தமிழ் வசனத்துறைக்குச் சிறப்பான முறையிற் தம் பங்கினைச் செலுத்தியும் இன்ன மும் பல்லாற்றாலும் பாங்குமிகு பணிபுரிந்தார்.

அவர் உயர்ந்த ஆத்மீகக் கவிதைகளைப் பாடினார்; சிறந்த கண்டனக் கவினதைகளைத் தீட்டினார்; தனித்துவம் மிக்க நடைச்சுவைக் கவிதைகளையும் ஏராளமாக யாத்தார்.

ஆசகவியவர்கள் சமார் இருபது நூல்களை எழுதியிருக்கிறார். அந்தநூல்களிற் பல அன்னாருடைய நுட்பமான அறிவுத் திறனுக்கு அணியேனச் சுடர்கின்றன.

அவரின் நூல்களில் “யாழ்ப்பாண வைபவ கெளமுதி”, மிகச் சிறந்தது. யாழ்ப்பாணத்துச் சரித்திரத்தையும், யாழ்ப்பாணத்தின் கண் உள்ள ஊர்களின் பெயர்க் காரணங்களைத் தெரிந்துகோள்ளத் துடிப்பார்க்கும் புலவரின் ‘யாழ்ப்பாண வைபவ கெள முதி ஒப்பற்ற ஓர் துணை நூலாகும்.

ஆசகவியின் காலத்தில் வாழ்ந்த எந்தப் புலவருமே, தமிழ் ஞாவத்திலுள்ள சரி, கண்டனந் தீட்டுந் திறனிலுள்ள சரி அவரை பிர்சுசியதாகத் தெரியவில்லை.

தனக்குச் சரினப் பட்டதை யாருக்கும் அஞ்சாதவீரேடு விள்ளுவதற்குப் புலவர் சுற்றேலுந் தயங்கியவர்ஸர்.

ஆசகவியின் அஞ்சாமைப் பண்பும், “நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினும் குற்றம் குற்றுமே” என்றுரைக்கவல்ல “நக்கேத் துணிச்சலும்” சில சுத்தர் ப்பங்களில்

அவரை சட்டத்தின்முன் குற்றவாளியாக நிறுத்தியிருக்கிறது. அது போழ்தும் புலவர் கலங்கவில்லை; பின்வாங்க வில்லை. முடிவு? அன்னுர் தனது வானுளின் சில வருடங்களைச் சிறையிற் கழித்திட நேர்ந்தது. சிறையிலிருந்து மீண்ட பின்னும் அதே துணிச்சல், அதே வீரம்.

எவர்க்கும் அஞ்சாத துணிச்சலும், கடவுளைத் தவிர யாரையும் கும்பிட்டு வாழாக பேராண்மையும் புலவரின் இரத்தத்தோடு இரக்தமாக ஒடிய ஒப்பற்ற பண்டு.

புலவருடைய வாழ்வையும், எழுத்தினையும் என்னும் போது உண்மையாகவே மெய்சிலிர்க்குப்; ஆச்சர்யம் அலை மோதும்; இத்தகைய வணங்காழுதிப் புலஸரைப் பேற்ற மைக்காக என்றன் ஈழத்திருத் தாய்க்கு ஆயிரம் வந்த னங்கள் சேர்க.

2. குதேச நடவடிக்கை

குதேச நடவடிக்கை என்ற பெயரில்லைந்த தனது சரித்திர கீர்த்திமிக்க பத்திரிகையைத் தொடங்கினார்.

சமார் முப்பது வருட காலமாகப் புலவர் அப் பத்திரிகையில் பெட்டுமிகும் பண்புறிந்தார்.

பத்திரிகை விற்குத் தகுதி

பத்திரிகை விற்குத் தகுதையை இதோ புலவர் முகல் கீழ்க்கு :

“எமது கய பொறுப்பிலோர் அச்சியந்திரம் நாம் வைத்திருக்க வேண்டுமென்றும், அதில் எம்மதிகாரத்துள் ஓர் புதினப் பத்திரம் நடைபெற வேண்டுமென்றும், நெடு நாளாம் நம்முட் குடிப்புக்கிருந்த பேரவாவை அநுகூலப் படுத்த முயன்று, நாம் இலங்கையில் பற்பல பிரதங்களை இடங்களிலும் இருக்கும் எமது நண்பராய்கள் கனவான் களைச் சந்தித்தபோது, அவர்கள் மீக்க மரியாதையோடுப்

அன்போடும் அநுசரித்து உபசரித்து ஏற்ற உதவிசெய்து எம்மனத்தைத் தளர்வது உற்சாகப்படுத்தினர்.

— பல பிரபுக்களும் அளப்பருமானந்த சந்துட்டியோடு வந்துகூடி ஏற்ற உதவியைச் செய்து எமக்குத் தைரியத்தை எழுப்பிவிட்டார்கள்.

இவர்கள் உபகரித்த பணத்தைக் கொண்டே யாம் சென்ன பட்டனை சென்று ஓர் அச்சியந்திரத்தையும், அதற்காம் சமஸ்தள பாடங்களையும் கொண்டுவந்து நம் அச்சியந்திர சாலையில் சேர்த்துவிட்டு சென்ற ஆனி மீ எ. சனிக்கிழமை சுபழகூர்த்தத்திலே முதல் முத்திரைண வேலையை ஆரம்பித்தேம்....

கொள்கைப் பிரகடனம்

“சதேச நாட்டியம்”, பத்திரிகையின் கொள்கைப் பிரகடனத்தைப் பார்த்தால்தான் ஆசக்கவியின் பேராண்மைத் திறனையும், “நாமார்க்கும் ரூடியல்லோம்” என்ற வீர நெஞ்சினையும் விளங்கிட முடியும்.

நெஞ்சில் உரமும் நேர்மைத் திறனுமற்ற இந்தான் பத்திரிகையாளர்கள், புலவர்தம் இதுப் பின்னை காணின் திடுக்குற்றுப்போவர்.

இதோ புலவரின் வீர கர்ஜை:

“எப் பிரபுக்களாயினும், எவ்வதிகாரிகளாயினும், எவ்வத்தியோகத்தராயினும், எக் குருவாயினும், எத் தல்பராயினும், எக் கலா ஞானிகளாயினும் நீதியற்ற கிரியைகளைச் செய்கிறவராய்க் காணப்படுவாராயின் அக்கிரியையும், அவர் கீழ் நிலைப்படும், எடுத்து வெளிப்படுத்த எதற்காபேனு மஞ்சி எம் மனஞ் சிறிதாயினும் சின்னிற்கப் போகி உதில்லை. இதுவே நடுநிலையும் பொதுநன்மையும் விரும்பும் பத்திரிகா ஸ்ட்சனமாம்.

நன்கறிந்த கள்ளனேருவனை அவன் நன்பினுல். அல்லது அச்சத்தினுல் அல்லது பரிதானத்தினுல் வியந்து மகாபிரபு, மகா யோக்கியன் என நாம் பிறர்க்கறிவித்து நம்புமாறு செய்வது தகுதியாவெனச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

இப் பத்திரிகை, நான் பிரபு, நான் யோக்கியன், நான் மேல் மரானின், நான் கலாஞானி, நான் அதிகாரி, நான் பெருமத்தியோகன், நான் வெசு புத்திசாவி எனத் தற்புசம்வார்க்கு என்றஞ் சத்துருவாயிருக்கும்’

நமக்ரணம்

‘சுதேச நாட்டியம்’ என்ற பெயர் வைச்சப்பட்டதன் காரணத்தை புலவர் விளக்குகிறார்:

‘இவ்வாழுனேர் பத்திரிகையை நாம் நடப்பிக்க முயன்றிருப்பதை அறிந்தவரான் நம் விசேஷ நண்பர் சிலர், ‘நேற்றீல் ஒப்பீனியன்’ (Native Opinion) பத்திராதிபராயிருப்பாரை உடக்கு நண்பராக்கிக் கொண்டாலோ என்றும், உமது பத்திரிகையின் நாமமும் ‘நேற்றீல் ஒப்பீனியன்’ என்றும் எம்மோடு பரிகாச வாக்காயும் பேசிவதை ஞாபகப்படுத்தவும், அவர் எம்மேற் கொண்ட தவறுஞ எண்ணத்தை அவர்க்கெம் செய்கையால் காட்ட வேண்டு மென்றுஞ்சித்துமே ‘நேற்றீல் ஒப்பீனியன்’, என்னும் பெயரோடு அப்பொருட் பொதிந்த ‘சுதேச நாட்டியம்’ என்றும் பெயரையும் இப் பத்திரத்திற்குக் குட்டலாயினேம்.

ஆரம்பித்ததின் நோக்கம்

இறுதியாக பத்திரிகை ஆரம்பித்தது பற்றி மேறுஞ சில சொல்லி முதல் இதழ் தலையங்கத்தை புலவர் பூர்த்தி செய்கிறார்:

‘நாமிப் பத்திரிகையை ஒருவரைத் தூஞிக்கும் நோக்க மாயல்ல, எமது நயத்துக்காயும், பிறர்க்கு விசேஷ சுற்புத்திகளையும், பிறதேச வர்த்தமானங்களையும், அறிவிக்கும் தோக்கமாகவுமே தொடங்கினேம்.

பத்திரிகையில் வெளிவந்தவை

ஆசுகவியின் “கதேச நாட்டியம்” பத்திரிகை பெறுமதி மிக்க பல விஷயங்களுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தது.

மழைமக்கும் புதுமைக்கும் அப்பத்திரிகை ஒரு பால மாதத் திகழ்ந்தது என்றின் அது பிகையன்று.

மேற்படி பத்திரிகையில் புலவரின் ஆணித்தரமான கண்டனங்கள், பலதிறப்பட்ட கவிஞரகள் உட்பட வேறு பல புலவர்களின் விஷயங்களும் ஏராளமாக வெளிவந்தன.

சைவ விததாந்தம் பற்றிய கட்டுரைகள், பழந்தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய கட்டுரைகள், பெரியார் வரலாற்றுக் கட்டுரைகள் போன்றவை மட்டுமன்றி புத்திலக்கிய வடிவங்களான நாவல்கள், நாட்கங்கள், நூல் விமரிசனங்கள் என்பனவும் வெளிவந்தன.

மறுமலர்ச்சிக் கவிகளான பாரதியார், கவிநணி போன் ரேரின் கவிஞரகளையும் கதேச நாட்டியம் மறு பிரசரம் செய்தது.

ஆசுகவியின் மைந்தனும் தமிழ் - ஆங்கில எழுத்தாளருமான க. வே. சாரங்கபாணி அவர்களும் “கதேச நாட்டியம்” இதழில் மகாத்மா காந்தி, ஸலா ஸஜைபதிராய் போன்ற வீரத் தியாகிகள் பற்றி ஆவேசமான கட்டுரைகள் தீட்டியிருக்கிறார்.

இவ்வண்ணம் ஆசுகவியின் “கதேச நாட்டியம்” பத்திரிகை சுமார் முப்பது வருட காலமாகப் புலவரின் திழிலில் சிறப்போடு விளங்கியது.

பிற்காலத்தில் “கதேச நாட்டியம்” பத்திரிகை பல வருடங்களாக புலவர்க்கு உதவியாளராக இருந்த சி. நல்வதம்பி என்பாரின் முழுப் பொழுப்பில் நடாத்தப்பட்டது.

“காதேச நாட்டியம்” பத்திரிகையில் ஆக்கவி செய்த பணி மகத்தான்து. அவருடைய மனோதிடம், கண்டனத் திறன், வசனநடை வசிகரம், கவிதா சாமர்த்தியம் யாவும் மேற்படி பத்திரிகை மூலமாகவே முழுமையாக தமிழ் ஈரும் நல்லுலகிற்குப் புலனுயின.

“காதேச நாட்டியம்” பத்திரிகை அஞ்சாமையோடும், சாதனைகள் புரியும் வண்ண மும் பத்திரிகை நடாத்த வேண்டும் என்ற அவாவினர்க்கு ஆகர்ஷமாகத் திகழவல்ல மிகச் சிறந்த ஒரு பத்திரிகையாகும்.

அப் பத்திரிகையே ஆக்கவியின் இதயசீதம்; ஜீவழங்க: சாதனைப் பெட்டகம்.

3. உரைநடை ரேம்யஸ்

உரைநடை என்பது அரியகலை, இருப்பினும் அது எல்லோருடைய கையிலும் அத்தகு கலைத் தன்மையைப் பெறுவதில்லை.

கவினதை ஏழுதுபவர் யாவரும் எவ்வண்ணம் கவிஞர்களாவதில்லையோ, அதுபோன்றே உரைநடையைக் கையாள்ளவர்கள் யாவரும் அக்கலையில் நிபுணத்துவம் பெறுவதில்லை.

தமிழ் உரைநடையைப் பொறுத்தவரை சில சாதனைகளைப் புரிந்தவர்கள் பட்டியல் ஒன்றை நாம் தயாரிப்போமேயானால், அப்பட்டியலில் ஆறு முக நாவலர், ஆக்கவி, மறைமலையடிகள், சுப்ரமண்ய பாரதி, புதுமைப் பித்தன், சுத்தானந்த பாரதி, கு. ப. ரா. ச. து. ச. யோகி, கல்கி, ஸா. சா. ரா., அண்ணாத்துரை போன்றேரின் நாமங்கள் இடம்பெற்றேயாக வேண்டும்.

மேற்படி உரைநடையாளர்களில் ஆக்கவியைத் தவிர மற்றவர்களுடைய நாமங்கள் தமிழ் கூறும் நல்லுலகுக்கு

மிகவும் அறிமுகமான நாமங்கள். ஆனால் ஆசுகவியின் உரைநடைத் திறனை இன்னமும் ஓரளவுக்குத்தானும் இன்றைய தமிழர்கள் அறியமுடியாதிருக்கிறது.

காரணம் அவருடைய உரைநடைத் திறனை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டவல்ல அன்றையின் ஏழுத்துக்கள் இன்றைய சந்ததியார் முன் சமர்ப்பிக்கப்படாமலேயாகும்.

“சுதேச நாட்டியம்” இதழ்களைப் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது, அதில் ஆசுகவியின் உரைநடைச் சிறப்பைக் கண்ணுற்ற போது எனக்கு ஆச்சர்யமாக இருந்தது.

புலவருடைய உரைநடைப் பாரி உண்மையில் மிக உயர்ந்ததாகும்.

ஸழத்தில் நாவலருடைய காலத்துக்குப்பின் நாவலரைப் போல் எடுப்பாகவும், வசீதமாகவும் உரை நடையைக் கையாண்டவர் ஆசுகவி என்றால் அது நூற்றுக்கு நாறு உண்மையான சேதியாகும்.

“உள்ளத்தில் உண்மையோளியுண்டாயின், வாக்கினில் ஒளியுண்டாகும்” என்றால் புதுமைக் கனி பாரதி.

புதுமைக் கவியின் கூற்றுக்குச் சான்றாகத் திசழ்வது ஆசுகவியின் உரைநடையாகும்.

இந்நாளின் பல பகுதிகளில் புலவரின் உரை நடைச் சிறீன படிப்பவர்கள் உணர்ந்து கொள்ளக்கூடிய வாய்ப் பிருப்பதால் இப்பகுதியில் புலவரின் உரைநடைச் சிறப் புக்குச் சான்றாக ஒரு சிறிய பகுதியைத் தந்து அடுத்த அத்தியாயத்துக்குப் போவேன்:-

“ஜூக்கிய சங்காச மஞ்சசவைத் தர்க்கம்” என்ற தலைப் பிலமைந்த கண்டனக் கட்டுரையின் அக்கினிப்பொறி பறக்கும் ஒரு பகுதி இது, இப்பகுதியில் உரைநடை எத்தனை ஜீவஞ்சே மினிர்கிறது பாருங்கள்:

“சன்மார்க்கமுடைய பெற்றேரால் பால பருவத் தொட்டு நல்ல வளர்ப்பையடைந்து, கல்வி, நூகிரிகம் பயின்று, தேசாபிமானம், பாஷாபிமானம், குலாபிமானம், மதாபிமானம் குடிபுதுத் வாசிபர் கூடும் கூட்டங்களையும், அவர் கொண்டாட்டங்களையும் கண்ணுருது செவியுத்த நம் அயல்வானிபருள் கல்வி அறிவு, உலகத்தில், பெரியோர் மதிப்பு, நற்பழக்க வழக்கம், மனுஅடக்கம் இல்லாதவரும், பொய், பொருமை, வஞ்சகம், அடுத்துக் கெடுத்தல், புறங்கூறல், குருதிந்தை, பெரியோர் நிர்தை உடையவரும், பெற்றூர், உற்றூர், குரு ஆகியோருக்குக் கீழ்ப்படித்தவின்றி ஆணவநாய் நிகர்த்தலைந்து திரிபவருமான சிலர், ‘அவலை நினைத்துரலை இடித்தார் போல’ த் தாழு மோர் சங்கங் கூடக் கருதி அதற்கு ஐக்கிய சங்கம் என்றும் முகவுரையிட்டு ஓர் சங்கடச் சங்கந் தொடங்கினார்.

இச் சங்கத்தைத் தாமிக்க முயன்றது தம் நட்பை எட்டி கணிபோல் வெறுத்துத் தம்மை யடுத்துக் கொண்டாடாது விடுத்த சன்மார்க்கமுள்ள சிலரைத் தூற்றவும் தம்முட் சிலரைப் போற்றவும், தம்மதிகாரத்தை யேற்றவும், தம் பழங்கு சலிப்பை மாற்றவும், இனித்தாம் முதல் வராய்த் தோற்றவுமாம்

பார்த்தீர்களா? உரைநடையென்றால் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று இலக்கணம் கூறவேல்ல இந்த உரைநடை இற்றைக்கு கமார் எழுபது ஆண்டுகளுக்கு முன் ஆசக்கவியால் எழுதப்பட்டதாகும்.

இனி அடுத்த பகுதிக்குப் போவோய்,

4. மல்கூர் ஜூவைம்

இப்பகுதியிலே புலவரின் ரிறப்பு, இளமைக் காலம், கல்வி, இல்லறும் போன்றவை பற்றிய விவரங்களைத் தருகிறேன்.

ஆசகவி கல்லடி வேலுப்பிள்ளை யவர்கள், யாழ்ப்பா எத்திலே — வ ரிகாமம் வடக்குப் பகுதியின்கண் அமைந்திருக்கும் வசாவிளான் என்ற சிற்றூரிலே, சைல வேளான் மரபினர்களான கந்தப்பிள்ளை—வள்ளியம்மை தம்பதிகளின் மைற்தனை 1860-ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 7-ந் தேதி பிறந்தார்.

வேலுப்பிள்ளை என்ற இயற்பெயரைக் கொண்ட புலவர் அவர்களில் இல்லத்தின் அண்மையிற் பெரிய கல்லோன்று காணப்பட்ட காரணத்தால் புலவரை எல்லாரும் “கல்லடி வேலுப்பிள்ளை” என்றழைத்தார்கள்.

இவளைக் காலம்

ஆசகவி யவர்கள் இயல்பாகவே விவேகி; அவருடைய அந்த விவேகம், அன்றைக்கூட்டுப் பாஸ்யகாலத்திலேயே பாங்காகச் சுடர்விட்டது.

கவி தனது ஆரம்பக் கல்வியை அகஸ்டன் என்பார் பாலும், பின்பு பலாவியைச் சேர்ந்த வேலுப்பிள்ளை என்பாரிடமும் பின்பு வளர்ந்து வாவிப்பரானதும், ஆவரங்காலைச் சேர்ந்த பெரும்புலவர் நமச்சிவாயம் என்பாரிடத் தும், அறிஞர் நெவின்ஷன் சிதம்பரப்பிள்ளை, புன்னூலைக் கட்டுவன் கதிர்காம ஜயர் ஆகியோரிடத்தும் கற்றுச் சிறந்த வித்வத்தைப் பெற்றுர்,

இஸ்லா வாழ்வு

ஆசகவியவர்கள் இருதாரம் மணம் முடித்தவர். முதன் முதல் உரும்பராயைச் சேர்ந்த ஆச்சிக்குட்டி என்பாரை மணம் செய்தார்.

விதியின் விளையாட்டால் அந்த அம்மையார் புலவர்க்கு வாழ்க்கைப்பட்ட சில வருடங்களில் காலமாகி விட்டார்.

தன் முதன் மனைவியை இழந்த புலவர், அந்த அம்மையாரின் உடன்மிறந்த சகோதரியான ஆச்சிமுத்து என்பாரை இரண்டாந்தாரமாக மணம் முடித்தார்.

புத்திர பாக்கியம்

அறிவிலும்பர்ந்த மக்களை பெறுவது யாவற்றிலும் கீர்த்திமிக்க காரியம் என்பார் வள்ளுவர்.

திருவள்ளுவர் கூறியதுபோல, அறிவிலும்பர்ந்த நான்கு ஆண்பிள்ளைகளை இறைவன் புலவர்க்கு வழங்கினன்.

புலவரின் புதல்வர்களில் இன்று உயிரோடு இருப்பவர், அவரது இரண்டாவது புதல்வரான திரு. க. வே. நடராசா. அவர்கள் மட்டுமேயாவார்.

அவரை யாவரும் அறிவர். சமுத்தின் சிறந்த சட்ட மேஜைகளில் ஒருவரெனக் கருதப்படுகின்ற அவர், சுதந்திர இலங்கையின் முதலாவது நாடானுமன்றப் பொதுத் தேர்தலில், பண்டாரவணைத் தொகுதியில் சிங்களச் சகோதரர்களின் பேராதரவுடன் பிரதிநிதியாகத் தெரிவிசெய்யப் பட்டவராவார்.

புலவருடைய பிற புதல்வர்கள் பற்றியும் சில சொல்ல இருக்கிறது.

புலவரின் மூத்த புதல்வர் தமிழ்மக்களுக்குக் குறிப்பாக வடமாகாணத் தமிழ் மக்களுக்கு மிகவும் அறிமுகமான சமூக பிரபலஸ்தராக விளங்கி, இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் இறந்துபோன, க. வே. சுப்பிரமணியம் (கல்லடி மணியம்) ஆவார்.

சமுத்தின் தமிழ் மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களுக்குத் தலை சிறந்த ஒரு முன்னேடியாக விளங்கி, “நமது தாயகம்”, “சத்தியேஸ்வரி” ஆகிய சிறந்த நால்களை எழுதியும், “தமிழன்” என்ற இதழின் ஆசிரியராகவிருந்து அதனை வீராவேஷமாக நடாத்தியும், தமிழைப் போலவே ஆங்கில பாலையிலும் அந்தமான எழுத்தாற்றலைப் பெற்றும் திகழ்ந்தவரான க. வே. சாரங்கபாணி அவர்கள் புலவரின் மூன்றுவது புதல்வராவார்.

காலஞ்சென்ற பாரதப் பிரதமர் ஜவஹர்லால் நேரு வினாது குறிப்பிடத்தக்கதோர் இலங்கை நண்பராக க. வே.

சாரங்கபாணி அவர்கள் விளக்கி இருத்தலே அமரர் நேரு இந்த எழுத்தாளர்க்கு எழுதிய கடிதங்கள் ஆலம் நாம் அறியக்கூடியதாகவிருக்கிறது,

இப்படியான சிறப்புகளுக்குரிய க. வே. சாரங்கபாணி அவர்கள், கொடிய காச நோய்க்குத் தனது முப்பத்தைந் தாவது வயதிலே அதியாயமாக பஸியாகினிட்டார்.

ஆங்கில பாஸையிற் சிற்த எழுத்து வன்மையையும், கேட்பாரை மயக்க வல்ல பேச்சு வண்மையையும் பெற்றுத் திகழ்ந்தவரும், இவங்கை ராஜூவத்தில் ஸெப்டினேன்டாக வும், பின்பு மாவட்ட பால் விதியோக மேற்பார்வையான ராகவும் கடமையாற்றி கடத்தவருடம் காலமான வருமான 'நாயினர்' க. வே. இரத்தினசுபாபதி அவர்களும் புலவருடைய புகழ்பூத்த புத்திரர்களில் ஒருவரே யாவார்.

5 கண்டனங்கள் கீற்க கல்வியாள்

கண்டனம் எழுதுவதென்பது கோழைகளின் பணி ஏன்று. வீரர்க்கே அப்பணி உரியது.

சென்ற நூற்றுண்டிலே அஞ்சாமைத் திறனேடு தனது எதிரிகளைக் கதிகலங்கடித்த கண்டன மேதையே வேலுப் பிள்ளை யாவார்.

கண்டனத் திட்டுவதில் ஆசக்கவியின் ஆற்றல் ஈடு கிணையற்றதாகும்.

அவருடைய கண்டனங்களின் ஊடாக அன்னூரின் நெஞ்சுகரத்தையும், சொற் சிறப்பையும், உரைநடைத் திறனையும் நாம் பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கிறது.

அழகான பாஸையிலே தயவு தாட்சண்யம் இல்லாது தம் எதிரிகளைத் தாக்குவதுல் நாவலரைப் போலவே நமது பாவலரும் முன்னணியில் நிற்கிறார்.

தனக்குப் பிழையெனப் பட்டதை அப்பிழையை விட்டவர், “எந்த மகானுபாவராக இருந்தாலும் நமக் கூடன்ன?“ என்ற நுணிவோடு சண்டனச் கணைகளைத் தொடுத்தார் நம்புலவர்,

பேர்பெற்ற வித்வான்கள் எல்லாம் ஆசகவியின் கண்டவுக்கணக்களைத் தாங்கமாட்டாது கிளிரிடித்து பதுங்கிய சேதியை நாம் அறியக்கூடியதாக விருக்கிறது.

கண்டனந் தீட்டுவதில் நம் புலவரின் ஆற்றல் எத் தகையது என்பதனை நீங்களும் படித்தறியும் பொருட்டு சில கண்டனங்களைக் கீழே தருகிறேன்.

கண்டனம் - I

தலையற்ற சைவர் நிலையற்ற சைவர்

[யாழ்ப்பாணத்துச் சைவசமயிகள் பலர் ஒரு நல்ல தலைமையில்லாது, ஊக்கத்துடன் உண்மைச் சேவை புரியாது, தமது சமயப் பணிகளைச் செய்வதை விட்டுவிட்டு பிற மத நிந்தனை செய்துதின்ற காலை, அதுகண்டு புலவர் தீட்டிய கண்டன மிது. அவரே சொல்கிறோர்: ‘நாம் சமயத்தைக் கண்டித்துப் பேசவில்லை, சமயிகளையே பேசகிறோம்’ என்று.

மேறும் இக் கண்டனத்தின் மூலம், நாவலர் மறைவால் ஏற்பட்ட இடைவெளி நிரப்பப்படாது நின்ற சேதியையும் யாம் உய்த்துவரைக் கூடியதாக இருப்பது குறிப் பிடத்தக்கது]

‘‘நம் சைவசமயிகளான பிரபுக்களுக்கு நம் பேச்சுச் செம்பை யுருக்கிக் காதில் விடுதற் போற்’’ கடினமாயிருந்த காலும் சாந்த மனத்தோடு சரியோ பிழையோ எனக் கற்றுற்று நோக்குவாராயின் உண்மை புலப்படும்.

‘‘என்சானுடம்புக்குஞ் சிரசே பிரதானம்’’ என்பதால் தலை விசேடமென்பது இனிது விளங்குகிறது. ஒவ்வொரு காரியத்துக்கும் தலைபோலொருவர் இருக்க வேண்டு மென்பதும் அங்கனமில்லாவிடில் அத்தொழில் இடையூறின்றிச் சித்தியுருதென்பதும் யாவரும் அறிந்த விஷயம்.

பிரசைகளுக்கு அரசனும், சீஷருக்குக் குருவும், பிள்ளைகளுக்குப் பெற்றீரும், மாணவருக்கு ஆசிரியனும், பொதுச்

சபைக்கு அக்கிராசனப் பதியும், யுத்த சேலைக்குச் சேஞ்சு பதியும் தலையென மதிக்கப்படுவர். இவ்வாறு தலைவரைப் பெற்றுக் கீழ்ப்படிந் தொழுகாதவர், தம்நிலை தவறி அசைவடைந்து கெடுவரென்பது சத்தியமே. தலைஅற்ற சைவர் அசைவர் என்பினும் எங்கருத்தொன்றும்.

நம் சைவசமயிகளுக்கு எக் காரியங்களிலாவரு ஒரு தலைவரிலரென்பதும், இருப்பினும் அவர்க்கிவர் கீழ்ப்படிந் தொழுகுபவரல்ல ரென்பதுவும் இதனாலேயே, உலையற்ற சைவர் எனப்படுகின்றனர் என்பதும் எம்கருத்து.

எக் காரியங்களிலாவது என்றது மார்க்க காரியம் முதலாகிய (சுயாதீனமாய்த் தொடங்கும்) எவ்விதத் தொழில் கணையுமென்க.

ஸண்டு நம்மால் எடுத்தப் பேசப்படுவார் நம் யாழ்ப் பாணச் சைவர் அன்றிப் பிறரால்லர். இவர்கள் கத்தோலிக்கக் குருமார், பாதிரிமாரிடத்திருந்தே “கண்ட பாவளையிற் கொண்டை முடித்தாற் போற்” சைவ வித்தியாசாலை சைவப் பிரசங்கம், சைவ பரிபாலனசபை முதலியன தாபிக்கத் தொடங்கின்றென்பதை ஒருவரும் மறுக்க வல்ல வரல்லர்.

யாழ்ப்பாணத்திலே பாதிரிமார் வந்து நிலையுன்ற முன் ஒரு சைவ வித்தியாசாலை, ஒரு அச்சியந்திரசாலை, ஒரு சைவப் பிரசங்கம், ஒரு சைவ பரிபாலன சபை இருந்த தென்பதை நாம் கேள்விப்பட்டதில்லை.

கத்தோலிக்கக் குருமார், பாதிரிமாரிலிருந்தே நம் சமயிகளுக்கு இக் கண் திறக்கப்பட்டதென்பதால், அவ்வாரி நிருப்பது இழிபென்றும், இருக்கப்படா தென்றும் நாம் சொல்லவில்லை,

குரியனிலிருந்து சத்திரன் ஓளியைப் பெறுதல் போல அவரிடத்திலிருந்து ஓளியைப் பெற்ற நாம் அவர்களை

எதிரிகளாக்கி அவர்களையும், அவர்கள் மதத்தையும் நிற்கிறதுக் கொடுக்குக் கட்டி மல்லாடத் துணிவதையே இருக்கப்படாத சூணமெனச் சொல்லுகின்றோம்.

இருக்கப்படாதென்றலால் மதாபிமானம், கலாபிமானம், தேசாபிமானம் இருக்கப்படாதென நாம் சொல்லவில்லை. இவை இருக்க வேண்டுமெனச் சொல்லமுன்னே(றி) இருப்பவர் நாமே! மத நிற்சை, பெரியோர் நிந்தை இருக்கப்படா தென்பதும், மேற்கூறியவரோடு எதிர்ச் சாதிக்கநம் யாழ்ப்பாணச் சைவர் சிறிதுந் தகுதியுடையவர்கள் ரென்பதும் அப்படித் துணிதல் மலையை உடைக்கக் குரங்கு துணிதல் போலாம், ஆதலின்து வெட்க மென்பதுமே எம் கருத்து. இதற்குக் காரணம் ‘தலையற்றவர் நிலையற்றவர்’ என நாம் முன்னெடுத்துக் கொண்டபடி இருப்பதே.

நம் சைவருள் ஒற்றுமை இருந்ததென்றும், இருக்கிற தென்றும் நம் சைவர் நம் சமய குருவுக்குக் கீழ்ப்படித்தவர் படிகின்றவர் ரென்றும் நம் சைவர் எவ்விஷயத்திலாயினும் பிரிவின்றித் திடசித்தம் பூண்டிருத்தவர், இருக்கின்றவரென்றும் நாமொரு கணத்தினுடு சொல்லமாட்டோம். இவர்கள் முயற்சிகளைதுவும் “ஆண்டாக்கள் கட்டும் மட்டுமே.”

உதாரணமாய்ச் சில விஷயத்தை எடுத்துக் காட்டுவேம்.

(க) யாழ்ப்பாணத்தில் முதன் முதற் ரேன்றிய புதியப் பத்திரிகை உதயதாரகை. தற்போது இதின் வயது சுமார் 60க்கு மேலாகிறது. இரண்டாவது தோன்றியது கத்தோலிக்கப் பாதுகாவலன். இதின் வயது தற்போது சுமார் 30க்கு மேலாகிறது.

இவ்விரு பத்திரங்களும் வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டிய குறித்த காலங்களில் யாதோ ரிடையூருமின்றி வெளிப்படுத்தப்பட்டு இந்நியிஷம் வரையினும் நல்ல வளர்ச்சி அடைந்து வருகின்றது.

இவ்விரு பத்திரிகைகளையுங் கண்ட நம்சைவர் சிலர் கூடி. முதற் ரேட்டங்கிய பத்திரிகை பின்திப் பிறந்த “இலங்கை நேசன்” தான் என்று பசப்புவர்.

“இலங்கை நேசன்” என்ற இப்பாலன் பால் கொடுத்து எண்ணேய், தண்ணீர் கொடுத்துப் பாதுகாப்பாரில் றித் தன் பால் வயதிலேயே இறந்து போயினன்.

இதன்பின் “விஞ்ஞான வர்த்தினி” என்றேர் பாலத் தோற்றி அச்சிறுமியும் இந் நோயினுலேயே பிடிக்கப்பட்டு இறந்துபோயினன்

இதன்பின் “சைவ உதயபாறு”, என்றேர் குரியக் குஞ்ச தோன்றி அதுவும் இந்தோயினுலேயே பிடிக்கப்பட்டு காலத்துக்குக் காலம் கயநிற்மும் வெறுபட்டு சிலநாட்டு வித்து வாளிடு வில்லென மறைந்து போனது.

இம் முப்பத்திரங்களும் நடந்தேறிய காலத்தை ஒன்றும்க் கூட்டினும் பிறர்துணை பெருநு திட்டத்தொடு நமது நண்பர் ஸு. ச. தம்பிழுத்துப்பரின்ஜோ நடப்பித்து வரும் “சன்மார்க்க போதினி” என்றும் பத்திரிகையின் காலத்தைக் கிட்டமாட்டாது.

(உ) இனி இந்துக் கல்லூரி நிலையைப் பற்றியும் தமிழ்ச் சங்கத்தைப் பற்றியும், சைவ பரிபாலன சபையைப் பற்றியும் ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

வட்டுக்கோட்டைக் கல்லூரியின் கட்டிடம் மிகப் பெரிதும், விசேஷத்துழுமாய் யாது வேலீக் குறைவு மின்றி முடிந்திருப்பதையும், கத்தோலிக்க பத்திரிசியார் கல்லூரி யும் இவ்வாறே முடிந்திருப்பதையும் நமது இந்துக் கல்லூரி பழோன் கோபுரம் போல் முற்றுஞ்சு இன்னும் குறைவோடிருப்பதையும் உற்று நொக்கின் நாம் பேசுபவை களின் உண்மை எளிதிற் புலப்படும்.

நமது இந்துக் கல்லூரி யாழ்ப்பாணத்திலும் இலங்கையில் பற்பல விடங்களிலும் வசிக்கும் சைவ சமயிகளிற்

பெரும் பாலார் கூடி உபகரித்த பணத்திற் தொடங்கினது, பிரபுக்கள் எனச் சிலரைச் சங்கமாயும் அங்கமாயும் கொண்டது.

இச் சங்கத்தின் முன்னிட்டைக் குறித்து இவர்களுட் டோற்றிய நெரிவுகள் பலவாயிருந்தது. அதை ஈண்டு நூம் வெளிப்படுத்துவது அவசியமற்றதெனக் கருதி நிறுத்துகின்றேம்.

இது நிற்க. இச் சங்கமும், அங்கமும் எஞ்சினேரும் கூடியும் இக்கல்லூரி வேலை முற்றடையாதிருப்பதற்கு ஞாய மென்ன?

“பட்டம் யாருக்கு?” என அச் சங்கத்திலோவிலோரு வரும் தம்மைத் தம்மை வினவவாரானதும், பெருந் தொகை பெரும் பிரபுக்கள்லாததுமே.

இக்குணம் எம்சமயத்தார் எம் சாதியார்க்குப் பூர்வ சதைத்துவ மாயிருப்படே “தலையற்றவே” ராய் யிருத்தகற் குக் காரணமென்பேம்.

இச் சங்கத்திலுள்ள பிரபுக்களிற் பத்துப்பேர் அபிமானங் கொண்டு, ஐக்கியம் பூண்டு நல்மனத்தோடு ஒவ்வொருவரும் தங்கள் பொக்கற்றிலிருந்து இருதூறு பலையை எடுத்து வீசிவிடில் இரண்டாயிரம் பவுணுகாதா? இத் தொகை இவ்வேலையை முடிக்கப் போதாதா? இவ்வாறு செய்வது பிரபுத்துவத்திற்குப் பங்கமான செய்கையா?

விக்ஞேரியாக் கல்லூரி என்னும் பெருங் கட்டிடம் பணபலம், கேகபெலமில்லாத ஒரு வாஸிப் சிங்கத்தின் வீடா முயற்சியால் அவ்வளவில் முடிந்ததும், பிரபுக்கள் உத்தி யோகத்தரான நம் சங்கத்தார் கூடியும் இந்துக் கல்லூரி இன்னும் நன்றிலை பெருதிருப்பதும் “கன எனி கூடினுல் மண்ணெண்டாது” என்ற தொன் மொழிக்கு உறை போனிருக்கும் தலையில்லாமையல்லவா?

2000 நூற்றுவர் கொடுத்தும் கையாற் கொடா திருக்கும் கொழும்பு பிரபுக்கள் போற் பிரபுக்களின்றி நன்மனமும், விடாழாற்றியும் திட்சித்தழுமூள்ள வீற்கேள் ரியாக் கல்லூரியின் மாண்பு இங்கும் போல் ஒருவரினுத்தால் இக்கல்லூரி மற்றடையாதிருக்க மென்று எவர் சொல்லுவார்?

(அ) இனித் தமிழ்ச் சங்கம், சௌ பரிபாலனசபை இரண்டிலும் குறிக்கப்பட்டப் பிரமாணங்களென்ன?

ஆண்டு குறிப்பிட்டவரு இச் சங்கம், சபை கூடு கிறதா?

நாமிவைகளைப் பேசுவதிலேல் நம்மில் நம் நன்மார் தழைக்குற வேண்டாம்.

சமயத்தை நாம் கடிந்து பேசவில்லை; சமயிகளையே பேசுகிறோம்.

ஒருவரைக் கருதி நாம் பேசவில்லை. நன் மனத்தோடு பொது நன்மையெனப் பஸ்ரையுமே பேசகின்றோம்.

(ச, நா. 1903-ம் ஆண்டு)

கண்டனம் - 2

ஒரு பத்திராதிப மூடன்

(இந்கண்டனம், கையாலாகாத ஒர் பத்திராதிபரின் பொய்ம்மைக் கோலத்தைப் புலப்படுத்துகிறது.)

“விவேகத்தை தன்னிடத்தில் வைத்திருக்கிறேனென்று வியர்த்த எண்ணங்க் கோண்ட ஒரு பத்திராதிப மூடன், தன் சம்பாஷந்யாகிய தமிழை வாசித்து உணரவுத் தேர்ந்து எழுதவுங் கற்றுக்கொள்ளாது பிறர் வரைந்து கொடுத்த அபவாதமான கடிதங்களைத் தன்வசனம் போற்

பாசாங்கு காட்டித் தன் பத்திரிகையிற் தீட்டிப் பெரும் மேட்டி காட்டிப் படும்பாட்டை மிக விசன்தோடு பத்தி ராயிமான் நண்பர்களுக்கு எடுத்து வெளிவிடுவதே இம் முறைப் பத்திரிகையில் ஒரு விசேட புதினமாயிருக்கிறது.

இருவர் மேற்கொண்ட பரை காரணமாய் அவரை இழித்துச் சில குத்திர மொழிகளையும், சிலேடை மொழி களையும் சிலர் வரைந்து இக் கடிதம் பொது நன்மைக் குரிய கடிதம், சிலரூனம் போதிக்குங் கடிதம் என்றும் “குருடனுக்கு இருங்குத் துண்டைத் தங்கத் துண்டென்று” சொல்லியவர் போற் சொல்லி இக்கடிதத்தையும் பாண பத்திரத்திலிம்முறை வெளிப்படுத்திவிடுமென்க.

ஒரு பத்திராதிப மூடன் அக்கடிதத்தில் யாது பொதிக் கிருக்கின்ற தென்பதை யுணராது “நுங்கு தின்றவன் தின் னக், கோழை சூப்பினவனேச்சு வாங்கிய” வாழும்பி பிறநிடத்திலிருந்து புதினப் பத்திரிகைகளாலும், துண்டுப் பிரசரங்களாலும் தன் குலத்தையும், ரிறப்பையும் பேசக் கேட்டுத் திகிலைடைந்து “பொறிக்குட்சிக்கிக் கண்பிருங்கும் எனி போல்” விளித்து “கும்பிடர் போனவன் தலையிலே கோவிலிடத்து விழவோ, தெய்வமே” என்று மாரடித்து அவஸ்தைப்படுகின்றனன்.

தன்ஜையும் பெரும் பிரபுக்கள், கல்விமான்கள், யோக்கி யர்கள், சமயாபிமானிகள், நெடடிடிகர்கள் போற் காட்டிக் கம்பீர ஏல்லாச் சவாரிசெய்து திரிகின்றனன்.

கைலாசஜை நேகித்து விகவாகித்து அவன் வாக்குகளைத் தன் பத்திரத்தில் வெளிப்படுத்தினால் எல்லாரும் அவன் மதம் புதுவர் என்னும் வாளா கருத்துடையவனுமிருக்கிறுன்.

நண்பீர! இவ்வாழ்சை ஒரு முடனுள்ளபடி யிருப்பானேல் அவனைக் குறித்து நாமனுதாபப்பட வேண்டிய வர்கள் அல்லவா?

பத்திராதிபனையிருப்பானால் அவன் போதனை பலரைக் கெடுத்து மல்லவா? அவனையும் அவன் பத்திரிகையையும் நாம் அருவருக்குத் தள்ள வேண்டுமல்லவா?

(ச. நா. 1904-ம் ஆண்டு)

கண்டனம் - 3

சாமாதான வினா

(இக் கண்டனம், கனல் கக்குகின்றது; அழகான நடையிலே ஜீவனுள்ள பாறையிலே கவி கண்டனத்தைப் பெய்கின்றார்.)

சாமி! திமிரடஸ்ர!! சென்ற இந்து சாதனத்தில், ‘‘மத்தியஸ்தக் கர்த்தாவாகிய’’ எனத் தாம் திருவாய் மலர்ந்த வசனத்தின் உட்கருத்தென்ன?

எம்மோடு கிறிதும் பழகாத தாம், எம்மை ‘நண்பா’ என்றது எக்கருத்துக் கொண்டோ?

எம்மிற் றமக்கித்துலை நட்பேறியதற்கு கேறுயாதோ??

இவ்வழக்கு இடைக்குல வழக்கா? தலைக்குல வழக்கா?

‘‘சொல்ல மனமில்லை யென்றது எதனால்? தெரிந்ததை வெளிவிட்டில்லான தோழ மென்றஞ்சினீர்?’’

சொன்னாலும் மைத்தொட்ட குறையும் கெட்ட குறை யும் வெளிப்பட்டெட்டினிடு மென்றஞ்சுகிறீரா?

‘‘ஒருபாற் கோடாமை சான்றேர்க்கனி’’ எனத் தம் போலும் சான்றேர்க்கும் கூறிய சிரேட்ட இலக்கணத்தை இங்கே எப் போல்வார்க் கிழுத்ததேன? எம்மையுஞ் சான் ரேர் வரிசையில் வைக்கிறீரா?

இடைக் குலமும், கற்பழித்தலும், புன்மதியும், விகட மொழியும், பெரியோர் நகையாடலும், தற் புகழ்ச்சியும்,

தலை யுனராமையும் அசங்கிருத வாக்கும், அலங்கார வெளிவேஷமும் உடைய சான்றேர்க்கு மெமக்கும் தூரம் மிகவே.

எம்மோடு பேசத் தாம் விரும்பில் ஏழை ஞானப்பிரகாசரையும் நியாய வாதியையும் கையிழக்கிவிட்டு எம்மோடு தொடங்குக, அற்றேல் அடங்குக.

(ச. நா. 1907-ம் ஆண்டு)

கண்டனம் - 4

காவலனுர் பித்தலாட்டம்

(இக் கண்டனமும் கவியின் கண்டனத் திறனுக்குச் சான்றுகத் திகழ்வதைக் காணலாம்.)

“நண்ப! நீர்ளதற்காய் எம்மை யிதிவிழுக்க விரும்பி வீர? அவ விஷயத்தில் “கற்றவிந்த சிற்றூரான்” என்னது எமது நாமத்துடன் நாம் நேரே தோற்றினால் எமக்கும் மால் வருமிடரென்ன?

உம்மையும் உம்குழுவினரையும் நாம் மதிப்பதற்கு உம்மிடமிருக்கும் விசேட வன்மை தானென்னவோ?

கத்தோலிக்கரை நாம் வியந்து கூறுபவைகளை சிரமே விருத்திச் சான்றுய கூறி எம்மைப் பலபோதில் வியந்து பாராட்டிய நீர், தற்போது எம்மை யிகழ்ந்து பரிகசிக்கக் கொடுக்குக் கட்டி முன்வந்திருப்பது உமதியற்கை குணத்தை விடப்படாதென்று?

இக் குணமுடையரைக் கோளர் என்கவும், பழக்க வழக்கமற்ற பித்தலாட்டக்கார ரெங்கவும் யார் பின்னி குவர்?

இந்த ஊச்சாண்டிப் பேச்சைப் பேசி பரிகசிக்கவும், பயறுறுத்தவும், வீரப் பட்டமெடுக்கவும் புறப்பட்டார்.

உம்மைப் போல் ஒரு மதிகெட்ட சீழ்மகன் பேசிற்றுன் நாம் செய்வதென்ன?

நாயம் சொல்ல முடியாத போதிற சீற்றங் கொள்ளவதும், தனக்கவசியமற்ற காரியத்தில் தான் தலையிடுவதும், எடுத்த விஷயத்தை விடுத்து ஏச்சுப் பேச்சிற தொடங்குவதும், கேட்ட கேள்வியை யுணராது ஏதோ வாயில் வருவதைப் பிதற்றிப் புருடா விடுவதும், நுமக்குரிய குணம் என்பதை சப்பாத்தோடு மெஸ்-றசல் சைவாலயத்திற் புதந்தது தம் மதாசாரத்துக் கடாத செயலெண் மனம் நோந்தெழுதிய “இந்து சாதனத்தார்க்கு,” எழுதிய பித் தலாட்ட உத்தரமே காட்டும்” என நாமும் சொல்லுகின்றேம்.

யாழ்ப்பாணத்திற் கற்றவராய், பிரபுக்களாய் புரூட் டெஸ்தாந்ததுக் கிறிஸ்தவர், இஸ்லாமத வெவ்வைமார், பிரபுக்கள், புத்தர் முதலியோர் இருக்கவில்லையா?

அவரெல்லாம் கல்லாத, மார்க்க அறிவில்லாத மூடரென்றும் உம்போற் கத்தோலிக்கர் தான் கற்ற மகாத்து மாக்கள்” என்றும் துள்ளுகிறீர்.

அவர்கள் சைவருடன் இவ்வாறுன சேட்டைகளுக்கு ஏன் தொடங்குகிறதில்லை என்பதைச் சுற்றே யோசிப்பீராயின் உமக்கு இந்த பித்தலாட்டம் ஒருபோதும் வரப் போவதில்லை.

நாம் கிறிஸ்தவ மார்க்கத்தையேனும், மற்றுத் தமார்க்கத்தையேனும் மிகழ் ஒருபோதும் மனமேவப்படவில்லை என்பது உம்மாற் கவனிக்கப்பட வேண்டும்.

ஒருவரெழுத்தும், பேச்சும் என்ன முமொன்றுயிருந்து நன் மனத்தோடு எழுவதுதை நீரும் நும்மவரும் அவரெத் துக்கும் பேச்சுக்கும் என்னத்துக்கும் முழுமாருய்த் திரித்து விளங்கியும், விளக்கியும் கொண்டு அவருடன் குல்தி போடத் தொடங்குவது அவரெழுதியதை பேசியதை, என்னியதை உணருமாற் றின்மையால் என்போமா? இயற்கை குணத்தால் என்போமா?

‘இந்து சாதனம்’ மரியாதைக் கஞ்சி மனுனங் காட்டுவது போல் எல்லாருக்கு காட்டுவ ரெண்றெண்ணுவது பேதமை.

‘குழிய சோவியத் அரசின் தலைவர்கள், ரோமாபுரிய ஹஸ்ள கிறிஸ்தவ ஐகத்துருவாகிய போப் அவர்களுக்குத் தாக்குந் தண்டனை விதித்து ஓர் பத்திர மனுப்பியிருக்கி ரூர்கள்’ என்ற விஷயத்தைப் பற்றிச் ‘கதேச நாட்டிய’த்திலிருப்பதை அதிலுள்ளபடி எடுத்து உமது பத்திரிகையில் வெளிப்படுத்தி விட்டு உங்கள் மத குருவும் எமது நண்பருமான முரி ஞானப்பிரகாச குருவானவரிடம், எழுதியவர்களுக்கு போப்பை கணப்படுத்துகிறதா, பரிகசிக்கிறதா என வினாக்கிப்பாரும். அவ்வது கற்ற பிறரிடம் வினாவிப்பாரும். ‘நிரவால் கொண்டு கிணறுமும் பார்க்க’ முடியாது.

நண்பா! நாட்டுப் பத்திரிகை யொன்று கேட்டு விரண்டு நாட்டிக் குத்தாடுகின்றது, என்று ஏதோ பெரும் பகிடி விடுகிறேனென்று புத்திகெட்ட சிறுவிள்ளைப் பேச்சுப் பேசின்ரே! இதன் கருத்தென்ன? பிரயோசனமென்ன?

நண்பா! நீர் “இந்து சாதனம்” பத்திராதிபர் சொன்னாரே, “மெஸ் - றரஸ் சப்பாத்துடன் கோவிலுட் போன்று ஆசார விரோதம்.” என்று அதை மறுத்துப் பேசவா!

அவ்வது “கதேச நாட்டியத்தில்” போப்பைப் பற்றி எழுதியது தவறென மறுத்துப் பேசவா?

நேரே பத்திரமுலமாய்த் தோற்று வீராயின் நாமதிற் ரலையிடவும் அன்பு மரியாதையோடு பேசவும் ஆயத்தமே.

(ச. நா. 1928-ம் ஆண்டு)

6. இந்தோ கல்வித்தகள்

கவிதை என்பது யாது?

இக் கேள்விக்குக் கவியோகி சுத்தானந்தர், ‘கவிதை என்பது உள்ளுணர்வின் சொல்லோவியம்’ என வீரேடு விள்ளுவார்.

பேராசிரியர் க. சுசிதான்தன் அவர்கள், ‘கவிதை என்பது உயிரின் ராகம்’ என்று ஆணித்தரமாகச் சொல்லு வார்.

கவிதை பற்றி யான் மேற்குறிப்பிட்ட அறிஞர்களின் தும், இன்னமும் பல புலமை சான்ற பெருமக்களினதும் கூற்றுக்கு இலக்கணமாகத் திகழ்வது ஆசகவியின் கவிதை களாகும்.

மணி மணியான் சொற்களால் திவ்ய கவி செய்கிறார் எம் கவிஞர்.

முதற்கண் ஆசகவியின் ஆத்மீகக் கவிதைகள் சிலவற் றைக் காண்போம்.

கந்தக் கடவுள் மேற் காதலாகி, கசிந்து கண்ணீர் மல்கி எம்புலவர் பாட்டினசக்கிறார்.

சொற்கள் அழகாக விழுகின்றன; நடை நவினமாக அமைகின்றது.

இதோ பாட்டு:

மாணவக் கந்தன்மேற் கவிதை (1)

என்றுகம் பாரா திருப்பதற் கேழூநான்
 என்னகுறை செய்த தந்தோ
 யாதானு மொருகுறை இருப்பினும் மன்றப்ப
 தெந்தையுன் கடமை யலவோ
 புன்புலால் மதுவுண்டு நிரயவுறி மாஸ்புகுது
 புலையருற வன்றி ஞானம்
 போதிப்ப வர்க்குநீ நண்புடை யனல்லவோ
 போந்தருன் விளைவ சத்தால்
 என்பையனி லச்சுமை சுமந்திறக் கிக்கடைத்
 தேறுநா னோத்த நாள்நான்
 ஏவருக் குரைத்தழுவ திக்கவி யுகத்தினீ
 யேயிறைவ னெனகிழையா
 போன்குலவு தெய்வாளீன் குறவள்ளி கணவழுப்
 புரதகன சிவகு மர சீர்
 பொவிகாவை யுறுமாவை நகர்வாச முருகேச
 புகழா றுழக தேவானோ.....,

(ச. நா:- 1906-ம் ஆண்டு)

மாணவக் கந்தன்மேற் கவிதை (2)

சென்ம மெத்தனை முன்னெடுத்த தறியேன் தீமை
 செய்த தெத்தனை முன்னறியேன்
 தேவர் முன் னொத்தனை பணிந்த தறியேன்ககஞ்
 சேர்ந்த தெத்தனை முன்னறியேன்
 இன்ன வெத்தனை முன்னடைந்த தறியேன் பிறவி
 மின்னு மெத்தனை யறிகிலேன்
 இகமீதிலே சிறியனே தனுபவிப்பநின்
 இன்பஞ் சிறிது மறியேன்.

பின்னையெற் கேது தெரியும் ஞானமற்ற சிறு

பின்னைக்கு மெற்கு மேதும்

பேதமிலையே யிலை களறியாத நானுனைப்

பின்பற்ற வழியறிவதே

பொன்னுற்ற பொன்மருகனே புனித சரவணப்

பொய்கை விளையாடு குகனே

பொலிகாவை யுறு மாவை நகர்வாச முருகேச

புச்சாறு முகதேவனே.

(க. நா: 1906ம் ஆண்டு)

கீழ்வரும் பாடல், ஆசகவி சிறைத் தண்டனை பெற்றபோது, அச்சிறையிலிருந்து நல்லூர்க் கந்தனை எண்ணி நெஞ்சகருகிப் பாடியது.

நக்கிராக்கும், அருணகிரியார்க்கும், குமரகுருபரர்க்கும் துறிந்த குமரக் கடவுள், ஆசகவிக்கும் அற்புதமாக வண்டமிழை வாரிவழங்குகிறார்.

கல்தெஞ்சையுங் கரைய வைக்கும் கவிதை இது.

நல்லூர்க் கந்தனமேற் கவிதை (1)

அன்னையின் துணையைச் சிறுமையிலிழந்தென்

ஞருந்துனை தன்னையே யடைந்து

ஆமெதற்கு கெனுமென் முகத்தினைப் பார்த்ததை

யாவிது வேண்டுமென் றினிய

கன்னலை நிகர்த்த குதலைவாய் மொழியாற்

கருகிலையோ டென்னையே வேண்டுங்

காதலா ரிருமைந் தருக்கும் நான் வளர்த்த

காதலன் றனக்குமா ரென்போல்

மன்னுமான் விடத்தி வன்புளா ரெனவுள்

வருந்தினேன் வவர் ஈகங் கல்வி

வண்மைநான் லொழுக்க முன்னராய் வளர

வரந்தர வேண்டுமுன் புனத்தில்

மின்னிய குலவள்ளியை விழைந்தெடுத்த
வேலவனே விமலனே நல்லை
வேந்தனே கந்தா சேந்தனே சவாமி
வித்தகா வனக் கடைக்கலமே.

நல்லூர்க் கந்தனமேற் கவிதை (3)

சத்துருக் கணமுயிர் பறிக்க வரிஞ்சுங் கொடிய
தண்டனை புரிந்து விடினும்
தக்கபொன்மனை பூமி நீதியே வலாளரைத்
தான்பறித் தாள வரிஞ்சும்
சித்தமனு வளவெனிலு மஞ்சா வணங்கா
முடித்திர மன்னனென்று
செப்பு பெயர் கொண்ட துரியோதனன் போலெனைச்
செப்பிடத் தெல்வர் சங்கம்

இத்தலத்திலில் வைத்ததெவ் விணையினுஞ் செயமெனக்
கிந்த தயாள சொந்தபடே
ஈதுதரு ணத்திலென் மீது தயவற்றதென்
என் பொய்க் குரம்பையிந்த

நத்துசிறை மனை பெற்றுழல வைத்ததும்
நன்மைக் கெனக் கருதியோ
நாயகா குறவள்ளி தேசிகா திருநல்லை
நகர் வாச முருகேசனே.

பச்திக் கவிதை வரிசையில் இறுதியாக புலவரின்
“கதிரைமலைப் பேரின்பக் காதல்” என்ற நூலின் கண்
அமைந்துள்ள அற்புதமான சில பாடல்களைச் சுவைப்
போம்.

மாணிக்க கங்கை தனில் மருவி நீராடி யுள்ளங்
காணிக்கை கொண்டிறைஞ்சுக் காயமெடுத் தேனீலையே
(பாடல் 195)

வெட்டும் பகடேறி வெங்கூற்றன் வந்துயிரைக்
கட்டும் பொழுதுவழி காணும் மிடங்கானேனே
(பாடல்—102)

காலனைக் கண்டஞ்சி கலங்கி விழுமந்தேரம்
வேறும் மயிலுமல்லால் வேறுதுணை காணேனே.

(பாடல்-103)

முச்சடராய் முத்தொழிலாய் முக்குணமாய் முவருவாய்
மெச்சடராய் திற்பதுவும் வீரவடிவேலவரே

(பாடல் 112)

மண்டலமாய்த் தண்புனலாய் வானகமாய் மாருதியாய்
விண்டலமாய் நிற்பதுவும் வீரவடிவேலவரே

(பாடல்-116)

தானு யுலகமெல்லாந் தன்செயலே தத்துவமாய்
ஆன திருவினோயாட் டாடுவதும் வேலவரே

(பாடல் - 124)

குருடர் விழிதெரியக் கூன் முடவர் கால்வழங்க
மருட நிருள்தீர வரங்கொடுக்கும் வேலவரே

(பாடல்-128)

வேகமுள்ள தூகர்வரும் வேளையில் வேலாயுதமும்
தோகைமயில் வாகனமுந் துணையாய் வெளிப்படுமே

(படம்-157)

குன்றெற்றிந்த வேலோய் நின்கோலமலர்ச் சேவடிகள்
என்றுமற வாம விருக்க வரந்தாராயேர்

(பாடல்-220)

இப்பிறப்பிற் சென்ம மொழிந்தெப்பிறப்பிற் போன்னும்
அப்பிறப்பு முன்னடிமை யாக வரந்தருவாய்.

(பாடல்-222)

இனி நமது கவி, தனது வாத்சல்யத்துக்குரிய துணைவி
மரணமடைந்த சந்தர்ப்பத்தில், நெஞ்சுக் குருதியிற் பேரை
வைத் தோய்த்தெழுதிய கண்ணீர்க் கவிதைகள் சிலவற்
சௌப் பார்ப்போம்.

நேச மனையாள் பிரிவாற் கவியின் நெஞ்சு துடித்தது;
டூத்தது கவிதை; உள்ளுணர்வின் சொல் லோவியமாய்;
உயிரின் ராகமாய்.

கவிஞரின் கண்ணீர்க் காவியத்திலிருந்து இதோ
பாங்கான சில பாக்கள்.

வெண்பா

என்னென்று பாடுவே னென்னென்று சொல்லுவேன்
என்னென்று கையாலெழுதுவே — னென்னைசைக்
கண்கண்ட பொற்கிரியே கையெறிந்தாயென்று மனம்
புண்கொண் டமுந்தி விடும் போது. (1)

தெஞ்சம் பதைக்குதே நீடுடல் சோர் வேறுதே
வஞ்சக்கண் ணீர் வழியுதே — செஞ்சொற்
குலைந்துதடு மாறுதே கோமளமே யென்னை
உலைந்திடநீ வைத்ததை யுன்னி. (2)

கேகமெவி வுற்றேனே கிந்தை நொந்து புண்ணுகிச்
சோகமுற்று வாடிச் சுழன்றேனே — ஏகனடி
கொண்ட வென்தாசைக் கோமளமே யென்னைவிட்டுப்
பொன்றினு யென்ற பொழுது. (3)

நகமுந் தசையுமென நாமொன்றி வாழ்ந்த
சுக வாழ்வை முன்பு துதித்தோர் — அகமுருகிப்
பேடிமுந்த வன்றிலெனப் பேசவெனை நீதனிவைத்
தோடியதோ நீதியுரை. (4)

நீர்க்குமிழி வாழ்க்கையென நெஞ்சறிந்தோர் சொன்ன
[வந்த
வார்த்தைக் குதாரணமாய் மாண்டாயோ — பூத்தவரி
பாடுங் குபிலேயென் பைங்கிளியே நானிருந்து
வாடுவதோ நிற்கு மனம். (5)

அன்னந் தருவாரா ரண்புமொழி சொல்லுவாரார்
இன்னலழித் தாறுதலெற் கீவாரார் — வன்னமுகங்
காட்டி மகிழ் விப்பாரார் கண்மனியே முத்தி யன்பு
பூட்டி நீ யென்னைவிட்ட போது. (6)

சொல்லையோ வுன்குழலின் சுந்தரத்தை யோதரளப்
பல்லையோ நின்னுதலின் பான்மையையோ—அல்லது
கண்ணையோ விற்புருவக் காட்சியையோ நீயிருந்த
அண்மையையோ சொல்லி அழு. (7)

சங்கக் கழுத்தையோ தங்குரத்தை யோவகட்டுத்
துங்கத்தை யோவிடையின் கேற்றலையோ—பங்கயப்பா
தத்தையோ வத்தத் தகையையோ ஞானேந்த்ரி
யத்தையோ சொல்லி அழு. (8)

நேசத்தை யோவெனக்கு நீயன் றுரைத்தவுப்
கேசத்தை யோபுரிந்த செய்கையையோ — மோசக்
குணமகற்றி யென்னைக் குணப்படுத்தி வைத்த
அருமையையோ சொல்லி அழு. (9)

உன்முகத்தை யுன்மொழியை யுன்னுணவைக்காணுதுன்
னண்ணன் பயண முற்ற அவ்வாருத்த — முன்னைப்
பிரித்ததோ யான்கடிந்து பேசம்பேச் சுன்னைப்
பிரித்ததோ அன்னமே பேச. (10)

தேனே செழுங்கவியே திவ்வியகண் டெநோக்க
மானேயென் ஞசை மணிவிளக்கே — மானமரு
மிப்பிறப்பி வென்னைமற வாதமயி வேயுண்நான்
எப்பிறப்பிற் காண்ப தினி. (11)

விருத்தம்

என்னரிய ஆசைமுத்தே யினியமொழித்
தேனே யென்னிதய வாழ்வே
கண்மணியே யன்னடைச் செந்திருவேமா
மயிலே காருண்யம் பூத்த
அன்னதடம் பயிறரு கற்பக தருவே
யருட்குன்றே யழகா ரென்னின்
மின்னு மணிவிளக்கே நீயெனைப் பிரிய
நான் சகிக்கும் வித மேவ்வாறே.

புதுவுடலம் புதுவிதயம் புதிய செய்கை
 பொலிந்தபுது மகனேன வெற்புகல நல்லோர்
 விதுவெனவென் னிதய மதி ஹதித்து ஞானம்
 மென்மொழி யாவின் மொழியால் விளக்கும்மானே
 எதுகுறைநான் புரிந்தேனேன்ற கன்றுய் தேனே
 யானிறந்து சுடலை செல்லும் போதேயல்லால்
 இதுதுயர மொழித் திருக்கேணம்மே பாவி
 ஏழை யெனப்பட்டே னென்செய்குவேனே. (2)

உன்பணத்திற் பன்மடங்காம் பணமுங் காண்பே
 னுன்னுற விற்பன் மடங்கா முறவுங் காண்பேன்
 உன்குலத்திற் பன்மடங்காந் குலமுங் காண்பே
 னுன்றலத்திற் பன்மடங்காந் தலமுங் காண்பேன்
 உன்ற ரத்திற் பன்மடங்காந் தரமுங் காண்பே
 னுன்னழகிற் பன்மடங்கா மழகுங் காண்பேன்
 உன்குணத்தை நிகர்த்த மங்கை தனையென் கள்க
 ளாரு பொழுதுங் காண்பதில்லையுண்மைதானே (3)

கலந்து கொண்டாடியவர் தம்மைப் பிரிந்து வாழக்
 கானகத் திற்றிரியுமதி குறைந்த புன்மை
 விலங்குமிக வருந்து மெனிலையோ வந்த
 விலங்கல்லா நான் சுகித்து விரிந்த மாசஞ்
 சலங்கழித்து வாழ்வேனே செந்திவாழ்வே
 சரவண சண்முக குகசாம்பவி குமாரா
 இலங்கு பவப்புவியிலுன் சோதனை யீதென்று
 வென் செய்வேனேழை யிதற்கென்செய்வேனே. (4)

இப்பிரசவத்தி விறப்பேனு னென்றீண்
 டிருந்த வயலவர்க்கு முறவினர்க்கு முன்னே
 சப்பரவை படிந்தவன் னெஞ்சேனுக்கும் நீ
 சாற்றினுய சாற்றிய போற் சாதித்தாயுன்
 றப்பறையின் மொழியிதினுற் பத்மினியென்று
 சாற்றவெவர் பிள்ளிற் பாருஞ்ஜைமானே
 எப்படி நான் மறந்திருப்பேன் பாவியானே
 னென்செய்வே னேழை யிதற்கென் செய்வேனே. 5)

இறக்கமுன்ன யிறப்பே னென்றிசைத்தவன்வா
 யிசையை நினைத்தழுவேனே விறக்கமுன்னுள்
 மறக்கரிதா யெனக்குப் பேசித்த வந்த
 வாக்கியத்தை நினைத்தழுவேனே நானுள்ள
 முறக்க வனித்திலென் நீயரைத்த மோச
 ஏரையை நினைத் தழுவேனே வுன்றலுவி
 துறக்கமுன்னீ பட்ட வருத்தத்தை நாஞ்சு
 சொல்லி யழுவேனே வென்றேகை யானே. (6)

என்னவிட்டு நீபிரிய வருமென்று நா
 விக்கவியை யுனக்கியற்றி நோவேனென்றும்
 முன்னேரு நானென்னும் நினைத்தேனல்லே னிந்த
 முடிபுவந்து முடியுமென்று முன்னைநாளி
 லன்னவாகன மிகரும் பிரமா செய்தா
 னமெனி லாரிட-த்தினைத் யறைவே னென்முன்
 பின்னும் நீபிறந்து வந்தாலன்றி யென்னைப்
 பிரித்த துண்பம் விட்டகன்று பிரிந்திடாகே. (7)

இனி ஆசகவியின் இரண்டு சிறந்த கண்டனப் பாக்கலோத் தருகிறேன்.

கவிதை: 1

உங்கரு!

ஆசிரிய விருத்தம்

பொய்கோள் பொருமை வஞ்சகமுடையவுன்னை யொரு
 புண்ய புரு டோத்தமனெனப்
 புழகி வெகு பெருமை பாராட்டுவாரற்ப பொருள்
 புனித வீணஞ்ச சிவமத

மேய்யறி வினம் பிக்கை யீன மருளாமை யுள
 வீணஞ்சுனை யாழ்ப்பாண மேல்
 மிக்க பிரபாசார சில மெய் பத்தியுள
 மெய்ஞ்சுநானவான் கொடைவளஸ்

செய்ய பெரியோ னென்று வீண்வாய் பசப்புவார்
 தேசமறியக் குலத்திற்
 சிறிய வுணையர் குலச்சிமானெனப் பிறர்
 திகைக்கப் பிதற்று வாரிவ்
 வை யகத்திற் லெர் வசிக்கின்றூரிவர் போல
 மதியற்ற மட்டென் நேலை
 மனதினை வைக்கிழுனை யாசென்று பிறற்றிய
 வைப் பாவன் நாண்றிமினே. (1)

உன் பொருமையிடு வெனக் கென்ன கேடுவரு
 முன் மாபையுன் நேர்வையை
 உனது மனத்தைச் செகத்தலி யாதவசாடருக்
 குள்ளபடி தெரிய வைக்க
 என்னையே வும்பின்னை யென்ன செய்யுந் தாடி
 எனி வங்கி வேயரு ணடயால்
 ஏமாப்பு நணடயால் வெருண்டென்று மனமஞ்ச
 வெக்கண முமில்லை யிந்த
 மன்று புவியிற் சிங்கதரி கண்டு பயறுறு
 வழக்கில்லை மாயி ஸோந்தியின்
 வருகை கஸ்டாஞ் சிடுவழக்கறிவை யொருவரோடு
 வாளா பிதற்றி யென்னைத்
 துன்பமுற வழிதேடு நீசனே தூசனே
 தொன் மதியின்வீணங்குனே
 தோகை யாருடனே கோவை நேர்மூடனே
 குழுமின் தென்றலி மிலே. (2)

கவிதை (2)

உண்புத்திமதி

மன்னிருத்தம்

ஒருபொழுது முன்சங்க முன்மதந்தற்கெதி
ஞரைக்காமலூம் நினவையை
உயரிந்து சாதனங் கண்டித துரைக்க வேதி
ரோதிலா தாடியும் பின்

பெருமை பலதின் குருப்பாது காவலனமிது
பேசியும் வந்தென்னெப
பேதையே தீகற் றறித்த சிற்றூரா
வெனப்பித்த மதிப்பைத்ததுச்

செருவாட வாவென்ற வதுநீதியென்றி யார்
செப்பு மவனென்னினும்
நாட்டியமெனச் சுட்டாது
சிற்றூர வென விவித்தல்

தெருஞு நீதியமாக விதுவழி தணத்ததேன
செப்பு நக்கும் முடுவில் தான்
தெரியமோ சிவவிங்க மிதுசெக்கிதென்றிதைச்
செப்பலா முவரை நிற்கே.

ஆகவியின் பாடல்கள் இந்தூவின் பிறபகுதிகளிலும்
இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

ஆகவால் புலவரின் இதய தின்மையைச் சீரோடு
செப்புகிற பாடல் ஒன்றைத் தந்து இந்த பகுதியைய்
பூர்த்திசெய்கிறேன்.

அச்சமென்ப திருப்பினு மில்லாமை சொல்லேன்
அதிகநிதி வழங்கினு மில்லாமை சொல்லேன்
பகுடித்துக் காடும்நா விலாமை சொல்லேன்
பரிகசிப்ப வரைத் துணிந்து பரிகசிப்பேன்

இச் சகத்தி சிதினுலேன் பாவைத்துக்கார்
ஏத்திமதித் தெஸ்கவிக்கு மதிப்பு வைத்தார்
கச்சமிது நிச்யமிது வெளுக் கூருது
கவிஞரிதை மறுப்பதற்குக் கருதிடாரே.

7. சிறைசாமும் ஆவேச அறிக்கையும்

நமது ஆக்கவி 1910 ம் ஆண்டளவில் சிறை செல்வ நேர்த்தது.

அது போழ்து தனது உற்குர், உறவினர், நண்பர்களுக்கு தனது “சுதேச நாட்டியம்” பத்திரிகையின் ஊடாக ஷிட்ட அறிக்கையானது கண்ணீரினால் எழுதப்பட்டதாகும்.

படிப்பதற்குச் சுவைமிக்க அந்த அறிக்கையை இங்கு தருகிறேன்:

“என்னன்பான சினோகிதர்களே! உறவினர்களே!! எனக்கு நேரிட்ட இந்தச் சிறையை நினைத்து நீங்கள் முகவாட்டத்தோடும், கண்ணீரோடுங் காட்டும் விசனம் எனக்குப் பெருந் துக்கத்தையும், வெட்கத்தையும், தருகி றது. நீங்கள் உலகத்தை நல்லாயறிந்திருந்தால் இவ்வளவு விசனத்தை அடையாடார்கள்.

எனவீடு போல மறியல்வீடும் கல்வீடு, ஓட்டால் வேயப் பட்ட தென்றும், மறியல் வீட்டிலும் குற்றவாளிகளாய் என்போல் அனேக பிரபுக்களும், செல்வரும், படித்தவரும், வீரவான்களும், நட்டா முட்டிகளும் இருக்கின்றார்கள் என்றும், ஒருநாள், ஒரு வாரம், ஒரு வருடம் முதல் 25-30 வருடச் சிறையும் இருக்கின்றார்கள் என்றும் ஆண்கள் மாத்திரமல்லாது பெண்களும் இக்கிலையை அடைந்திருக்கிறார்கள் என்றும் நான்றிவேன்.

என் சகோதரரே!

மறியல் வீட்டில் உண்ணச் சொறும், நிர்வாணத்தை மறைக்க ஒரு உடையும், படுக்க ஒரு பாயும், நோய் தீர்க்க நல்ல வயித்தியலும், குடிக்க, குளிக்க நல்ல தண்ணீரும், படித்துக் கொள்ளச் சில புத்தகங்களும், இருக்கின்ற தென் பதும் நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

மறியல் வீட்டில் நான்டையக் கூடாததாயிருப்பது சுயாதீனம் (தண்ணிட்டம்) ஒன்றே, இப்படியானால் நீங்கள் காட்டும் விசனம் அறியாமையின் பாற்பட்ட தன்ஜே?

சகோதரரே!

உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொன்றுக்கும், ஒவ்வொரு அந்தம் (வயசு) உண்டு என்பதை நீங்கள் நிவீர்கள். அப்படியானால் என் செல்வாக்கும் இத்தகையது தானென்று நீங்கள் ஆற்றிக் கொள்ள வேண்டியதே புத்தி.

“சுகமுந் துக்கமும் சமுலும் சக்கரம்” ஆதவின் நான் என்பகவானால் நற்சகம் பெற்று இச் சிறையைக் கழித்துக் கொண்டு இன்னும் உங்களன்பான சமூகத்தை நிச்சய மாய்ப் பெறுவேணன்றும், பின்னும் நன்னிலையிலிருப்பேப் பெண்ணும் தெரியமாய் நம்புங்கள்.

ஆனால் கோட்டிற் குற்றப்பட்டவரெல்லாம் அயோக்கிய ரென்றும், குற்றத்திற்குப் பாத்திரவான்களென்றும் நினையாதீர்.

யாழ்ப்பானத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பிரபுக்களையும், யோக்கியரையும் என் கிறுவயது முதல் ஆராய்ச்சி என்ற கோத்தால் நான் நல்லாய் அளந்து அறிந்திருக்கிறேன். ஆதலால் இதில் யாதேனும் இழிவு இருப்பதாய் நான் எட்டுணையும் யோசிக்கவும், விசனப்படவுமில்லை.

நான் சோதிடத்திலும், சகுனம், கனவு என்பதிலும் மிக்க நம்பிக்கை யுடையேன். இவைகளால் இற்றைக்கு 8-9 மாதங்களுக்கு முன்பே, எனக்கு சிறைச்சாலைத் தண்டம் வருமென்று அறிந்திருந்தேன். இதை என் ஒக்கலாரும், நன்பருமாயுள்ள பலற்றிவர். ஆதலால் இது பிராராதது வப்படி எனக்கு நேர்ந்ததென்று நான் ஆறுதலுள்ளவனு மிருக்கிறேன்.

என் பிரிய சதோதரரே! சினேகிதரே! பதினாறுவயது முதல் ஏழுபது, என்பது வயதையுடையவரும். குருடர், முடவர் முதலிய அங்கபங்க முடையவரும், பெண்களும், மூன்று வருடத்திற்கு மேற்பட்ட சிறையைப் பெற்றுத் தங்கள் மனத்

தெரியத்தினால் அத் தண்டையைக் கடலை நீங்கிக் கரையேறு கிண்ணுரெவில் ஆண்டகையான நான் மனவருத்தப்படுவது எவ்வளவு இழிபாரும்?

உள்ளபடி இது எனது சாதகப் பலனுயுள்ளது.

இக் குற்றத்தில் நான் குற்றமுடையவன்தானே அல் வோ, என்று இனி நான் சொல்லதிற் சபலமில்லை.

நேர்மூமையைம், பிரபுத்துவத்தையுங் கொண்ட எங்கள் யூரித்துரைமாருக்கும், கருணையையும், நீதியையுங் கொண்ட நீதிபதியவர்களுக்கும் இதன் உண்மை தெரியாது.

அவர்கள் விளக்கத்தின்படி — சட்டத்தின்படி தங்கள் கடலையைச் செய்தார்கள்.

பரம் பொருளான நீதிபதி (கடவுள்) இவ்விஷயத்தை வறிந்த உண்மை, மெஸ். கனகசபை அவர்களும், சாதி திரி சிங்கையாவும் நானு மறிவோம்.

அதற்கு அந்தக் கடவுள்முன் யார் குற்றவாளியோ, யார் தண்டத்தை யுடையல்ரோ என்று நானும் அவர்களுமே அறிவோம்.

என் சகோதரரே! நினேகிதரே! தேசாபிமானிகளால் இந்திய பிரபுக்கள், மூர்மான்திலகர், சிதம்பரப்பிள்ளை முதலானேர் சிறைச்சாலைத் தண்டத்தை அடையவில்லையா?

என்னிய விசுவாச நேசரும், பரோபகார குணப் பிரபுக்களுமான பத்துபேர் குற்றப் பணத்திற்கு உதவி செய்வார்களென்றும், அதனால் நான் எனக்கு நேர்ந்த விபத்தினேர் பாகத்தை நிச்சயமாய்க் கழித்து கரையேறவே என்றும் பூரணத்தோடு காத்திருக்கின்றேன்.

இல்திங்வணமிருக்க; என் சகோதரரே! கருப்பையிற் குல தெய்வம் பெற்ற என் முக குழந்தைகளைப் பற்றி நான் சிறிதுந் துயரப்படவில்லை. அவர்கள் தலைமேல் அவரவர் தெய்வத் திருப்படங்கள் இருக்கின்றன.

நூற்றுக் கணக்கான இனத்தவர் சிரத்திலும், உள்ளங்கையிலும், உரத்திலும் அவர்கள் இருக்கும் தகைமையடைவரோ!

என் பெருமான் அவர்களைப் பாதுகாத்து எளியேன் முகத்தில் விளிக்கச் செய்வர்.

என் சிறுவர் சுகத்தையும் என் சுகத்தையும், வேண்டி என்னன்பில் வளர்ந்து கற்பிக்கப்பட்ட மகன் ஒரு துறையுஞ் செல்ல வழியின்றி இடைநிலையில் நிற்க வந்ததே எனக்கொரு துக்கமென்பேன்.

என்பகவான் என்னை இந்தச் சிறைகிலே வருந்தாமலும் யாதொரு நோய் வாய்ப்படாமலும் காத்து ரட்சிப்பாரென்று நான் நம்புகிறேன்.

என் உறவினராய், என் சிநேகிதராய் உள்ள நீங்கள் என் வாழ்விலுந், தாழ்விலும் பங்கு பூண்டு, எனக்காய் உதவிபுரிந்த, புரிகின்ற என்னிதய விசவாச நேயர்கள் யாவருக்கும் என்றுங் கடமைப்பட்டவர்களாய் இருக்க வேண்டுமென்பது என் கோரிக்கை.

நான் நற் சுகத்துடன் உங்களை வந்து சந்தித்துக் கொண்டாட எம்பகவான் கிருபை செய்வாராக.”

(ச. நா. -- 1910)

ஆசகவி சிறையில் சில வருடங்களைப் போக்கிய சந்தர்ப்பத்திலும் கவிஞராகவே அங்கும் மிரிர்ந்தார்.

ஆனந்த பாஷை பேசுகிற பட்சிகளை கண்டில் அடைத்து விடுவதன் மூலமாக அவற்றின் குரலுக்கு எப்படித் தடை போட்டுவிட முடியாதோ, அது போன்றேபுலவரைச் சட்டமானது சிறையிற் தன்னியபோதும், அந்தச் சடச் சட்டத்தால் அவரின் இதயத்திலிருந்து பொங்கிப் பிரவகித்தகவிடைப் பெருக்கைத் தடுத்துநிறுத்த முடியவில்லை.

சிறையிலும் நாத்திகரையும் ஆத்திகராக மாற்றவைல்வாய்வேலன்மீது நமது கவி பாட்டிசைக்கிறார்.

ஆம்! நல்லைக் கந்தன் பேரிலும், கதிர்காமக் கந்தன் பேரிலும், மாவைக் கந்தன் பேரிலும் அவர் ஆனந்தக் கவிதைகள் செய்கிறார்.

அவர் பாடல்கள் உணர்ச்சி வெள்ளமாக ஒன்றிரெடுக் கின்றன. சின்னப் புஷ்பங்கள் போல் மலர்ந்து மனமோகன சுகந்தத்தை வாரிவழங்குகின்றன.

சிறையில் நம்புவார், பாட்டிசைத்தது மட்டுமல்லது, பாட்டிலக்கணப் போதகராகவும் விளங்கினார்.

வதிரியைச் சேர்ந்தவரும், தமிழ்ப் புலவருமான க. வே. சின்னப்பப்பிள்ளை என்பார் சிறையில் ஒரு கைதியாக இருந்த சந்தர்ப்பத்தில், அதே சிறையில் கைதியாக வந்த ஆசகவியின் பால்நட்பு பூண்டனர். அந்தப் புலவரின் கவியார்வங் கண்டு வாழ்த்திய ஆசகவி, அன்னாருக்கு யாப்பிலக்கணத்தை முறையாகப் போதனை செய்து அன்னாரின் கவித்திறனை வளர்த்தார்.

இவ்வண்ணமாக சிறைச்சாலையும் செந்தமிழ் நிலையமாக ஆசகவிக்கு பயன் நல்கியது.

8. ஆசகவியின் நூல்கள்

ஆசகவியார்கள் தனது நீண்ட வானைளில், சுமார் இருபது நூல்களை எழுதியுள்ளார்.

அவற்றில் சில நூல்களே இந்தாள் கிடைக்கக் கூடிய தாகவிருக்கின்றது.

அவரேழுதிய நூல்களில் பெரும்பாலான நூல்கள் கண்டன நூல், கடவுட்துதி நூல், சரித்திர ஆய்வு நூல் என்கிற பிரிவிலுள் அடங்கும்.

அன்னார் தீட்டிய தலைசிறந்த சரித்திர ஆய்வு நூலே “யாழ்ப்பான வைபவ கெளமுதி” யாகும்.

அந்தால் புலவரின் சரித்திர ஆய்வுப் புலமைக்குச் சிறந்த சான்றுக விளங்குகிறது.

யாழ்ப்பாண மக்களின் மூதாடையர் பற்றியும், யாழ்ப் பாணச் சாதிப் பின்னணிகளையும், ஊர்களின் பேயர்க் காரணங்களையும் புலவர் மிக நுட்பமாக தனது நூலிலே விளக்கியுள்ளார்.

“யாழ்ப்பாண வைபவ கெளமுதி” நூலில் புலவர், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், வேறுப்பின்னை போன்ற கல்விமான் களின் துணைப்பற்றே எழுதியுள்ளார்.

ஆசகவியின் உழைவன்பரும், அந்தாளைய முன்னணி சட்ட மேதையுமான ஜசக். தம்பையா அவர்களே அந் தால் பிரசரத்திற்குப் பேருதலி புரிந்தார். அந்தாலும் ஆசகவியால், ஜசக். தம்பையா அவர்களுக்கே அர்ப்பணங்க செய்யப் பட்டிருக்கிறது.

புலவரின் நூற் பணிக்கு அழியாத சான்றுக எஞ்ஞான ரும் நிற்கவல்ல அந்தால் பற்றி புலவர் கீழ்க்கண்டவாறு வெண்பா ஒன்று பாடியுள்ளார்:

“உன்தேசத் தின்புகழை யுன்பானை யின்புகழை
உன்சாதி யின்புகழை யோர்ந்துயர்த்தும் — என்பெரிய
புத்தமிர்ணத நேர்புத்தகமோ பெரிதுனகைப்
பத்துரசா லோபெரிது பார்.”

புலவரின் அரிய ஆய்வின் பயனாக வெளிவந்த “யாழ்ப் பாண வைபவ கெளமுதி” நூல் மிக அரிதாகவே இன்று கிடைக்கிறது.

அரிய அந்த ஆய்வுநூலை புதிதாக பதிப்பித்து வெளி யிடுவது மிக அவசியமான ஒரு பணியாகும்.

இன்று கிடைக்கக்கூடியதாக விருக்கிற புலவருடைய பிற நூல்களிலே, “சதிரமலைப் பேரின்பக்காதல்”, “மேலில்த தேய மதுபான வேடிக்கை கும்மி”, “உரும்பராய் கருணைகர விநாயகர் தோத்திரப் பாமாலை” போன்ற நூல்கள் பொரு எழுகும், சொல்லமுகும் கொண்டு திகழ்கின்றன.

9. ஆசுக்ளியம் அவர்களின்து அறிஞர்களும்

கல்லடி வேலரின் புத்தி ஈர்மைக்கும், ஆனந புலமைத் திறனுக்கும், இயல்பான் கவிதையாற்றலுக்கும் அவர் காலத் தைச் சேர்ந்த அறிஞர்களிடமிருந்து மிருந்த பாராட்டும், மதிப்பும் கிடைத்தன.

அதே நூன்று அவரோடு சில அறிஞர்கள் சோற்போர் தொடுத்துப் பயிதாப்கரமாகத் தடுமோறி விழுந்தகைதபும் ஆதாரபூர்வமாக நாம் அறியக்கூடியதாக விருக்கிறது.

நிற்க. புலவர் காலத்து அறிஞர்களுக்கும் புலவருக்கு மிருந்த தொடர்பை கிடைத்த சான்றுகளைக் கொண்டு உள்ளது உள்ளபடியே இந்தப்பகுதி தரப்படுகிறது.

உடுமிட்டி அ. சிவசம்புப் புலவர்

சிவசம்புப்புலவர் மஹா வீதவான்; அவர் ஆறுமுக நாவலரின் நெருங்கிய தோழர்; நாவலர் அவர்களாலேயே, ‘புலவர்’ என்று அழைக்கப்பட்டு, பட்டம் வழங்கப் பெற்ற கவி சிரோஷ்டர்.

அத்தனைய சிவசம்புப் புலவர் ஆசுக்ளியின் பால் மிகுந்த அன்பும் ஈடுபாடும் மிக்கவர்.

“பாம்பின் கால் பாம்பறியும்” என்பர். அது போன்று கற்றவரைக் கற்றவரே யல்லாது மற்றவரும் அறிவரோ?

இதோ பாருங்கள்! ஆசுக்ளியின் கிர்த்தியை சிவசம்புப் புலவர் விண்ணுரைக்கும் விழுமிய கவிதையை:

நீர்மூத்த செஞ்சடில் மூக்கட் பிராண்சமய சியகப் பரம்பரையிலு னிதிகளர் கந்தப்ப வேண்டிது மூன்றும் சிரப்பியத்வக்கு தித்தா னெறியுறச் செக்தமிட்க் கலீபலவுணர்ந்து கஙவ நீட்களிபாடு

நிபுணன்

நிலரமலர்ப் பொழிந்து கருட்வமலை யங்பதியி னிலகுள்

[குலத்தித்தார்]

ஒனசமீட் டியவொருச் சேசநாட் டியமற்குர் பேசநாட் டியமதி கேரறுக் குரகரத மூரும்வேற் னின்னை..... [மினுங்

இவ்வாருக் ஆசகவியைப் போற்றிப் பூர்க்கிரூர் சிவசம்புப் புலவர்.

சிவசம்புப் புலவர் ஆசகவியைக் காட்டிலும் ஆண்டால் முத்தவர்; அன்னூர் மறைந்தபோது தனது பத்திரிகையான ‘சதேச நாட்டியத்’ தில் உருக்கமான சில குறிப்புகள் எழுதினார் ஆசகவி.

நா. கதிரவேற்பிள்ளை

புலவாவியைச் சேர்ந்த நா. கதிரவேற்பிள்ளை மிகச் சிறந்த அறிஞர்; ஆறுமுக நாவலரின் அப்பழக்கற்ற சீடர்; நாவலருக்குப் பின் அந்தப் பெரியாறின் அடிச்சவட்டைப் பின்பற்றிச் சௌவத்தையுந் தமிழையும் போற்றிக் காத்த புலவர்மணி; ‘தமிழ்த் தென்றல்’ திரு. வி. க. வின் ஆசான்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஈழத் தறிஞர்கள் பேராற்றலைத் தமிழ் நாட்டிலும் நிருபித்தவர் வரிசையில் அவரும் ஒருவர்.

இவ்வாருன கீர்த்திபெற்ற நா. கதிரவேற்பிள்ளை அவர்களுக்கும் நமது ஆசகவிக்கும் நிகழ்ந்த முதல் சந்திப்பு மிக அற்புதமானதாகும்.

பருத்தித்துறைப் பகுதியிலுள்ள தும்பளை என்னும் சிற்றாரில் ஒரு கூட்டம்.

சபையில் கற்றவர்கள் குழுமி இருக்கிறார்கள்.

நா. கதிரவேற்பிள்ளை கம்பீரமாகப் பேச ஆரம்பிக்கிறார்:

“தும்பளை என்கிற இப்பகுதியிலே உண்மையான அந்தணர் குலத்தார் எவருமே கிடையாது.”

கூட்டத்திலிருந்த தும்பளைப் பகுதி அந்தணர்கள் அசந்து போனார்கள்.

கதிரைவேற்பிள்ளை தொடர்க்கிழுர்:

இதுபற்றி எவருடனும் யான் தர்க்கிக்கத் தயாராக விருக்கிறேன். ஆனால் ஒன்று; என்னேடு வார்த்தையாட வால்ல சாமர்த்தியமும், துணியும் மிக்கவர்கள் இங்குள் ஊர்களா என்ன?

கூட்டத்திலிருந்து ஒரு குரல் கம்பீரமாக ஒழித்தது:

“புலவரே போறும்; உம்மோடு வார்த்தையாட யான் வால்லேன்.”

நா. கதிரைவேற்பிள்ளை குரல்வந்த திக்கைப் பார்க்கிழுர். அந்தக் குரலுக்குரியவர்?

வேறு யாருமல்ல; அவர் நம் ஆசகவிதான்.

இருகணம் நா. கதிரைவேற்பிள்ளை திகைக்கிழுர்; மறு கணம் தன் வழமையான நிலைக்குத் திருப்பி,

“நீர் என்னேடு வார்த்தையாட ஆயத்தமா? சரி; அதற்கு முன்பு, நான் சொல்லப் போகிற சம்லிக்குத் வாச கம் ஒன்றுக்கு நீர் போகுள் பகரவேண்டும்.”

கூட்டத்தார் இரண்டு சிங்கங்கள் மோதுவதைப் பார்த்தவண்ணமிருந்தார்கள்.

சில வினாக்கள் சபையில் மௌனம் நிலவியது.

ஆசகவியே, மௌனத்தைக் கலைக்கிழுர்:

“உமது வாசகம் ஒருபுற மிருக்கட்டும்; நான் சொல் கிறேன் ஒரு சம்லிக்குத் வாசகம், அதற்கு முதற்கண் நீர் விளக்கஞ் சொல்ல வல்லீரா?

நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அலட்சியமாக ஆசகவியைப் பார்க்கிழுர்.

சரி; அறையும் உமது வாசத்தை,” என்கிழுர்.

ஆசகவி சொல்கிழுர்.

திலரென நா. கதிரைவேற்பிள்ளையின் முகத்திலே இங்கு தெரியாத பதட்டம் பட்டரிக்கிறது.

அந்தப் பதட்டத்தின் காரணம்?

ஆசகவி போட்ட சமயோஜித முடிச்சை நா. கதிரை வேற்பிள்ளையால் அவிழ்க்க முடியவில்லை.

ஆனைக்கும் அடி சதுக்கும் அல்லவா?

சபையினிருந்த பிராமணேத்துமர்களும், பிறகும் ஆசகவியைப் பெருமிதத்தோடு பார்க்கிறார்கள்.

சிறந்த புலமையும், யார்க்கும் தலைசாயாத மிடுக்கும் மிக்க நா. கதிரைவேற்பிள்ளை நம் ஆசகவியைக் கட்டி அணைக்கிறார்; ஆவேசத்துடன் சொல்கிறார்:

“நீர் சமயோஜித புத்திமிக்க புலவர் காணும்.”

சபையினிருந்த அணவருங் “கண்ணடியான் வாழ்க” என்று ஆனந்த ஆரவாரம் செய்கிறார்கள்.

அன்றே நா. கதிரைவேற்பிள்ளையும் ஆசகவியும் நண்பர்கள் ஆகிவிட்டனர்.

மீண்பொரு சமயம்:

அருட்சோதி இராமலிங்கரின் சீடர்களில் ஒருவர், அருட்சோதி இராமலிங்கருக்கும், நாவலர் பெருமானுக்கும் ஏற்பட்ட அருட்பா-மருட்பா பிரச்சணையின் தொடர்பாக நாவலர் பெருமானையும், அவருடைய மெய்யன்பரான தா. கதிரைவேற்பிள்ளை போன்றேரையும் படுகேவலமாகத் தாக்கி பிரசரம் ஒன்றை வெளியிட்டார்.

அப் பிரசரத்திற்கு எதிராக—அருட்சோதி இராமலிங்கரின் சீடர்கள் கதிகலங்கும் படியாக ஆசகவியவர்கள் ஒரு கண்டனத்தை நன்று பத்திரிகையில் வெளியிட்டார்.

அதுகண்டு அது போழ்து தயிழகத்திலிருந்த நா. கதிரைவேற்பிள்ளை பெருமிதமுற்றார்.

அன்னூர் தனது எண்ணத்தை எழுத்தாக்கி “குதை நாட்டியம்” பத்திராதிபரான ஆசகவிக்கு எழுதிய கடிதத்தில், ஆசகவியை “கணம் பொருந்திய குதை நாட்டிய பத்திராதிபரின் தத்துவ உணர்வும், நடுநிலை தவறுத பாங்

கும், தன்னாலும், தமிழகத்தைச் சேர்ந்தோராலும் விதந் தொதப்பட்டது” என்று புகழ்கிறார்.

1906-ம் ஆண்டு நா. கதிரவேற்பிள்ளை அந்தக் கடி தத்தைத் திட்டினார்.

அக் கடிதம் திட்டிய சில ஆண்டுகளுப்பின் புகழ்மிக்க பெருமகனும், ஆசகவியின் அன்பருமாகிய அன்னூர் சிவன் சேவடி சேர்கிறார்.

மறைமலையடிகள் கேள்வம்

தனித் தமிழ் ஏந்தலும், சிறந்த ஆய்வாளருமான மறை மலை யடிகளுக்கும், ஆசகவிக்கும் ஏற்பட்ட நட்பு சிறப் பானதாகும்.

அடிகளார் இலங்கை வந்திருந்த சமயம்:

தமிழர்களின் மொழி, நாகரிகம், சமயம் என்பன ஆரியர் கலப்பில்லாதும் மிலிர வல்லன், என்கின்ற கொள்கையினை உயிர் மூச்சாக்கி உழைத்த மறைமலையடிகளாரின் ஆய்வுகள் அவர் காலத்தின் பல அறிஞர்களுக்குப் பிடிக்க வில்லை.

அவரது ஈழத்து வருகையை எதிர்பார்த்திருந்த அடிகளாரின் “சமூத்துக் கொள்கை எதிர்ப்பாளர்களும், அடிகளார்மீது கோபாவேசத்தோடு கண்டனக்களைத் தொடுத் தார்கள்.

அவர்களில் வித்வ சிரோமணி சி. கணேசையரும் ஒருவர்.

கணேசையர் மறைமலையடிகளார் மீது தொடுத்த கண்டனத்திற்கு மறுப்பாக கணல்கக்கும் ஓர் கண்டனத்தை ஐயர்மீது தொடுத்தார் ஆசகவி.

அக் கண்டனத்தில், “மறைமலை யடிகளின் ஆராய்ச்சி தமிழின் தொன்மையையும், தமிழரின் தனித்துதையை உலகினுக்குக் காட்டிட வேண்டுமெனும் வேணவாவின் பாதி

பட்டதென்றும், அத்தகைய ஒரு சிறந்த தமிழ்த் தொண்டரை—ஆய்வாளரைத் தாக்க முயல்வது ஆண்மையற்ற ஒரு செய்கை’’ என்றும் குறிப்பிட்டார்.

பேரிடிபோற் தாக்கிய ஆசகவியின் கண்டனங்க் கண்டு ஜூபர் அமைதியானார்.

ஆசகவி, தன்மீது வைத்த அபிமானங்க் கண்டு மறை மஸீயார் இதயம் பூரித்தார்.

தனது இலங்கை யாத்திரையில், இரண்டு தினங்களை ஆசகவியின் இல்லத்திலேயே அவர் செலவிட்டார்.

புலவரின் கண்டனந் தீட்டுந் திறனையும், சம்பாஷ்ணைப் பெட்டினையும், “சுதேச நாட்டியம்” பத்திரிகைப் பணி யையும், கவித்துவத்தையும் மனமுவந்து பாராட்டினார் மறைமஸீயார்.

சேர். பொன். இராமநாதன்

பெருமை சான்ற பணிகளுக்காகத் தன் வாணினை நெந்த சேர். பொன். இராமநாதன் அவர்களும், ஆசகவி பால் மிகுந்த மதிப்பும், அன்புங் கொண்டவர்.

“சுதேச நாட்டியம்” பத்திரிகையில் ஆசகவி எழுதிய வீரம் செறிந்த கட்டுரைகளைக் கண்டு அவற்றை கவரப் பட்டு ஆசகவியின் மதிநுட்பத்தையும், துணிகரத்தையும் மெச்சி மகிழ்ந்தார் இராமநாதன் அவர்கள்.

புலவரும், இராமநாதன் அவர்கள் பால் மிகுந்த அன்பும், மரியாதையும் மிக்கார் என்பதை, “சுதேச நாட்டியம்” பத்திரிகையில் புலவர் எழுதிய சில குறிப்புகள் வாயிலாக நாம் அறியலாம்.

நீர்வேலி சங். சிவப்பிரகாச பண்டிதர்

புலவரின் மாட்சி வியந்த பிற அறிவாளரில், நாவலரின் அன்பர்களில் ஒருவரும், பெருமேதையுமான நீர்வேலி சங். சிவப்பிரகாச பண்டிதரும் ஒருவர்.

அப்பெரியார் பாடிய கீழ்வரும் பாடலைப் பார்த்தால் அன்னாருக்கு ஆசகவிபால் உள்ள மதிப்புப் புலனாகும்.

தெண்டினாகுழ் மண்டலத்துத் தேசமெலூ சேசமூலாய்க் கண்டுகுண மண்டினங்கைக் காதவித்து—மின்டுமத பாசியரை லோடியரைப் பாரிலகங்காரிகளைத் தாபழுறத் திக்கரித்துத் தண்டித்துங் — கோபமின்றி மாசிலருள் வீசியே மாசபைக் னேறுக தேசநாட்டி யப்பேர் திகழ்கின்ற — வாசகசிரப் பத்திரத்து நல்லதிபன் பற்பலதே சப்பெரியோர் மித்திரனும் நின்று விளங்குபவன் — சுத்தவளம் வைத்த வயாவிளான் வைப்புறுகங் தப்பின்னொ உத்தமசற் புத்திரனு மொப்பில்லான்—வித்துவசீர்ச் சம்ருணவே ஒப்பின்னோ....—

இவ்வண்ணமாக ஆசகவியை வாழ்த்திச் செல்கிறூர் பண்டிதர்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஆசகவியின் அத்யந்த நண்பர்.

“யாழ்ப்பாண வைபவ கெளமுதி” நூலை புலவர் எழுதியகாலை, சுவாமிஜி செய்த உதவி மிகச் சிறந்ததாகும்.

இவ்வுதவி பற்றி ஆசகவி தனது நூலில் நன்றிப் பெருக்கோடு குறிப்பிடுகின்றார்.

சுவாமிஜியும், ஆசகவியும் நண்பர்களாக இருந்த போதி லும் சில சந்தர்ப்பங்களில் இருவர்க்கும் பலத்த கருத்து மோதல்கள் ஏற்பட்டதும் உண்டு.

சைவ சமயத்தைப் பழித்து, சைவமக்களை கிறிஸ்தவர்களாக்கும் முயற்சிகளில் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் பங்கு கொண்டும், பங்கு கொண்டவர்களுக்கு ஒத்தாசை புரிந்தும்

வந்த சந்தர்ப்பங்களில் ஆசகவி கடுங் கோபங் கொண்டு சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் மீது தனது கண்டனக் கணைகளைத் தொடுத்தார்.

அந்தக் கண்டனங்கள் ஆசகவியின் சைவசமயப் பற்றைத் தெட்டத் தெளிவாகக் காட்ட வல்லன.

நவநீதக் கிருஷ்ண பாரதியார்

பெரும் புவவரான நவநீதக் கிருஷ்ண பாரதியார், ஆசகவியிடத்து நீங்காத அன்பும், மரியாதையும் மிக்கவர்

ஆசகவியின் மதிநுட்பமும், அஞ்சாமையும் பாரதியின் நெஞ்சை ஈர்த்தன.

ஆசகவியின் மறைவின் போழ்து நவநீதக் கிருஷ்ண பாரதியார் கீழ்வரும் பாடலைப் பாடித் தமது அன்பரை விதந்தோதுகிறார்:

மிலமலிங்க பெருவெள்ளம் பாய்ந்ததெனச் சொற்
பொருட்கள் மலிங்கு பாயும்

கலைமலிங்க நிமிடக்கி மாற்றுரும் தம் மிழுயைக்
கருத்திற் கொண்டு

நிலமலிங்க ஒழுக்கநெறி நிகழுச் செய் ஏழுத்தாளன்
நேரமை குன்றுன்

சிலமலிங்க எழுத்தென்ன வேற்றிலீள புகழுடலம்
சிறந்து வாழி.

நான் மேற் குறிப்பிட்ட அறிஞர்களோடு, குருகளி மகாலிங்கசிவம், தெல்லியூர்ப் பர்வஸர் தெ. துரையப்பா பிள்ளை போன்றேரும் ஆசகவிமீது நேயங்கொண்ட நெஞ்சினராவர்.

10. தமிழர்களை நோக்கி ஆசகவி

ஆசகவி “சுதேச நாட்டியம்” பத்திரிகையிற் திட்டிய கட்டுரைகள் மிகச் சிறப்பு வாய்ந்தனவாகும்.

அக் கட்டுரைகளைப் படிக்கின்றபோது புலவரின் தீர்க்க தமிசனத் திறனும், மதி நுட்பமும் எமக்குத் தெளிவாகத் தெரிகின்றன.

புலவரின் இரு கட்டுரைகளை முழுமையாக இங்கே தருகிறேன்.

கட்டுரை—1

இங்கிலீஸ் பாஸூ

“இப் பாஸூ தற்காலத்தில் அரச பாஸூயாயிருப்பதி னாலும், அறிவுக்கும் நாகரிகத்திற்கு மேற்றதான் அனேக காரியங்கள் இப்பாஸூயைக் கற்றுக் கொள்வதால் பெறத் தக்கதாயிருப்பதினாலும், இப் பாஸூயை நாம் கற்க வேண்டியது அத்திய மென்பதை நாம் மறுக்கவில்லை.

ஆனால் நந்தாதை, மூதாதையோர் யதா பூர்வமாய் வழங்கிய பாஸூயாய், நன்மார்க்க போதிஷ்களைத் தன் னுட் கொண்டிருக்கிற பாஸூயாய், இதர பாஸூஞுசாரி களாலும் மிக இனிய பாஸூ என நன்கு பாராட்டப்பட்ட, படுகின்ற, படற் பால் பாஸூயாகிய தமிழ்ப் பாஸூயை அடியோடே நிறுத்திவிட்டு. இங்கிலீஸ் பாஸூயைக் கற்ப நையே ஈண்டு மறுக்க மனமேவப்பட்டோம்.

சுயபாஸூயாகிய நந்தமிழ்ப் பாஸூயை, வழுவின்றிப் பேசவும், ஏழுதவும், வாசிக்கவும் அதிலுள்ள அநிய காரி யங்களை வாசித்து ஆராய்ந்து விளங்கிக் கொள்ளவும் பழகிக் கொள்ளாது இங்கிலீஸ் பாஸூயைக் கற்றுக்கொள்ள விரும்புவது போலும் வெட்கமான காரியம் வேறேறனன?

இரு பாஸூகளையும் கற்க காலம்போதாதே என்றும், தமிழ்ப் பாஸூயைக் கற்பதால் சபலமென்ன என்றும் சொல்லக் கூடுமாயின் இவ்விரு பாஸூகளையுமினிது கற்றவ ரெனப் பெயர் விளங்கிய மகாங்கள் நம்முறில் முன்விருக்க வில்லையா?

அன்னிய தேசத்தையும், அன்னிய மதத்தையும் உடையவரான எல்லீஸ், போப்பு, வீரமாழுனிவர் முதலாய மிகப்பலர் நம் தமிழ்ப் பாஷையிலும், சமஸ்கிருதபாஷையிலும் மிக்க பாண்டித்தியம் உடையவராய் சில நூல்களுக்குக் கர்த்தாவாயிருந்தாரெனில் நம்பாஷையைப் பேச வெட்கமுறும் நம்மவரை யார் சிரியார். இவர் நம்பாஷையிற் சபலம் இல்லை என்பதை அறியாது கற்றுவிட்டாரா?

தற்போது உத்தியோகத்திலிருப்போருட் சிலர் தமிழ்க் காசிதங்களை வாசிக்க வியலாதவராய் பிறரிடம் கொடுத்து வாசிப்பதையும், ஸ்லர் தமிழ்க் காசிதம் என்றவுடன் வெறுப்போடு மேசைமேற் சுழற்றி வீசிவிட்டதையும் சிலர் தமிழ்ப் பத்திரிகை வாசிப்பதும், எடுப்பதுவும் சங்கையீனம், அது வீட்டுப் பெண்களுக்கே ஏற்ற தென்றதையும், சிலர் தமிழ்ப் பேசத் தெரியாது சிங்களவர், இங்கிலீஸ் காரர், பறங்கிகள் பேசுத் தமிழ் போற் பேசியதையும், நாம் பேசியதை விளங்காறு ஆமாச் சொன்னதையும் நாமே கண்ணுரக்க கண்டும், காதாரக் கேட்டுமிருக்கிறோம்.

சபையிலெழுந்து ஒரு விஷயத்தைப் பேசத் திராணி யில்லாமையால் மென்னஞ்சாதிக்கின்றூர் சிலர்.

அமெரிக்காவிலிருந்து வந்த பாதிரிமார்களும், பிரான் சர், இத்தாலியரான கத்தோலிக்கக் குருமாருள்ளும் அனேகர் செந்தமிழில் தெவிட்டாத தெள்ளமுதம் போற் செய்யும் உபந்தியாசத்தை இவர் போஸார் கண்டும் வெட்கமடையாதிருப்பது நாகனமான காரியமே.

இங்கணம் “கஞ்சிக்குப் பயறு” கலந்தவாருயச் சொற்பில்லைக்கொண்ட சிலர், முழுதும் இங்கிலீஸின் நடை, உடை, பாவளிகளை பின்பற்றுவாராய்த் தமிழரைக் காணவும், அவருள் சட்டை, தொப்பி, சப்பாத்து இல்லாருடன் பேசவும் நாணி மறைகின்றனர்.

இது மட்டுமல்ல அவருடன் பேசுவதையும், அவரை “நீர் யார்?” எனக் கேட்பதையும் இங்கிலீசிலேயே கேட்கின்றனர்.

கேட்கும்போதும் மனுஷனரைப் போற் குணம் பூண்டு தாழ்மை, மரியாதையோடு கேட்கின்றனரா?

கட்டுக்கப்படாது வன்னிக் காட்டில் வசித்த நாம்பன், கட்டுள்ளகப்பட்ட அடுத்த நாட்களிற் சீறி முகத்தை ஒரு புடை சாய்த்துக் கணக்கை வெட்டிக், கிட்டுவாரை முட்டப் போவது போன்ற வெறிக்குணம் பூண்டே கேட்கின்றனர்.

(ச. நா- 1902)

கட்டுரை-(2)

யாழ்ப்பாணத்திற்கு வேண்டிய அவசியங்கள்

கல்வி, தமிழ்க் கல்வி உச்சஸ்திலைக்கு வரத்தக்க ஏதுக்களைச் செய்துவரல் வேண்டும்.

நமது சுதேச (தமிழ்) பாணஷயில் கைத்தொழில், விவசாயம், வர்த்தகம் ஆதியன விருத்தியடையத்தக்க சாஸ்திரங்கள் (சயன்ஸ்) விரிவாயில்லை. இங்கிலீஸ் பாணஷயில் அவைகள் அமோகமாயுண்டு.

அவைகளை நமது சுதேச பாணஷயிற் கொண்டுவரல் வேண்டும். இங்கிலீஸ் படிக்கிறவர்கள் எல்லாரும் இதற்காக அப் பாணஷய விரும்பவில்லை.

உத்தியோக மொன்றையே விரும்பிக் கற்கிறார்கள். சிலர் தமிழிற் சொற்பொனும் கற்பியாது பால்யவைதில் தம் புதல்வர்களை இங்கிலீஸ் படிக்கவே அனுப்புகிறார்கள்.

தன் சயபாணஷயப் பற்றி ஒன்றும் தெரியாதவன் அறிஞர்களால் மூடனுக் மதிக்கப்படுவான்.

இப்படியுள்ளவர்கள் தம் புதல்வரை விட்டு, அந்திய புதல்வரைத் தூக்கித் தோன்மேல் வைத்தவர்களுக்குச் சமானரல்லவா?

நம்மவருட் சிலர் தமிழ்ப் பாண்டியை பேசுவங் கூக்கி ரூர்களே! இவர்கள் பேதனமையே என் சொல்வேம்.

சுதேச பாண்டியிலேயே உயர்தரக் கல்வி கற்கும்படி நமது பிள்ளைகளை ஏவவேண்டும். தமிழ்ப்பாண்டிக் கல்வி யாழ்ப்பாணத்திலே குறைந்து வருகிறது.

இலக்கணவறிவோடு தமிழில் நல்லாய்த் தேர்ச்சியடையும் பிள்ளைகள் தற்காலத்தில் மிகக் குறைவேயாம்.

கல்வியே எல்லாவற்றுக்கும் சிறந்த சாதனம். அது கல்வியறிவைக் கொண்டே கைத்தொழில், வர்த்தகம், விவசாயம் ஆகியன வோங்கும். ஒங்கவே தேசம் உயருமல்லவா?

உதாரணமாக யப்பான் தேச உன்னத நிலையைப் பாருங்கள். எதனால் வந்தது? கல்வியறிவின் உன்னத நிலையையுடைய மேதாவியர்களால்லவா?

(ச. நா.—1909)

11. ஆசகவியின் நாவல் விமரிசனங்கள்

இத்தலைப்பைப் படிப்பார்மாட்டு நிச்சயம் மலைப்பே ஏற்படும்.

“என்ன ஆசகவி நாவல் விமரிசனம் எழுதினாரா?” என்றே அன்றோர் கருதுவர்.

ஆசகவி “நொருங்குண்ட—இதயம்”, “அரியமலர்” ஆகிய இரண்டு நாவல்களுக்கு விமரிசனங்கள் எழுதியுள்ளார்.

அவருடைய அந்த விமரிசனங்களைப் படிக்கின்றபோது மிகுந்த ஆச்சர்யமும், ஆனந்தமும் ஏற்படுகின்றன.

இந்நாளில் வாழ்கின்ற எமது தமிழ்ப் புலவர்களில் மிகப் பலரே, “நாவல், சிறுகதைகள் என்பனவும் இலக்கியங்களாமோ?” என்று கிணற்றுத் தவணைக் கூச்சல் போடுகை பிலே, இற்றைக்கு கமார் அறுபது வருடங்களுக்கு முன்பே, ‘நாவலை’ இலக்கிய மெனக் கருதி விமரிசனம் செய்ய விழைந்தது ஆசகவியின் முன்னேற்றச் சிந்தனைக்கு ஒப்பற்ற சான்றல்லவா?

“நொறுங்குண்ட இதுயம்,” “அரியமலர்” ஆகிய இரு நாவல்களுக்கு விமரிசனம் எழுதியதோட்டமையாது புலவர் அவர்கள், தனது பத்திரிகையில் வேறு பல நாவல்களையும், நாடகங்களையும், வெளியிட்டும் புதிய இலக்கியத்திற்குச் சேவை புரிந்திருக்கிறார்.

இவை மட்டும் அல்லாது, இற்றைக்கு கமார் முப்பத் தெந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் உரும்பராயைச் சேர்ந்த ஒரு எழுத்தாளர் வெளியிட்ட சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றுக்கும் ஆசகவி முன்னுரை எழுதியுள்ளார் என்றும், அந்நால் முன்னுரையிலே, “இவ்வாறுன புதிய இலக்கியங்கள் வருவது மிகவும் விரும்பத்தக்கது” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார் என்றும் ஒரு செய்தியை இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் என்னிடம் சொன்னார்.

தூரதிர்ஷ்டவசமாக ஆசகவி முன்னுரை எழுதிய அந்தச் சிறுகதைத் தொகுதி இது போழ்து என்கைக்குக்கிட்டவில்லை.

இனி புலவரின் நாவல் விமரிசனங்களைப் பார்ப்போம்.

நாவல் — 1

நொறுங்குண்ட இதுயம்

இம் முகவுரையுண்ட, 267 பக்கங் கொண்ட, 20 நவ நாமாதிகாரங்கு ருடிய கற்பனை சரிதமொன்று எமது நண்பரால் எமது பார்வைக்கு அனுப்பப்பட்டது.

நவரசமென எச்சாதியாரும், எம் மார்க்கத்தாரும், எப்பாலாரும் மனமுவந்து, விதந்து, வியந்து பேசுந் தகுதி யுள்ள இப்புத்தகத்தை இயற்றினார், தற்கால நியாய துரந்தரரவைக் கரியேறெனப் கீர்த்தியுற்று விளங்கும் எம் தரிய நண்பர் மெஸ். ஐசுக் தம்பையா அவர்களின் பாரி யாராய், நூற்கவி கூறும் புலவ சிகாமணியும், வாசாட சிங்கமுமான மெஸ். J. W. B. குமாரகுலசிங்க முதலியார் அவர்களின் கனிஷ்ட புத்திரியாய், வலிகாமம் வடக்கு மனியக்காரன் மெஸ். R. R. B. குமாரகுலசிங்கம் அவர்களின் கனிஷ்டியாய் விளங்கும் சௌபாக்கியவதி மங்கள நாயகம் என்னும் பெண்மணியே.

இப்புத்தகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு சொற்களும் சமித்தி ரத்திற் கேற்ற இலகுவான, இனிய சொற்களாய் எழுதப் பட்டிருப்பதையும், போதனை யாவருள்ளத்தையும் கவர்ந்து கொள்ளும் தகைமையினதாயிருப்பதையும் நாம் வியப்பது, “பொற் குடத்துக்குப் போட்டிமொறு” போலாம் என்றுள்ளி அதை யொழிக்கின்றேம்.

நம் யாழ்ப்பாணப் பெண்மணிகளுள், “கற்ற பெண் டிர்க்கு விளக்கு” என்னும் பிராகிருத சாக்கியாய் இவ்விதமான ஒரு இனிய போதனையுள்ள பெரிய கற்பனை சரி தத்தை மன அடக்கத்தோடு முதன்முதல் செய்தவர் இவ்ரேயெனில் இதை நம் தேயத்தார், நம் சாதியார்ஸியந்து பாராட்டுவது நூதனமாக மாட்டாது.

மேற்படி நாயகம், நாயகர் இவ்வித நவமான புத்தகங்களை லோகோபகாரமாயியற்றுதலின், நாயகம் அவர்தொழிலைப் பின்பற்றி யொழுகத் துணைத்து நன்மையும், வியப்பும் என்றுரைக்க யார் பின்னிப்பரோ.

இப் புத்தகத்தை இயற்றிய இப் பெண்மணி நற்குடிப் பிறப்பும். நல் வளர்ப்பும், சற்குணவதிகளுக்குரிய சமஸ்தலக் குணங்களும் மன அடக்கம், உலகறிவு கல்வியறிவாகிய

புஷ்கரங்களும் உடையவரென்பதை இந்துற் போதனு சாரமும், நாவின் மற்றொய சீர்த்திகளும் யார்க்கும் ‘அங்கையினெல்லிக் கனி’ போல் விளக்குதலின் வேறு சான்றின்டு வேண்டிய அவசியமின்றும்.

இந்துல் சகலராலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டு, ஆக்கி யோர் கருதிய பயணையளிக்கவும், இவர் மேன் மேலும் இவ்வித நன் முயற்சிகளை யாண்டனுகூலமெயிதவும், சகல அட்டைஸ்வரியங்களும் பெற்று மங்கள நாயகியாய் வாழவும் பெருமான் கிருபைபாலிப்பாராக.

ஆர்படியா ரார்வியவா ரார்மகிழா ராச்சரிய
மாரடையார் நீதிமன்னை சேக்கு மனத்தாரி
விருதயவன் பார் நாயகு செய் தொறுங்குண்ட
இருதய’’ மென் ரேது மிதை:

(ச. நா.—1924)

நாவல்—2

அரியமலர்

இம்முக நாமங் கொண்டு அச்சிடப்பட்டு வெளியான் ஒரு புத்தகம் நமக்குக் கிடைத்தது.

இதனை இயற்றியவர் ‘‘தொறுங் குண்ட இதயம்’’ என்னும் கற்பனை சரிதத்தின் ஆசிரியையும், தற்போது பினாங்கில் அப்புக்காத்துவாய் விளங்கும் பாரிஸ்டர் மெஸ். ஐசக். தம்பையா அவர்களின் அன்பான மனைவியும், ஏய். கன் வசிகாமாம் வடக்கு மணியக்காரன் கனம் R. R. B. குமாரசுலசிங்கம் ஆகியோரின் அரிய சகோதரியுமாகிய மங்களாநாயகம்.

இக்கற்பனை சரித்திரம் ‘‘அரிய மலர்’’ என்னும்பெயருள்ள தேவபக்தி வாய்ந்த ஓர் கன்னிகையைக் குறித்தும், இக் கன் னிகை தன் தகப்பன் சந்திரசேகரரின் இரண்டாந் தாரத்து

மனைவியான ஓர் கபடியாலும், அவளது சகோதரன் செல் ஸ்ப்பா என்னும் ஓர் வம்புக் குணமுள்ள துட்டனாலும். அடைந்த கஷ்ட நஷ்டங்களைக் குறித்தும் பின்னர் கதாநாயகி யின்தேவபக்கியின் பெறுபேற்றால் அனுப்பப்பட்ட, மோக்கி யதை யுள்ள, மனசாட்சி நிறைந்த சேகராச ஜென்னும் ஒரு வாலிபனுற் பாதுகாக்கப்படுவதையும், கதாநாயகி தான் அருமையாய் வளர்த்த நெல்லி என்னும் நாயினுற் காக்கப்பட்ட விதங்களும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

தமிழ்மனைம் வீசப்பெற்ற எச்சமயத்துப் பேணகள் பிள்ளைகளன்கினும் இச் சரித்திரத்தை வாசிப்பாரேனில் மிகுந்த ஆச்சர்யத்தையும், ஆத்திரத்தையும் அடையாதுவிட மாட்டார்களென்பதும், இப்புத்தகத்தை வாசிக்கத் தோடங் கிணேர்முற்றுக் வாசியாது கீழ்வைக்கமனமொருப்படாரேன் பதும் எமது சித்தாந்தம். ஆதலின், இப்புத்தகம் ஒவ்வொரு குடும்பத்தவர் கையிலும் நிச்சயம் இருக்கவேண்டிய ஒன்று மென்பதை இதனை வாசிப்போர் நன்கறிவர்.

செந்தமிழ்க் கனிரசம் பொலிந்த இச்சிரித்ததின் கற்பனைவங்கிருத்தின் வாயிலாக இந்தாலாசிமியரின் சகவரர் பத்தியும் நன்கு புலப்படுவதால் நாம் இவை குறித்து அதிகம் விதந்த, வியந்து கூறுகில் “பொன்னின் குடத்துக்குப் பொட்டிட்ட” வாருகு மென்றுள்ளி இவ்வளவில் விடுகின்றேம்.

(ச. நா. ——————)

12. ஆக்கவியின் தேச ஒருமைப்பாட்டுச் சிந்தனை

(கீழ்வரும் ஆக்கவியின் கட்டுரை, அவரின் தேசப் பற்றை யும், ஏழைகள்பால் அவருக்கிருந்த வாஞ்சையையும் வணப்புறச் சொல்கிறது.)

கடவுள் உண்டென நம்பும் மக்கள் யாவரும் அக் கடவுளுக்குப் பல துறைகளினாலும் தொண்டாற்ற முற்படுகின்றனர்.

சசன் ஆன்மாக்கள் தோறும் பரந்து செறிந்து என்னுக்குளௌண்ணெய்போல் இருப்பான். “நடமாடுக் கோயில் நாதனிருப்பிடம்” என்றார் ஆன்ஸேரும்:

தேசமென்பது மக்கள் பலர் ஒருங்கு சேர்ந்து வாழுமிடமேயாகும்.

மக்கள் வாழுமிடமே தேசமாதவின், அம்மக்கள் தோறும் சசன் அந்தர்யாமியாய் நிற்கின்றானாதவின், அம்மக்கட்சுச் செய்யுந் திருப்பணியே தேசத் திருப்பணியாகும்.

பலதுறையிலும் தேசம் முன்னேற்றமடையச் செய்வதே தேசத் திருப்பணியாகும்.

தேசத்திலுள்ள ஏழைமக்கள் பசிப்பிள்ளீஸ் வருங்கு, தேசத் தொண்டு செய்கிறோ மென்று சும்மா பிதற்றிக் கொண்டிருப்பதால் ஆம் பயன் யாது?

இவ்வாறிவர்கள் செய்வது ஒருவித போனி மதிப்பை வடைவதற்கேயன்றி வேறொன்றுக்காயுமல்லவேன நாம் தின்னமாய்க் கூறுவோம்.

தேச முன்னேற்றத்திற்கு அத் தேசத்தில் வாழும் மக்களுள்ளத்தில் நல்லறிவும், நல்லுணர்ச்சியும் எய்தப் பெறக் கேள்வோம்.

இவை யெதுதற்கு அந்தாட்டில் வதியும் அறிஞர் பிரசாரஞ் செய்தல் கேள்வும். ஈசனுக்குத் தேசத் திருப்பணியே சிறந்துதோர் திருப்பணி யாமெனச் சிந்தைக் குன்னி அவ்வழி நின்று தொண்டாற்ற அறிஞர் ஒருப்படல் கேள்வோம்.

“அடிக்கு மேலடி யடித்தால் அம்சியும் நகரும்” என்றாக்கு, தேசத்தில் வதியும் பாயர் மக்கள் உள்ளமாகிய

நன்றிலத்தில் பிரசாரமாகிய வித்தை அறிஞர் தூவுவாராயின் அவ்வித்து, நாள்டைவில் முனோத்து வளர்ந்து செழித் தோங்கி பூத் சுக் காய்த்துக் கணியெனும் நனிபெறும் பயணை அளிக்கு மென்பது ஒருதலைத்துணிபு.

தேசநலத்தை அவாவும் அறிஞர் ஒற்றுமை வழிநின்று கடனாற்றல் வேண்டும். அவ்விதம் ஆற்றுவான் கண்டபாமர மக்களும் அவ்வண்ணம் ஒற்றுமை வழியில் நின்று கடனாற்ற முற்படுவர்.

செல்வம் படைத்தோரும் அச் செல்வத்தின் ஓர் பாகத்தைக் தேச கைங்கரியத்துக்கெண அர்ப்பணம் பண்ணல் வேண்டும். பண்ணினைன்றே தாம் படைத்த செல்வத்தானும் பயனும் புண்ணியப் பேறுய்துவர்.

அறிஞரும், வறிஞரும் இவ்வழி ஒருப்பட்ட மனத்தினராய் நின்று கடனாற்றித் தேசத்தை முன்னணியில் திற்கச் செய்ய ஈசனடியையாம் வேண்டுதும்..

இதுகாறும் தேசத் தொண்டு எத்தகைய தென்பதை யும், அது எவ்விதம் ஆற்றப்பட வேண்டும் என்பதையும் எடுத்துக் கூறினம்.

இவி நமது தேசத்திற்கு நம்மாற் செயற்பாலனவாகிய தொண்டுகளைவையென ஆராய்வாம்.

நமது நாட்டில் தற்போது வசிப்பவர் விங்களவர், தமிழர், சோனகர், பறங்கியர் என நாற்படுவர்.

இந் நால்வகை மக்கள் கூட்டமும் சகோதர நேயம் பூண்டு தாய் நாட்டின் சேவைசெய்ய வேண்டும்.

இந்தியரும் நமது நாட்டில் வசிக்கின்றனர் தான். ஆனால் அன்னேரை நாம் “தமிழர்” என்ற தனித்தொகுதி யிற் சேர்த்துள்ளோம்.

தமிழர்களுக்குள் இந்தியர், இலங்கையர் என்ற பேரும் வேண்டாம்.

நமது நாட்டில் வதியும், நால்வகை மக்கள் கூட்டமும் ஒன்றே போன்று ஒருமைப்பட்ட மணத்தினராய் வாழ்க்கை நடத்தலோடுமொது, தத்தம் சமூகத்தின் கண்ணுள்ள திய வழக்கங்களை அறவே களைய வேண்டும்.

கொலை, களவு, விபசாரம் ஆகிய மூன்றும் ஒரு சமூகத்தினுள்ளும் இருக்கவே கூடாது. இன்ன பல தினமைகளே ஒரு சமூகத்தினரை தாழ் நிலையில் வைத்திருப்பது.

ஆய்வு செல்வதாலும், விழாச் செய்வதாலும், நாம் ஈசனுக்குக்கந்த திருப்பணி செய்துவிட்டோமென என்ன வாகாது.

தேசத்திருப்பணி செய்வோருக்கன்னும், அமைத்தியும் வேண்டும். இன் சொல் மழங்குகல் வேண்டும். புகழ் விருப்பம் இருக்கக்கூடாது. தைரிய சித்தம் வேண்டும். வாக்குச் சாதுரியம் மிகுந்திருத்தல் நலம். விடாழுயற்சியும் வேண்டற்பாலது. சிறப்பாக ஏழை மக்களிடத்தே நாட்டும் செதுத்திவர வேண்டும்.

இலங்கை மாதாணின் இலையைத் வாழ்க.

(ச. நா.—1928)

13. கோய்ந் மலர்கள்

ஆககவி எழுதிய கவிதைகளும், கட்டுரைகளும் என்னற்றவை. ஆனால் எமக்குக் கிடைத்தவை கொற்பமான வையேயாகும்.

கிடைத்த யாவற்றையும் இந்துவிலை அடக்குவது இயலக்கூடியதன்று.

நீங்கள் கடற்ற சில அத்தியாயங்களில் புலவரின் கட்டுரைகள் கிலை ந்றறைப் பார்த்திருப்பீர்கள்.

‘கொய்த மலர்கள்’ என்ற இந்தப் பகுதியிலே குவவரின் நல்ல கட்டுரைகள் சிலவற்றின் முக்கியமான பகுதி களையும், சில கவிதைகளையும் தருகிறேன்.

கட்டுரை — 1

இவர்கள் மனுஷரஸ்வா?

கொழும்பு துறைமுகத் தொழிலாளர் இன்னமும் ஒரு முடிவுக்கு வரவில்லை.

இவர்கள் நாளோன்றுக்குப் பதினெடு மணித்தியால் வேலை செய்தும் பெறும் வேதனம் மிகக் குறைவே.

இந் நிலையில் தமது பெண்டிர், பிள்ளைகளை “எல்லாவற் றுக்கும் காசு” என்னும் கொழும்பில் பாதுகாப்பதெப்படி?

இங்கிலாந்தில் சுரங்கத் தொழிலாளர் நாளோன்றுக்கு எட்டு மணித்தியால் வேலைசெய்ய முடியாதெனக் குழப்பியது போனிவர்கள் குழப்பவில்லையே!

தாங்கள் செய்யும் பதினெடு மணித்தியால் வேலைக்கும் நீதியான சம்பளம் வேண்டுமென்பதே இவர்களது கேள்வி.

ஆங்கிலங் கற்று அரசாட்சியினரின் கீழ் கடமைபுரியும் காற்சட்டைக்காரருக்கு வருடத்தோறும் சம்பள மேற்றப் பட்டு வருகின்றதே!

இரண்டுமேற்ற ஏழைகளாகிய இவர்கள்மீது துறைமுக அதிகாரிகள் இரங்கங் காட்டி, நீதியாக வேதனத்தைக் கொடுப்பதே பரோபகாரச் செயலாகும்.

(க. நா. — 1927)

கட்டுரை — 2

பணமுள்ள பாக்ஜெவான்களே பாது செய்கின்றீர்கள்?

பரோபகாரமில்லாத ஜென்மமே பாழ். ஒருவன் சகல சாஸ்திர சம்பளன்னுடும், அச்சாய சூரனுடுமிருந்தாலும் அவன் பரோபகார சூனியனுடிருந்தானாகில் அவனுடைய ஜென்மம் வியர்த்தகமே.

ஒவ்வொருவருந் தங்களுடைய பிரமாணத்திற்கியல்பாய் பரோபகாரஞ் செய்தல் பாரமான காரியமல்ல.

நாம் பிறகுக்குபகாரஞ் செய்து அவ்வபகார பலனை அவர்கள் அனுபவிக்கிறபோது நமக்குண்டாகிற ஆனந்தம் பரமானந்த மாயிருக்கு மென்பதுண்மையான வசனமாதலால், பரோபகாரத்துக்குச் சமமான இகபர பாக்கியம் யாதொன்று மில்லீ என்பது மறுக்கப்படாத சத்தியமோகும்.

கணவான்கள் தரித்திரர்கட்டு அன்ன வஸ்திர தானங்களைச் செய்யலாம்.

வித்துவான்கள் எளிய பிள்ளைகளுக்கு வித்தியாதானங்களை செய்யலாம்.

வியாதியுள்ளவர்களுக்கு ஆரோக்கியமுள்ளவர்கள், விசாரித்தனேக பரிகாரங்களைச் செய்யலாம்.

இவ்வண்ணமே புத்திவான்கள், பலவான்கள், ஏழைகள் முதலியோர்களும், அவரவர்கள் திறமைக்குத் தக்கப் பிரமாணப்படி பரோபகாரஞ் செய்யக் கூடியவர்களாகவே இருக்கிறார்கள்.

காலமானது ஓயாமலோடிக் கொண்டிருப்பது மனதிலைக்காலமே யாவற்றுக்கும் மூலமாயுமிருக்கிறது.

அதுவும் கணம், விநாடி, நாளிகை, முசூர்த்தம், சரமம், பகல், இரவு, நாள், வாரம், மரதம், வருடம் எனப் பற்பலப்பட்டும் பேதித்து நிகழ்வதனாலேயே நம்முடைய சீவிய காலமும் நடைபெறுகின்றது.

மேலும் நாம் கற்ற சாஸ்திரங்களும், வித்தைகளும், கீர்த்திகளும், சம்பாதித்த திரவியங்களும் மின்னல் போல் மறைந்து தொலைந்துபோகிறதை அன்றுமின்றும் அறிந்தே வருகின்றோம்.

புண்ணிய மொன்றே சதாகாலமும் நம்முடன் இலைசிரியாமல் தொடர்ந்து சர்வசாட்சாத் கடவுளின் அனுஷ்

கிரகத்திற் சேர்க்குமென்பதுண்மை. ஆதவினாலே புண்ணி யத்தைப் போல் நமக்குற்றதுணை யாதொன்றுமில்லை.

(ச. நா. — 1904)

கட்டுரை — 3

ஆவீவர்மாவும் ஆதம்போதனியும்

..... ஒரு மார்க்கத்தை நிலைநிறுத்துகின்றவர், யுக்தி அநுபவ பிரமாணங்களைக் கொண்டு தாம் கருதிய மார்க்கத்தை யாரும் நம்பும்படி. சாதுர்யவாசாலமாய்ப் பேசித் தாயிப்பதே இலட்சணமும் முறையுமாகும்.

வெரேரு மார்க்கத்தை எடுத்து நிந்திப்பது மரியாதை யும் முறையுமென்று யாருஞ் சொல்லார்.

தன் மதத்தை வியப்பதும், பிறர் மதத்தை நிந்திப்பதும் எவர்க்கு மெளியசெயல்.

..... கிறிஸ்தவர் நம்மார்க்கத்தை நிந்திப்பதால் நம் மார்க்கம் அழிந்துபோகிறதும், நம்மவர் கிறிஸ்தவ மார்க்கத்தை நிந்திப்பதால் அம்மார்க்கம் அழிந்து போகிறது மில்லை ..

(ச. நா.—1907)

கட்டுரை — 4

தேகல்திதியும் புண்ணிய கிருத்தியங்களும்

தேகமோ நிலையற்றது. நிராதாரமாய்வின்று. சுக்கில் சோணி தங்களால் உண்டாயது. அன்னபானுதிகளால் விருத்தியடைவது. காலீயில் உண்ட. அன்னம் சாயங்காலம் நிசிக்கும்; உடனே பசிக்கும், மீண்டும் உண்ணு விடின் மெய் குலையும்.

ஆதலால் சரீரம் அநித்திய மென்றும், அது கருமத்தால் வருவதென்றும் எண்ணவி சன்மமண்டயாமையின் பொருட்டு நந்தகருமம் செய்தல் வேண்டும்.

கருமத்தால் வந்த தேகத்தை யாருடைய தென்ஸாம்?

அதனை வீணே சுமந்து மெலிகின்ற சிவனது எனவாமா? கருப்பமுன்டுபண்ணும் தந்தையினது எனவாமா? பத்துமாதம் சுமந்து நிற்கும் பெற்ற தாயினது எனவாமா?

தாயைப் பெற்றவனுகிய மாதா மகனது எனவாமா? பிதா மகனது எனவாமா?

விலைகொண்டு அடிமைகொண்டவனது எனவாமா?

சாம்பர் செய்யும் அக்கினியினது எனவாமா?

அல்லது ஈர்த்து அயிலும் நரியினது எனவாமா?

சிவன் போயினபின்பு புழுவாகவும், விஷடையாகவும், சாம்பராகவும் அழியும் சரீரம் ஒருவரதும் அன்றெனும் உறுதியை யாரும் ஓர்த்து சரீரத்தில் ஆசை வைக்காமல் பகவத் சம்பந்தப்பட்ட காரியங்களைப் புரிதல் வேண்டும்.

(ச. நா. — 1908)

கட்டுரை — 5

காந்தியும் கதரும்

..... மகாத்மாவின் யாழிப்பாண தரிசனம் யாழிப்பாணச் சரித்திரத்தில் ஓர் விசேட ஸ்தானத்தைப் பெற்று விட்டது. யாழிப்பாண வாசிகளுக்குப் புத்துயிரளித்துவிட்டது. கதர்மீது ஆர்வத்தையும், அபிமானத்தையுமுடிவிட்டது.

போனது போக, இனியாவது மகாத்மா கேட்டுக் கொண்டபடி கதராட்டயையே நம்மவர்கள் அணிவார்களாக.

ஜூரோப்பிய உடைகளை முற்றுய் நம்மவர் நீக்க வேண்டும். உண்ண பிரதேசங்களில் வசிக்கும் நமக்கு அவ்வுடைப்புகள் வேண்டியதில்லை. கதருடையே நமது சிதோஷனங்களிலைக்கு ஏற்றது.

வழக்கறிஞர்களும், உத்தியோகஸ்தரும், கோடு கச் சேரிகளுக்குப் போகும்போது கதருடையையே உடுத்துவார்களாக.

ஜோரோப்பிய உடையோடுதான் கோடு, கச்சேரி முத
சீய உத்தியோகஸ் தலங்களுக்கு வரவேண்டுமென்று அர
சினர் பிரமாணம் விதித்திருக்கிறார்களா என்ன?

பின்னேயேன் இவர்கள் கதர் அணிந்துகொண்டு தமது
கடமையைப் பார்க்கக்கூடாது.

ஜோரோப்பிய உடையிலும் அந்தாகரிகத்திலும் நம்ம
வர்கள் ஏன் இத்துணை மோகங் கொண்டிருக்கிறார்களென்ப
தன் காரணம் நமக்கு விளங்கவில்லை.

.....நம்மவர் மகாத்மா காந்தியை உள்ளபடி மதிப்
பவராயிருந்தால் கதருடையையே எப்பொழுதும் உடுத்த
வேண்டும்.

(ச. நா. — 1927)

நீங்கள் மேற்படித்த ஐந்து கட்டுரைப் பகுதிகளும்
ஆசக்கவியின் பன்முகப்பட்ட சிந்தனை ஆற்றலுக்குச் சான்று
களாக விளங்கக்கூடியவை.

இனி புலவரின் மூன்று கவிதைகளைத் தந்து “கெர்ய்த
மலர்கள்” என்ற இப்பகுதியை முடிக்கிறேன்.

கவிதை — 1

குருஷபு குலவான் விவேக யோக்ஷியனென்று
கூறி வெகுடேவூ மிட்டுக்
தொஞ்சமு யிரங்காது வஞ்சகம் கோள்படிரு
கொண்டுல கிணேரை ஏப்தது
வருபொருள் கவர்ந்து சம்பிரமாகத்தம்
வழிற்றினை வளர்க்கு நீச
மட்டகளின் மெய்க்கிலையையே வருமறிந்தவர்கள்
வலையிலே சிக்குறுமல்
கருணை புரிவாய் குமரகுருபர வீராதீர்வீர்
கைய சிரவுஞ்ச மென்னும்
கந்பக வழிற் குட்ட வப்பகப்பிரமணிய
கந்த செந்தூர் சிவாசா

புது கூதர் முதலான தேவருங்குக்கவன்ப
போற்று வரபர பலமணி
பொலிகாவை யுறு மரவைகர் வாசமுருகேச
புகழாறு முக தேவனே.....

(ச. நா. - 1907)

கவிஞர் — 2

வேதனீச் சிறைவைத்த விமல சண்முக வெற்றி
வேலாடுதா லிசாகா
வீரமா ஸூரகும் காட்டம் பாபணினி
நரணாசர வணபவ குதர
காதக மருஞ் சூர சிரசமா ராகார்த்தி
கேயா சிலம் பாடதி
கங்கைமைந் தாசம்பு தந்த மைந்தாசகல
கலையின் மைந் தாசகந்தா
சித்தன பாத்திரு மாண்மருக வென்றுனாது
திருநாம் மோதி யடியேன்
சும்புமே யேஷமுன் வாவெனும் வேளையுன்
தரிசன மெனக் கருஞ்சுவாய்

பொலிகாவை யுறுமாவை நகர் வாசமுருகேச
புகழாறு முக தேவனே

(ச. நா. - 1907)

கவிஞர் — 3

காகமானது கோடி கூடி கிண்ணுவு மொருகல்லின்
முன்னெந்திர் நிற்குமோ, கயவர் பூர்கூடி கிண்ணுவு
நெறியுடைய வொரு கற்றவர் முன்னெந்திர் நிற்பாரோ
சாக்மொரு கோடிகூடி துதுள்ளினும் புலிதனை
பகைத்திட வள்ளதோ தன்பெலை யறியாதவிடு
காவிபல சேர்க்கு தக்கவர் தகிக்கு முடியைப்

போகிப்ப தண்டு கொல் லோதற்பிக்குக்கோ
 ண்டு புழுகித் தெருத் தெருப்பவராம் டி லோகபர
 லோக காதனு சென் செனுவர் புகவிலவர் காதராமே
 காகத்தை நேர குண தெத்தரே மொருவர்ன்றி
 அறியாத மடரே, கணக்யாடு சுங்கத்தரே
 கர்த்தரே கல்வழி கண்டப்பிழபுமே

(ச. நா. 1908)

14. நாலுளித் தம்பவந் திரட்டு

ஆசுகவியின் வாழ்வில் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் நடந்த சில சுலவையான—நானுஸிதமான சம்பவங்களை இப்பகுதியிற் திரட்டித் தந்திருக்கிறேன்.

சிங்கப்பூர் வழக்கு விவகாரம்

தமது புலவரின் ‘‘சதேச நாட்டியம்’’ பத்திரிகை, அந்தாளில் இலங்கை பூராவுமல்லாது, இந்தியா, மலாயா போன்ற தேசங்களிலும் பரவி புலவரின் மாண்பித்தியத் தைப் பரப்பியது.

சிங்கப்பூரைச் சேர்ந்த சந்தாதாரர்கள் சிலர் ஒழுங்காகச் சந்தாத் தொகையைச் செலுத்தாதபடியினால் அப்பணத்தைப் பெறும் பொருட்டு புலவர் சிங்கப்பூர் போன்று.

புலவர்மாட்டு மிகுந்த மதிப்பும், அன்புங் கொண்ட சிங்கை பிரபுக்களும், கல்ளிமான்களும் அவரை மிகுந்த வாத்சல்யத்தோடு வரவேற்றனர்.

சிங்கையில் ஒரு கருமிச்செட்டி இருந்தார். அவரிடமிருந்து சந்தாப் பணத்தை பெறுவதன் பொருட்டு அக்கருமிச் செட்டியின் வீடு போன்று புலவர்.

கருமிக்குப் புலவர் வரப்போகும் விஷயம் தெரிந்து விட்டது.

முன்னேற்பாடாக அந்தக் கருமி, யார் வந்தாலும் காட்டும்படி. ஒரு விளம்பரப் பலகையில் குறிப்பிட்ட வாச சத்தை எழுதி வைத்துவிட்டு வெளியே போய்விட்டார்.

புலவர் கருமிவீடு நுழைந்து, “எங்கே வீட்டுக்காரன்” என்றுர்.

“அவர் இல்லை; வருபவர்க்கு இதைக் காட்டும்படி சொன்னார்” என்று சொன்ன வேலையான், விளம்பரப் பலகையை புலவர்க்குக் காட்டினான்.

புலவர் விஷயத்தைப் படித்தார். அதில்—

“காக தண்டலுக்காய் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வருப வரானாலுஞ் சரி, வந்து உள்ளநில் வசிக்கிறவரானாலுஞ் சரி நம்ம கிரகத்தினுட் பிரவேசிக்கக்கூடாது” என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

அந்த வாசகத்தின் கீழே தாயுமானவருடைய அருட்பாடலொன்றுமிருந்தது. அது—

“எவ்வுமிரு மென்னுயிர் போ
லெண்ணி யிரங்க வுனின்
தெய்வ வருட் கருணை
செய்வய் பராபரமே”

... என்ற பாடல்.

புலவர்க்குத் தலையும் புரியவில்லை கானும் புரியவில்லை.

“இதென்ன சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாத சங்கதிகள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன?”

பணியாளைக் கோபமாகக் கேட்டார் புலவர்.

“இங்கு வருபவர் யாராக விருந்தாலும் இதைக் காட்டும்படி எச்மான் உத்தரவு”

“ஓ அப்படியா?”

புலவர் பலகையை மறுபுறம் புரட்டினார்; எழுதுகோலை எடுத்தார்; எழுதினார்:

“தட்டி யண்ணுஞ் செட்டியிடம்
தண்டுபவர் இங்கிருந்தால்
மட்டி யவ ரென்றே
மதிப்பேன் பராபரமே”

புலவரின் பாட்டின் பலன்?

குறிப்பிட்ட அந்தச் செட்டி புலவர்மீது வழக்குத் தொடுத்தார்.

வழக்கின்போது வழக்காளியின் நியாய துரந்தரவின் கேள்விகளுக்குச் சமத்தாரமாகப் பதில் கொடுத்தார் புலவர்.

தீர்ப்பின்போது நீதவான் வழக்கின் எதிரியான புலவரின் அறிவுத்திறனை வியந்து, “அவர் வழக்காளியைப்பகிடி பண்ணி எழுதியதை, பாரதாரமான நிந்தையாக எடுக்க முடியாது” எனக் கூறி வழக்காளியின் விளம்பரப் பலகையில், அவரின் உத்தரவில்லாமல் புலவர் எழுதிய குற்றத் திற்காக வெள்ளி 25 ஜ் ஒரு சிறுகுற்றமாக விதிக்கிடேன்” என்றார்.

கோலாலம்பூரிலிருந்து வெளிவந்த “தமிழ் நேசன்” பத்திரிகை, “நீதிபதி குற்றஞ்சாட்டி வெள்ளி 25 ஜ் அப்ராதமாக விதித்ததில் நியாயந் தவறிவிட்டார் என்று எழுதியது.

அழகம்மா கும்பி

“அழகம்மா கும்பி” என்ற நூல், ஆசகவி எழுதிய பிரச்சனைக்குரிய நூல்களில் ஒன்று.

அந்தாளின் கண்ணுள்ள கும்பிப் பாடல்களையாழ்ப்பாணத்துக் கிராமங்களில் இருக்கும் முதியவர்கள் இன்னும் ஞாபகத்தில் வைத்துப் பாடிவருவதோடு, அப் பாடல்களின் சொல்லழகையும், அதனைப் பாடிய கல்லடியாரின் துணிச்சலையும் வியந்து நிற்றலீல் யாம் காணலாம்.

“அந்த நூலின் கண்ணுள்ள பாடல்களை யாரும் பாடக்கூடாது” என அந்நாளில் தடைவிதிக்கப்பட்டது. இருப்பினும் அந்தத் தடைகண்டு பயந்து மக்கள் மௌனி களாகவிடவில்லை. அவர்கள் முன்னையதைக் காட்டிலும் புதிய ஆர்வத்துடன் புலவரின் கும்மிப் பாடல்களைப் பாட ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்.

படித்த மேதாவிகளால் மட்டுமல்லாமல், சாதாரண பொதுமக்களாலும் போற்றி செய்யப்பட்ட சென்ற நூற்றுண்டின் ஈழத்துப் புலவர்களில் கல்லடி வேலுப்பின்கோ முதல்வர் என்றால் அது முற்றிலும் உண்மையாகும்.

அதனாற்றான், “ஆசுகவி கல்லடி வேலுப்பின்கோயை அறியாதார் அறியாதாரே” என்று புகண்றுர் யாழ்ப்பா ணத்து அறிஞரொருவர்.

புலவரின் சமயோஜித புத்தி

புலவரின் சமயோஜித புத்திக்குக் கீழ்வரும் சம்பவமே தகுந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

புலவர் தேகபலம்மிக்க வாலிபராக விளங்கிய காலமது.

உடுப்பிடியைச் சேர்ந்த நாட்டாண்மைக்காரன் ஒரு வன், புலவரைத் தாக்க எத்தனிக்க புலவர், அவரை அடித்து நொறுக்கி விட்டார்.

சில காலம் சென்றது. புலவர் தனது வீட்டுத் தேவைக் காக பணமரங்கள் சில பெறுவதற்காக கரவெட்டி போய் ஒழுங்கை வழியாக திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தார்.

அவர் வந்த ஒழுங்கை உடுப்பிடியில் புலவரிடம் அடிப்பட்ட நாட்டாண்மைக்காரனின் வீட்டருகில் வந்தது.

போச்சடாப் போச்சு. அதோ புலவரின் எதிரி குறிப் பிட்ட அந்த ஒழுங்கையின் ஒருபுறம் அமர்ந்தபடி தணது பணியாட்களிடம் ஏதோ வேலை வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பார்த்தார் புலவர்; திலரென ஒரு பதட்டம்; தக்க சமயத்தில் அவர் விவேகம் கைகொடுத்தது.

சமயோஜிதமாக அவர் செயற்பட ஆரம்பித்தார்.

“எப்படி மச்சான்? என்ன கையில்? ஒ மாதுளம் பழமா? எனக்கும் கொஞ்சங் கொடுத்தாலென்ன”

புலவரின் பகைவனுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரிய வில்லை. பழைய கோபம் மறைந்தது. புலவர்க்குப் புன் ணகையோடு மாதுளம் பழத்தைக் கொடுத்தான்.

“புத்திவான் பலவான்” என்பது எத்துணை உண்மையானது பார்த்தீர்களா?

ஆகவியும் ஒரு டம்பாச்சாரியும்

ஆகவியும் இன்னுமொரு புலவருமாக கொழும்புப் பக்கத்திலுள்ள ஒரு நண்பரிடம் போனர்கள்.

அந்தநபர் ஒரு அந்திய நாகரிக மோகி; டம்பாச்சாரி.

அவர் தன் வீட்டிலிருந்தபடியே யாரையோ கன்ன பின்னுவென்று ஏகிக்கொண்டிருந்தார்.

“மடையன் மரியாதை தெரியாதவன், நவீன நாகரிகம் உண்டா அவனிடம்?”

இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த புலவர்க்குத் திக் கென்றது.

“அப்படியானால் சுதேச உடை அணிந்து எம்மையும் இவர் தாழ்வாகத்தான் கருதுவார் போலும்?”

நெஞ்கக்குள் புலவர் நினைத்தார்; வார்த்தைகள் பிறந்தன.

“நண்பரே உடையை வைத்து ஆளை மதிக்காதேயும், உமது தந்தை சுதேச உடையுடன் உம் எதிரில் வந்து விட்டால், ‘ஐரோப்பிய உடையில்லையே’ என்றுதான் நீர் நினைப்பீர் போலும்! அவரைத் தூஷிக்கவும் துணிவீர் போலும்?” என்று அந் நண்பர்க்கு நெசாக ஒரு தட்டுதட்டி, “இத்தகைய நாகரிகப் பித்தும், டம்பாச்சாரித் தனமும் ஆகாதய்யா ஆகாது” எனச் சொன்னார்.

புலவரின் வார்த்தைகள் நாகரிக மோகியான நண்பரின் இதயத்தைத் தெத்தது.

“புலவரே! உண்மைதான் நீங்கள் சொல்வது.” எனக் கூறி தவறை உணர்ந்து வருந்தினார் கொழும்புக்கணவாரன்.

எமது தமிழர்கள் பலர் இந்நாள் போல் அந்நாளிலும் நிரம்பவும் மேனுட்டு நாகரிகப் பித்தர்களாகவும், ஆங்கிலதாஸர்களாகவும் இருந்தனர்.

ஆசகலி இந்தகைய மூடர்கள் பற்றி கீழ்க்கண்டவாறு மனம் நொந்து எழுதினார்:

“தங்கள் குழந்தைகளை அப்பு, ஆசி, அப்பா, அம்மான், அக்கா, அண்ணே என எம் பெற்றேர் எம்மை அழைக்கப் பழக்கினார்கள். ஆனால் தற்போதோ பப்பா, மம்மா, அங்கிள், சிஸ்ரர், பிரதர் எனப் பழக்கிவருகின்றனரே! என்னே இவர்களுடைய அடிமைப் புத்தி?”

குழி உடையாரும் புலவரும்

‘‘குழி உடையார்’’ என அழைக்கப்பட்ட ஆசிரியர் ஒருவர் இளமையிற் புலவரைப் படிப்பித்தாராம்.

ஒருநாள் குழி உடையார் புலவரைப் பார்த்து, “நீர் ஒரு கூரன்” என்று சின்துரைத்தார்.

புலவர்க்கு வந்தது கோபம்; “இந்தக் கூராற் கிண்ட குழி வரும்” என்றார் அவர்.

ஒரு சட்டவாதியும் ஆசகவிடும்

சட்டம் படித்துத் தேறி, மழக்கறிஞர்களாகவும் நீதிபதி களாகவும் இருப்பாரில், மனச்சாட்சிக்கும், கடவுள் நியாயத் துக்கும் பயந்து தொழில்புரிவார் எத்துணை பேர்?

அன்றுஞ் சரி, இன்றுஞ் சரி முறை கோடியோரே சட்டத் துறையில் மிகப் பலர் இருக்கிறார்கள்.

அவர் ஒரு நியாயவாதி; அவர் என்ன செய்கிறார்? வாதி யிடமிருந்து குறிப்பிட்ட வழக்கொன்றுக்காகப் பணம் பெறுகிறார். பின்பு பிரதி வாதியிடமிருந்தும் குறிப்பிட்ட அந்த வழக்குக்காகவே பணம் பெறுகிறார்.

ஓ! எத்தனை பெரிய அநியாயம் இது?

இத்தகைய துரோகிகளை — மனச்சாட்சியற்ற மதோன் மத்தர்களை நாம் என்ன செய்யலாம்?

இதோ, தனது காலத்தில் இப்படி வாழ்ந்த ஒரு சத்தி யத்தின் எதிரிக்கு ஆசுகவி, தன் பாவால் கொடுக்கும் சாட்டையடியைப் பாருங்கள்:-

குலமெழிய நீசனே குடிவெறியனே கேறுக்

கொண்ட நட்டா முட்டியோ

கோதில்கிறி ராமர் நூதுவனே குணங்கெட்ட

குட்டுணிக் காவாலியோ

நஸ்மிலா மூதேவி ஏறுவா கனமோ

நடப் பெண்கண் மனையில் நாயோ,

நன்றியறி யாது வொரு ழுதமோ

உயிர் கொலும் குழுப் பன்றியோ

உலகெலாம் நகையாட வோடேந்தி உண்கின்ற

வுணர்வில் பிச் சைக் காரனே,

உடையற்ற பித்தனே அத்தனே பிறரை

யூம் பிச்சி வனஞ்செய் பவனே

அளவிலா தேழூக்களை யேப்து வயிரேம்பு மொரு

அசடனே அதிபகவிலே,

அறிவிலார் பொருள் கவரும் ஒரு கள்வானேவென்று

அறைகுவேன் குரா வோலே!

புலவரின் இப்பாடலைக் கண்ட அந்த ‘சட்டமேதை’ உற்ற நிலை யாதாயிருந்திருக்கும்?

புலவர்க்கு கருட்டும்

புலவர்க்கு, சுருட்டுப் புக்கப்பதென்றால் ஒரே குடி.

திலரென ஒருநாள் புலவர்த்தினைத்தார்: “இன்றிலிருந்து இந்தச் சுருட்டுப் பகைக்கும் பழக்கத்திற்குக் கும்பிடுபோடு வேண்டும்.”

தனது உறுதியில் புலவர் வெற்றி பெற்றாரா?

இல்லவே இல்லை. பட்டணம் போன அவர், ஒரு மணி நேரத்திற்குள் ஒரு வருடம் சுருட்டுப் பகைக்காதது போன்ற உணர்ச்சியைப் பெற்றவராகி, போன இடத்தில் சுருட்டும் பெற்றுமுடியாத சூழ்நிலையில் ஒரு ரூபாவுக்கு மேற் செலவு மித்துச் சங்கானும், புகையிலையும் வாங்கிக் கொண்டு.

“ஓ! சுருட்டை வழக்கம் போல் கொண்டுவராமல் கடைசியில் சுங்கானுக்கும், புகையிலைக்கும் ஒரு ரூபாவுக்கு மேல் செலவாகிவிட்டதே” என்ற மனத் தாங்கலுடன் விடுதிரும்பினார்.

போலிப் புலவர்களை நோக்கி...

“கொட்டாவி விட்டதெல்லாங் கூறுதமிழுப் பாட்டாச்சே” என்று, தமிழ்க் கவிதைத் துறையில் போலிப் புலவர்களின் பிரவேசக் கண்டு கொதித்தெழுந்து பாடுகி ரூர் புதுமைப்பித்தன்.

அவரைக் காட்டிலும் ஆவேஷமாக போலிப் புலவர் களுக்கு எதிராக ஆசக்கி சக்தியிக்க ஒரு எறிகுண்ணடைச் செய்து வீசுகிறார்.

கலைமகன் முகத்திற் கரிபூசுகிற போலிப் புலவர்களை நோக்கி நம்புலவர் வீசிப் புதுமைக்க அந்தச் சக்திமிக்க எறிகுண்டு இதோ;*

முன்னே ஒருகவிக்கு முன்னாறும் நானுறும்

பொன்னே கொடுப்பர் புலவர்க்கு — இந்நாளில்

வாசிக்க அறியாத வம்பர் தலைப்பட்டு

காசுக்கஞ் நாறு சனி.

மின் வேகத்தில் ஓர் வெண்பா

பட்டப்பகல் வேளை; நெருப்பாக வெயில் எறிக்கிறது; நிலிற்றிக் கொல்லை என்னும் ஊரிலுள்ள தனது அண்புத் தோழரான டாக்டர் ஒருவரின் இல்லம் நுழைகிறுர் ஆசகலி. தனது நண்பரின் பசிக்கு ஒடியற்கூழ் கொடுக்கிறார் டாக்டர்.

புலவர் விடைபெற்றப் போகும் வேளை .. .

டாக்டர் சொல்கிறார்:

“புலவரே! தங்கள் வருடங்களின் நிலைவாக ஒரு பாடல் உடன் சொல்வீர்களா?”

“ஓ இதோ!” புலவர் பாடுகிறார்:

அல்லியுற்று இரத்தினபுரி பண்டி யப்பாலே நிலிற்றிக் கொல்லையடைந் தலுப்புக் கொண்டதற்கு - கல்லடியான் வண்டாரும் மாலையணி மற்புபச் சுப்பையனுடன் கொண்டாடினுன் ஒடியற் கூழ்.

15. அமரங்கி மாத்தியம் ஆங்காவியம்

பாரதி தமிழ்க் கலைஞரையத் திசைத்திருப்பிய பெருமகன்; மந்திரத் தமிழால் மாஷாரிக்கக் கணிசெய்த உயர்கவி; “கதேச மித்திரன்”, “இந்தியா” போன்ற பத்திரிகைகளில் அஞ்சாமையோடு பணியாற்றி தான் சிறந்த கலிமட்டுமல்லர், உண்ணத் திருக்கையாளர் என்பதையும் மெய்ப்பித்தவர்.

பாரதி கலைஞராக மட்டுமல்ல — பத்திரிகையாளராக மட்டுமல்ல ஒப்பற்ற உரைநடைச் சிப்பியாகவுந் துலங்கிய வர்.

பாரதியின் உரைநடை புது வெள்ளமாய்ம் பொங்கி வருகிறது; அழகான சொற்கள் மிகுக்காக மின் ஆகின்றன.

அவர் உள்ளத்தில் உண்மையொளி வாய்க்கப்பெற்ற வரகவி; கம்பனுக்குப் பின் தமிழுக்குக் கிடைத்த மற்றாகவி.

அமரகவி பாரதிக்கும், நம்நாட்டு ஆசகவி கல்லடி வேலுப்பிள்ளைக்கும் சில விஷயங்களில் அற்புதமான ஒற்றுமை இருக்கின்றது. அவற்றை ஆதாரஷுர்வமாக ஒப்பீடு செய்து பார்ப்பதே இக் கட்டுரையின் நோக்கம்.

பாரதியும், ஆசகவியும் பாவலர்கள் மட்டுமல்லர், யார்க்கும் அஞ்சாத தீரத்தோடு பத்திரிகைப் பணியாற்றிய எழுத்தாளர்கள்.

தமிழ் உரைநடைக்கு ஒவ்வொரு கோணத்தில் நின்று எடுப்பையும், எழிலையும் பெய்தவர்கள்.

தத்தம் தாய்ப்பாவையாகிய தமிழும், தமிழர்களும் காலத்தோடு சேர்ந்து முன்னேற வேண்டுமெனக் கனவு கண்டவர்கள்.

குருகியமோழி, இவு உணர்வுகளின் கைத்திகளாகிவிடாமல், தேசம்-உலகம் என்ற விரிந்த லட்சியத்துடன் தமது எண்ணங்களை ஓட்டவிட்டவர்கள்.

கடவுளையும், சத்தியத்தையும் ஒருபோதும் மறவாத மனோபாவங் கொண்டவர்கள்.

இத்யாதி விஷயங்களில் இரண்டு புலவர்களுக்கு மினையில் நெருங்கிய ஒற்றுமை இருக்கிறது.

அவற்றை இங்கு விளக்கமாகச் சொல்வதற்கு முன், இரண்டு புலவர்களினதும் காலத்தையும், அக் காலத்தின் சூழலையும் எடுத்துரைப்பதே முறை.

காலம்

ஆசகவி 1860-ல் பிறந்தவர். பாரதி 1882-ல் பிறந்தவர். பாரதியைக் காட்டிலும் ஆசகவி இருபத்திரண்டுவயது மூத்தவர்.

பாரதி அநியாயமாக தனது முப்பத்தொன்பதாவது வயதில் — 1921-ல் மாண்டுபோனார்.

ஆசகவி நீண்ட ஆய்வைக் கொண்டவர். அவர் தனது எண்பத்து நான்காவது வயதில் — 1944-ல் மரிக்கிறார்.

இருப்பினும் இரண்டு கவிஞரின் சாதனைப் பணிகளும் ஒரேகால் கட்டப்பகுதியில்தான் சுடர்விட ஆரம்பிக்கின்றன.

“பாரதியார் தமிழ் இருபத்திரண்டாவது வயதிற்குள் சமஸ்தானப் புலவர், தமிழாசிரியர் ஆகிய இரண்டு பாரி களிலே ஈடுபட்டு அவை இரண்டையும் தன்னிலிட்டு பத்திரிகைத் தொழிலை நடத்த சென்னைக்கு வந்தார்.

(பெ. தாரன் - பாரதி தமிழ்)

ஆம்! பாரதி சென்னைக்கு வந்தாலின்புதான் அவரது லட்சிய வாழ்வின் வஸந்தகாலம் ஆரம்பிக்கிறது; அவரது ஆற்றல் பூரணமாக விரிகிறது.

அவர் 1904-ம் ஆண்டு “சதேச மித்திரன்” பத்திரிகைக்கு உதவிபாசிரியராக நியமனம் பெறுகிறார்.

அதற்கு இரண்டு ஆண்டுகளின் பின்னர், “இந்தியா” என்னும் பத்திரிகைக்குத் தானே ஆசிரியராகி, உணர்ச்சி ரிக்க தன் பத்திரிகைப் பணியைத் திறனுறைத் தொடர்கிறார்.

இதற்கிடையில் “சக்ரவர்த்தினி” என்னும் பத்திரிகையும் அவரால் நடாத்தப்படுகிறது.

இப்படியாக புரட்சி எண்ணங் கொண்டவரான பாரதி யின் பத்திரிகைப் பணி, அவரது இருபத்திரண்டாம் வயதில் - 1904-ல் ஆரம்பமாகிறது.

நமது ஆசகவியின் தீர்மான பத்திரிகைப்பணி 1902-ல் பாரதி பத்திரிகைப் பணிக்கு வருவதற்கு இரண்டாண்டு கஞ்கு முன்பே ஆரம்பமாகிவிடுகிறது.

பாரதி இஸ்ட்ரிய தாகங் கொண்டு கவியாக மலர்ந்த நான்று இந்தியாவில் சதேசப் பற்றுக் கொழுந்துவிட்டெடுந்தது.

ஸோகமான்ய திலகர், கவி அரவிந்தர், விபின் சந்திர பாலர் போன்ற சிங்கங்கள் தேசப் பற்றை விடுதலை வேட்கையைப் பாரதநாடைங்கும் பரவச்செய்தனர்.

அத்தகைய புரட்சி வாதிகளின் நிழலிலே பாரதியின் உதவேக சொப்பனங்கள் உருவாகின.

பாரதியின் காலகட்டத் து இந்தியாவையும் இலங்கையையும் ஒப்பீடுசெய்து பார்க்கையில் இந்தியாவைப் போல தன்னை அந்தியரிடமிருந்து விடுவிக்க இலங்கை ஆவேஷமான ஒரு ஜீவ மரண போராட்டத்திற்குத் தன்னைத் தயாராக்கிக் கொண்ட சூழ்நிலையில் இருக்கவில்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

ஆனால்தான் இந்நாட்டு ஆசகவிக்கு, பாரதி போல் ஆவேஷமர்க் கேச விடுதலைப் போராட்டத்தினைத் தூண்டுகிற எழுத்தினை எழுதிடக்கூடிய வாய்ப்புகள் இல்லாது போயிற்று.

இருந்தாலும் பாரதி போல நம் புலவரும் பாண்டிப் பற்றும், தேசப்பற்றும், கடவுள் பற்றும் கொண்ட கவி ஞரே என்பது வெள்ளிடைமலை.

இருவர் நோக்கில் தமிழும், தமிழரும்

நந்தமிழ்ப் பாண்டியைப் புறக்கணித்து, ஆங்கில பாண்டி மோகத்திலே ஆழந்திருந்த மக்கள் இரு பாவலர்களுடைய காலத்திலும் தமிழகத்திலும், இலங்கையிலும் இருந்தார்கள்.

அத்தகைய அந்திய பாண்டிப் பித்தர்கள் தமிழின் மேன்மை புரியாது, தமிழரின் நாகரிகத்தின்மை யுணராது வாழ்ந்த போலி வாழ்வானது, அமரகவிபாலும், ஆசகவி பாலும் மிகுந்த ஆவேஷத்தைக் கிளப்பிவிட்டது.

சமுதாய பிரக்ஞானோடு, தனது காலத்தில் பாமராய், விலங்குகளாய் வாழ்ந்த தமிழர்களைத் தட்டி வருப் பித் தமிழின் மேன்மை உணர்த்தப் பாரதி பாடுகிறார்:

“யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழி போல்

இனிதாவ தெங்குங் காலேயும்!

பாமராய், விலங்குகளாய், உலகளைத்தும்

இகழ்ச்சி சொல்ப் பான்மைகெட்டு

நாமமது தமிழரெனக் கொண்டிங்கு

வாழ்ந்திடுதல் நன்றே? சொல்வீர்

தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்

பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்”.

மேற்காணும் பாடல், தமிழ்ப் பாஷையின் உயர்வினை உணர்த் துவதோடமையாது அந்தாளைய தமிழர் தம் இழி திலையையும் இயம்புகிறது.

‘தமிழ்’ என்ற தலைப்பிலே 1916-ல் தனது பத்திரிகை ரீத் சீழ்க்காணும் வாஸெழுதினூர் பாரதி:

“உலகத்திலுள்ள ஜாதியார்களிலே, ஹிந்து ஜாதி அறி விலே மேம்பட்டது. இந்த ஹிந்து ஜாதிக்குத் தமிழர்களா சிய நாம் சிகரம்போல விளங்குகிறோம். எனக்கு நாலீந்து பாஷைகளிலே பழக்கமுண்டு. இதற்றிலே தமிழைப்போல வளிமையும், திறமையும், உள்ளத் தொடர்பும் உடைய பாஷை வெரேன்றுமேயில்லை.

(பெ. தூரன்—பாரதி தமிழ்)

இப்படியாகப் பாரதி, தமிழின் மேன்மையைக், கண் மூடிக்கிடந்த தமிழ்ச்சாதிக்குப் பகர்கிறார்.

ஆழநாட்டில் ஆசகவி அவர்களும், நாஞ்சாட்டில் சுய பாஷைப் பற்றற்று அந்திய பாஷை பயக்கத்திற் கிடந்த கலுப்புத் துரைமாருக்குச் சரியான சாட்டையடி கொடுக்கிறார்.

பாரதியாருக்கு முன்பதாகவே ஆசகவி இச்கருத்தினைக் கழறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

“இங்கிலீஸ் பாஷை”, என்ற மகுடத்தில் ஆசகவி எழுதிய கட்டுரையில், சீழ்க்காணும் வாறு அவர் எழுதுகிறார்:

..... “நந்தாகை, முதாகைதயோர் யதாழர்வமாய் வழங்கிய பாஷையாய், நந்தேய பாஷையாய், நம்மார்க்க போதனைகளைத் தன்னுட் கொண்டிருக்கிற பாஷையாய், இதர பாஷானுசாரிகளாலும் பிசினினிய பாஷை என நன்கு பாராட்டப்பட்ட, படுகின்ற, படற்பால் பாஷையாய் உள்ள நம்கயபாஷையாகிய தமிழ்ப்பாஷையை அடியோடே நிறுத்திவிட்டு இங்கிலீஸ் பாஷைக் கற்பதையே ஏன்று மறுக்க மனமேவப்பட்டோம்.....” (ச. நா.- 1902)

மதுரமான தமிழ்ப் பாஷாயின் மேன்மையினை உன்னது வாழ்ந்த கருத்துக் குருடர்களுக்கு இரண்டு கவிகளும் தமிழ்நின் மேன்மையினை உணர்த்தியதோடுமொத்து, தமிழ்ப் பாஷாயானது காலத்துக்கேற்ற முன்னேற்றத்தைக் காண வேண்டுமென்றும் எடுத்துரைத்தார்கள்.

‘காளிதாஸ்’ என்ற புனைபெயரில், ‘தமிழ்’ என்ற கலைப்பில் பாரதி கண் பத்திரிகையில் 1916-ல் எழுதியது கீழ்வருமாறு:

“தமிழ் நாட்டில் உண்மையான கல்வி பரவ வேண்டுமானால் சகல சாஸ்திரங்களும் தமிழ்ப்பாஷை மூலமாகவே கற்றுக்கொடுக்க வேண்டுமென்ற கொள்கையை நமக்குள்ளே அறிவுடையோரெல்லோரும் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இதனை அனுஸ்ரோதிக்குக் கொண்டுவருத்தற்குத் தக்கபடி நமக்குள்ளே சக்தி பிறக்கவில்லை.

ஜூரோப்பிய ஸ்திரியான மில்ஸஸ். பெஸன்ட் கூடச் சில தினங்களின் முன்பு பெங்களூரில் செய்த பிரசங்கமொன்றிலே, தமிழ்ப் பாஷாயை மிகவும் வியந்துகூறி, நாபோல் லோரும் தமிழ்ப் பயிற்சியில் தக்கபடி சிரத்தை செலுத்தாமல் இருப்பது பற்றி வருத்தப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

இப்படி நம்மைப் பார்த்துப் பிறர் இரங்கும்படியான அவமானநிலை விரைவில் நீங்கவேண்டுமென்று தேவர்களே வணங்குகிறோம்.”

(பெ. தாரன்-பாரதிதமிழ்)

பாரதியின் கீழ்க்காணும் பாட்டும் இங் கருத்தினைப் பெறவிராகப்போகிறது:

“பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாஸ்திரங்கள்
தமிழ்மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்.
இவ்வாத புகழுடைய புது நூல்கள்
எம் மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்.

மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள்
பேசுவதிலோர் மகிழ்ச்சில்லை.
திறமான டிஸ்ட்ரியன் வெளிநாட்டார்
வணங்கும் வகைசெய்தல் வேண்டும்.

(தேசிய தீர்ம)

இனி தமிழ் வளர்ச்சிக்கு ஆசுகவி என்ன சொல்கிறு
ரென்று பார்ப்போம்.

“யாழ்ப்பணத்துக்கு வேண்டிய அவசியங்கள்” என்ற
மகுடத்திலே அமைந்த கட்டுரையில் அவர் சொல்கிறார்:

“கல்வி, தமிழ்க் கல்வி உச்சநிலைக்கு வரத்தக்க ஏதுக்
களைச் செய்துவரல் வேண்டும்.

நமது சுதேச பாண்ணயில் கைத்தொறில், விவசாயம்,
வர்த்தகம் ஆகியன விருத்தியடையாத்தக்க சாஸ்திரங்கள்
(சயன்ஸ்) விரிவாயில்லை.

இங்கிலீஸ் பாண்ணயில் அவைகள் அமோகமாயுண்டு.
அவைகளை நமது சுதேசபாண்ணயிற் கொண்டுவரல் வேண்டும்.

(ச. நா. — 1909)

இவ்வண்ணமாக பாரதியும், ஆசுகவியும் தமிழ்ப் பாண்ண
யில் சீர்க்களைச் செப்பி, தமிழழக் காலத்தோடு முன்னேற்று
வதற்காக புரட்சிக் கருத்துக்களைத் தூவகிறார்கள்.

இந் கவிகளினதும் பிறமத மதிப்பு

பாரதியும், ஆசுகவியும் இந்து மதத்தைச் சேர்ந்தவர்
கள்; இந்தபோதும் இறுதி கால பிறமதங்களைச் சுற்றேனும்
நித்தனை செய்ய முற்படவில்லை.

பாரதியார் காலத்து இந்தியாவில் மத சமரஸ் மனப்
பான்மை தீவிரமாக உருவாகி வந்தது.

“இந்தியா ஒரு தேசம்; அதன் பல்வேறு மத மக்களும்
ஒன்று திரண்டு தாய் நாட்டின் விடுதலைக்காய் போராட
வேண்டுமென்ற உணர்வு விரல் நின்ற காலம் பாரதி
யுடையது.

தேச விடுதலை வெட்டகை என்ற குறிக்கோள் தன்னியல் பாகவே பாரதிகாலத்து இந்திய நாட்டில் மதசமரஸ் மனப் பான்மையை உருவாக்கியது.

மேலும் ராமகிருஷ்ணர், இராமசிங்கர், விவேகாநந்தர், தயானந்தக சரங்வதி போன்ற அருட் பெரியார்களும் மதசமரஸ்த்தை இந்தியாவிற் தோற்றியிருந்தார்கள்.

அன்னை நாட்டின் குழந்தீஸ்யும், பெரியவர்கள் வளர்த்துப் போன மதசமரஸ் உணர்வும் பாரதியைப் பாதித்து அவரை மதசமரஸ் மனப்பான்மை மிக்கவராக மாற்றிய தில் அத்துணை ஆச்சர்யம் இல்லை.

ஆனால் ஈழத்தில் ஆசுகவியின் குழந்தீஸ் அத்தகைய தன்று.

கிறிஸ்தவரும், சுத்தோவிக்கரும், சைவரும் கிரியம் பாம்புமாய் நின்று போர்ப்பிந்த ஒரு காலச் சூழ்வில் பிறத்தவர் ஆசுகலே,

இருந்தபோதிலும் அவர் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலுமே பிறமதங்களை நிந்தனை செய்யவில்லை. சைவ மதத்தவர் பிறமதங்களைத் தாக்கிப் பேசுவதாலும், பிறமதத்தவர்கள் சைவர்களை தாக்கிப் பேசுவதாலும் எந்தப் பயனுமே இல்லை என்கிறோம் தத்து உண்மையால் சைவராக, சமரஸத் திலகமாக வாழ்ந்த தனிப்பெரும் மனிதர் ஆசுகவி.

சுத்த சைவராகப் பிறந்து, சைவாசாரங்களைப் பேணி, சைவசமய வளர்ச்சிக்காக முன்னின்று உழைத்த ஒருவர், மதவாதிகள் யாவரும் மல்லுக் கட்டிக்கொண்டிருந்த ஒரு குழந்தீஸில் மதசமரஸ் மனப்பான்மையோடு வாழ்ந்தது எத்துணை பெரிய காரியம்.

இதுவரையும் யாம், தமிழ்ப் பாறையின் போம்பாட்டை உணர்த்தி, காலத்தோடு அப்பாலை முன் நேற வேண்டிய

அவசியத்தை உணர்த்தி மணிக்கவி பாரதியாரும் ஆசகவி கல்வி வேலுப்பிள்ளையும் எடுத்துரைத்தவற்றை ஆதார மூர்வமாகப் பார்த்தோம்.

இரண்டு கவிகளும் பிறமதங்களை மதித்து நடந்தவற்றையும் தெளிவாகக் கண்டோம்.

இனி பாரதியாருடைய உரைநடைப் பணியையும், ஆசகவியின் உரைநடைப் பணியையும், சற்றுப்பார்ப்போம்.

இருவரும் உரைநடைப் பணி

தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிக்காக இரண்டு கவிகளும் பெருமைப்படத்தக்க அளவிற் செயற்பட்டிருக்கிறார்கள்.

இரண்டு கவிகளின் உரைநடைகளும் ஜீவகளையோடு பொலிகின்றன. வசீகரம்மிக்க வடமொழி இருவருக்குந் தாராளமாகக் கைதொடுத்து உதவுகிறது.

முதற்கண் “தித்தக் கடல்” என்னும் மகுடத்தில் 1915-ல் பாரதி எழுதிய கட்டுரைப் பகுதியில் அவரின் வசன கீர்த்தியைப் பார்ப்போம்.

“மண்ணையும், காற்றையும், கடலையும் எத்தனை யுகங்கள் ஒரே வடிவத்தில் வைத்துக் காப்பாற்றுகிறோய்? பராசக்தி, எனது கருவி காரணங்களிலே, நீ பரிபூரண மாக ஸந்திதி கொண்டு எவ்வையும் அங்வனமே காக்க வேண்டும்.

இங்பமில்லையா?

பராசக்தி, இந்த உலகத்தின் ஆத்மா நி.

உனக்கு அறிவில்லையா? உனக்குக் காது கேட்காதா?

நான்தோறும் உன்மீது பாட்டுப் பாடுகிறேன். நான் கேட்கும் வரங்களையேல்லாம் கொடுத்துவிடக்கூடாதா?

பராசக்தி, ஓயாமல் கவிதை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் படி திருவருள் செய்யமாட்டாயா? கடன்களைவ்வாம் தீர்ந்து தோல்லையில்லாதபடி என் குடும்பத்தாரும், என் ஜீர் சார்ந்த பிறரும் வாழ்ந்திருக்க, நான் எப்போதும் உன்புகழை ஆயிர விதமான புதிய புதிய பாட்டுக்களில் அமைக்க விரும்புகிறேன். உலகத்தில் இதுவரை எங்கு மில்லாதபடி அற்புதமான ஒனிச் சிறப்பும், போகுட் சிறப்பும் உடைய பாட்டொன்று எனவாயிலே தோன்றும்படி செய்யவேண்டும்.

(பெ. தூரன் - பாரதி தமிழ்)

இனி ஆசுகவியின் உரைநடைத் திறனுக்கு அவர், “ஸமு கேசரி” இதழிலெழுதிய “சிந்தையின் நிறைவே செல்வம்” என்ற கட்டுரையின் ஒரு பகுதியைச் சான்றுக்குத் தருகிறேன்.

“பரந்து சுருண்ட மயிரும், கிழிந்த கரிந்த உடையும், நடந்து அயர்ந்த கால்களுமுடையவர்களைய், ஒடேந்தி, உணவேற்றுக் கிரியும் எத்தனையோ பேர்களை நாங்கள் காண்கிறோம். அவர்களுக்கு உண்பதற்கு உணவில்லை; உடுப்பதற்கு உடையில்லை; வசிப்பதற்கு மணியில்லை; அவர்கள் வறுமைப் பிணியால் வருந்துபவர்களே.

வானளாவிய மாடங்களும், ஏக மும் பரந்த வயல்களும், திக்கின் அந்தம் தெரியாத தோப்புகளும், கணக்கற்ற கற வைக் கூட்டங்களும், வவலாளர்களும் உடையவர்களான பலரை நாங்கள் காண்கிறோம்.

அவர்களுக்கென்ன ஒன்றை? அலங்காரமான மாளிகை; படுக்கப் பஞ்சணை; உடுக்கப் பீதாம்பரம்! அவர்கள் காலால் நடந்தேயறியார். அவர்களுடைய வயல்கள், தோட்டங்களின் வருமானங்கள் எவ்வளவு! அவர்கள் மகா செல்வர், -- கோடி சிமான்கள்.

இந்த உலகத்தில் “பணமில்லாதவன் பினைம்”. ஒவ்வொருவரும் பிறரைப் பார்த்து, “அவருக்கு மாத வருமா

எம் ஜயாமிரம்ருபா; கொழும்பில் வீடுரஞும், கன்டகஞ் முண்டு; கண்டியில் ஒரு பெரிப் தேவிலைத் தொட்டமிருக்கிறது” என்று கூறி, வாய்ந்தீர் வெடிப்பதுமல்லாமல், பொருமையும் கொள்ளுகின்றனர், அப்படிட்டல்; “எனக்கும் அப்படியிருந்தாலோ” என்று பெரிய இச்சாயுமடைகிணறனர்.

மிக வறியவனுமிருந்த ஒருவன் பொருஞ் செல்வனுகிலிட்டானென்று கொத்துக் கொள்ளுவோம். அவனுக்கு இச்சை அடங்காது. “இன்னும் ஆயிரம் வந்தாலோ; இருக்கும் வீட்டிதழும் பார்க்க பெரியவோர் மானிகை இருந்தாலோ” என்று ஆசைப்படுகின்றார்.

உலகத்தில் மேன்மை பெற்றுப் பல தேசங்களை தன் கீழ் அடக்கியார்நும் அரசனைப் பாருங்கள். அவனும் இன்னும் இரண்டு தேசங்களை நான் கூடுதலாக ஆக்கிரமித்தால் வெள்ளன! எனது சேரியலை இன்னும் பலப்படுத்தினாலென்ன! என்று ஆசைக் கட்சிலேயே ஆழ்கின்றார். அவனுக்குப் பஞ்சலையிருந்துதன்ன நன்மை? நாடுகளிருந்துதன்ன நன்மை? மாதிகளிருந்துதன்ன மனதிழைவு? உண்டியால், உடையால் பெண்டிரால், பிரஸீயால்பெற்ற பேரென்ன? மனம் நிறைவேபடாதொழித்தால், மற்றெவையும் நிறைவைபடுமா?” ..

(ஆழகேசரி— 1942)

நீங்கள் மேற்கண்ட வசனபகுதி ஆக்கண்டியின் வசனத் திட்டும் வங்லமைக்கு சிறந்த சான்றல்லவா?

இது போலவே பாரதியின் வசனகீர்த்தி, “ஞானரதம்”, “சந்திரியைகின் கலை” போன்ற படைப்பிலக்கியங்களிலே ஒப்பற்று ஓவிர்கிறது.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் இரு கவிகளும், தமிழ்மையும், தமிழரையும் ஞாக்கிய விதத்திற் காணக்கிடக்கும் ஒருமைப் பாட்டையும், இருவரும் ஒருபொதும் பிறமதங்களை நிந்திக் காதவர்கள் என்ற முறையில் அன்னர்களுக்கிடையேயுள்ள ஒற்றுமைப் பார்க்கியும், தமிழ் உலர்நடைக்கு புத்தொளி பெய்ததில் இருபுலார்களின் பக்ஞையும் நாம் தெளிவாக உணர்லாம்.

பாரதியின் எழுத்துக்கள் பெரும்பாலும் இன்று நூல்குப் பெற்று, யாவரும் அறியக்கூடிய விதத்தில் இருக்கிறது. இஷபோலஸ் ஆசுகலியின் எழுத்துக்களும் முழுமையாக நமக்குமுன் இருந்தால் இவ்விரு புலவர்களையும் மேலும் பல கோணங்களில் ஆராய்வதற்கும்; இருவர் மாட்டுங் காணப்படும் ஒருமைப்பாட்டுச் சிந்தனைகளை, மேலும் விஸ்தாரமான முனையில் இனங் காலைத்தற்கும் மார்க்க மேற்படுமென்பது நிச்சயம்.

16. ஆசுகலியின் அந்திமகாலம்

இதுவே இத்தாலின் இறுதி அத்தியாயம்.

இந்த அத்தியாயத்திலே ஆசுகலி தனது எழுபதாவது வயதனாவில் எழுதிய “என் எழுபது வயதுக்குட்கண்ட மாற்றங்கள்” என்ற குறுங்கட்டுரையும், கணியின் அந்திமகால விபரமும், “ஆசுகலி பற்றி” என்ற பகுதியும், இந்தாலில் ஆக்கியோனின் முடிவுரையும் இடம்பெறுகின்றன.

“என் எழுபது வயதுக்குட்கண்ட மாற்றங்கள்”

“என் எழுபதாம் வயதான இந்த 1931-க் கிடையில் நான் முன்கண்ட இலட்சக் கணக்கான பெண்களையும் ஆண் களையும் காண முடியவில்லை. அவர்கள் முக உருவங்களும் என் நினைவுக்குத் துரித்துவிட்டன.

நான் கண்ட வீடு, வாசல்களையும் காணவில்லை. அந்த இடங்களிற் பல வெற்றியாயும், பல்வேறு விதமான வீடுள்ள காலைகளையும், பல தோட்டங்களையும் இருக்கக் காணகின்றேன்.

அந்த நாட்களின் ஒழுங்கை நெடு வழிகளுட் பல வேற்றுகுவாய் மாறிவிட்டன.

ஆண் பெண் உடைகளும், நகைகளும், பேச்சுக்களும், செயல்களும், தேசவழக்கங்களும் மாறுதலாய் விட்டன.

குலாசாரம், மதாசாரங்களும் மாறுதலைடத்து விட்டன.

அந் நாட்களில் கண்ட உண்ட உணவுகளும் அருவருக் கப்பட்டு மறைவாகி விட்டன. தேவப்பியாச விளையாட்டுக் களும் கனவு போலாகி விட்டன.

பெற்றேர், ஆசிரியர், குருமார், முதியோர் முதல் யோர்க்குப் பண்ணிவந்த மரியாதைகளும் மிக வித்தியாச மாய் விட்டன.

விவாக முறைகளும் தன்னிட்ட நிலையில் மாறி விட்டன.

செம்பு நாணயம், வெள்ளி நாணயம், கடுதாசி நாண யங்களும், முத்திரைகளும் பல தோற்றுமாய் மாறிவிட்டன.

பள்ளிக்கூடங்கள், ஆலயங்களும், அவைகளில் நடை பெறும் கல்வி வணக்கங்களும் வேற்றுருப் பெற்றுவிட்டன. ஒலையில் எழுதத் தெரிந்தவரைக் காணுவது அரிதாய் விட்டது.

அப்பு, ஆசி, அத்தான் ஆகிய சொல் வழக்கங்களும் வேருய் மாறிவிட்டன.

கோடு, கச்சேரி பிரமாணங்களும் அதிக மாறுதல் டைந்து விட்டன.

பிரதேச வியாபாரக் கைத்தொழிற் பொருட்களில் நான் இதுவரை கண்ட மாற்றங்களுக்கோ அளவில்லை.

இன்னும் எத்தனை மாற்றங்கள் உண்டாகுமென்று யாராலும் சொல்ல முடியாது.

என் மரணத்திற்கு, இன்னுமெத்தனை நீமிழுமிருக்கி ரது, மனித்தியாலமிருக்கிறது. நாவிருக்கிறது, வருஷ மிருக்கிறதுதென்று தீர்மானிக்க முடியாது.

அப்படியிருப்பின் அஞ்சான்றும் காணக்கூடிய மாற்றங்கள் பல இருக்குமென்பது பிரத்தியட்சம்.

ஆனால் இன்னுஞ் சில வருடங்களுள் எத்தனை மாறு பாடுகள் நிசழுமென்பதை எங்கள் பின்மக்களே காணப்பார்? (ச. நா. 1931)

மேலுள்ள கட்டுரையைமுதி, பதின்மூன்று வருடங்கள் சென்றபின்பே புலவர் வாழ்வு பூர்த்திபெறுகிறது.

அந்திமகாலம்

உதயரவியின் சொர்ணஜோதியிற் பூத்து விரிகின்ற மோகன புஷ்பங்கள், அந்திமாஸியிலே பொலிவிழந்து நீலம் வீழ்கின்றன.

இதுவே இயற்கையின் நியதி; காலத்தின் லீலை; வல்ளமைகளின் கர்த்தாவான கடவுளின் கைங்கர்யம்.

பிறந்தவர் யாவரும், யாவையும் இறப்பதறுதியல்லவா? அந்த இறப்பு ஆசகவியின் எண்பத்தினுண்காவது வயதில், 1944-ல் அவர்க்கு வந்தது.

‘என்னைநன் ரூக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னைநன் ரூகத் தமிழ்ச்செய்யு மாறே’
என்றார் திருமூலர்.

அதுவே ஆசகவியின் வாழ்வின் தாரகமாகும்.

ஆசகவியின் கவிஞரதையில், ஆத்மீகக் கவிஞரதையே மிக அதிகமான தாரகும்.

தன்று நீண்ட வாழ்வில் கடவுளே கதி என்று வாழ்ந்தார் ஆசகவி.

தனது எண்பத்தினுண்காவது வயதிலே, தான் பிறந்த ஊராகிய வயாவிளாவிலே, தான் பிறந்த இல்லத்திலேயே, வீரனுக்பி பிறந்து வீரனுக வாழ்ந்து வீரனுகத் தன் வாழ்வை முடிக்கிறார் அந்த வணங்காழுடிப் புலவர்.

ஆசகவி பற்றி

..... இவர் ஒரு கண்டனப் பூலி. நினைத்தவுடன் பாடும் தெய்வீக சக்தி மிக வாய்க்கப்பெற்றவர்.

பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவம்

(“ஸமுத்துத் தமிழ்க் கவிஞரத்துக் களஞ்சியம்” நூலில்)

..... பிள்ளையவர்களுடைய தமிழ்நடை ஒரு தனி ரகத்தைச் சேர்ந்தது. இக் காலத்து மறுமலர்ச்சி இயக்கக்

காரர் பிள்ளையவர்களைத் தமக்கு வழிகாட்டியாக கொள்வார்களாக.

...வரகவி மகாலி பக்சிவத்திற்கு பிள்ளையவர்களிடத் தில் அதிக அன்பும் மதிப்பும் உண்டு. சோமசுந்தரப் பல வருடங்களைக் கலித்துறைப்பயும், பிள்ளையவர்களுக்கு ஆசிரிய விருத்தத்தையும் மகாலிங்கசிலம் சுலைத்து, அது பனித்துப் பன்முறை கூறியுள்ளார்.

நமது பிள்ளையவர்கள், இயற்கைப் புலவர் வரிசையில் வைத்து மதிக்கப்படுத்துவியவர். தமிழ் இலக்கிய மறு மலர்ச்சிக்கு அங்குரார்ப்பணம் செய்தவர்களில் பிள்ளையவர்களும் ஒருவர்.

ஸமூகேசரி நா. பொன்னையா
(ஸமூகேசரி - 1944)

... இன்னும் ஒருவரைப்பற்றிச் சொல்லியே ஆக வேண்டும். சாதாரண மக்கள் கணியரக — விகடகவியாக—சாதாரண மனிதனின் அபிலாணைகளைப் பாடும் உண்மை இருந்த ஆசக்கி வேலூப்பிள்ளைதான் அவர்.

..... அவருடைய பெரு முயற்சியாக “யாழ்ப்பாளை ஜைபவ கெளமுதி” என்ற பெருநூல் விளங்குகிறது.

இரசிதமணி கணக, செந்திநாதன்
(“ஸமுத்து இலக்கிய வளர்ச்சி” நூலில்)

கண்டனத்திற் கைதேர்ந்த காள மேகம்

கருதுதமிழ்க் கண்ணிகைமோ கத்தால் ஸமு
மண்டலத்தில் வயவையென்னும் சிற்றூர் தன்னில்

வந்துதித்தான் எனக்கவிகள் ஏங்கி நிற்கத்
தண்டமிழில் இடிகுழற மின்னல் பாயச்

சரச்சென வைசமாரி பொழிந்து நிற்கும்
வண்டமிழ்வேற் பிள்ளையென்னும் கவிஞரா! நின்னை
மறந்திடுமோ தயிழுலகம் மறவா தங்கு!

— வழக்கறிஞர் வ. இராசநாயகம்

முடிவுரை

ஆசகவி கல்லடி வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் வாழ்வில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளை ஒன்றுகூட விட்டுப் போகாமல் எடுத்துக் கூறுவதல்ல இந் நூல்.

அவரின் வாழ்வின் முற்பகுதியில் (1860—1901) நடைபெற்ற பல நிகழ்ச்சிகளை தூரதிர்ஷ்ட வசமாக யான் அறியக்கூடியதாயிருக்கவில்லை.

அம் முயற்சியில் யான் எத்தனையோ மடங்கு ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டும் பூரணமான பலன் கிடைக்கவில்லை.

இருந்தபோதும், ஒன்றுமட்டும் நிச்சயமாகத் தெரிகிறது; அதாவது ஆசகவியின் வாழ்வில் அவர் உன்னதமான சாதனைகள் பல புரிந்த ஒரு கால பகுதி இந்த நூற்றுண்டின் தொடக்கப் பகுதியிலே — 1902-ல் தான் ஆரம்பிக்கிறது.

அந்தப் பகுதியிலே தான் அவரது “சதேச நாட்டியம்” ஆரம்பமாகிறது.

அவரின் தலைசிறந்த ஆராய்ச்சி நூலான “யாழ்ப்பாளை வைபவ கெளமுதி” நூலும் அவரின் சதேச நாட்டியக் காலத்தில் வெளிவந்துகேயாகும்.

புலவரின் மேதாவிலாசத்தையும், கண்டனந் தீட்டும் வல்லமையையும், கவிதா சாமரத்தியத்தையும், உரைநடைத் திறனையும் நாம் அறிவதற்கு “சதேச நாட்டியம்” இதழ்களே பேருதலி புரிகின்றன.

“சதேச நாட்டியம்” இதழ்களின் பேருதலியினுலேயே இந் நூலும் உருவாக்கப்பட்டது.

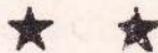
இந் நூலிலே யான், ஆசகவி கல்லடி வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் வாழ்வையும், பணியையும் நடுநின்று விமரிசனஞ்ச செய்திருப்பதாகவே கருதுகிறேன்.

இந்நாள்வரை மிகப்பலரால் ஒரு ‘விகடகவி’ என்ற அளவில்தான் கல்லடி. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் தமிழ் உலகத்திற்கு அறிமுகஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்.

புலவருடைய “சதேச நாட்டியம்” பத்திரிகைப் பிரதி களைப் படித்துப் பார்த்தால் தான் அவருடைய பன்முகப் பட்ட தனித்துவமான சாதனைத் திறனை நாம் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

இந் நூலைப் படிப்பவர்கள் ஆசுகவியின் பன்முகப்பட்ட சாதனைத் திறனை புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாகவும், ஈழத் துப் புலவர் வரிசையில் — பத்திரிகையாளர் வரிசையில் — உரைநடை வித்தகர் வரிசையில் — கண்டன மேதைகள் வரிசையில் — சரித்திர ஆய்வாளர் வரிசையில் ஆசுகவியின் ஸ்தானம் எத்துணை தனித்துவமானது என்பதனை உணர்ந்து கொள்ளக்கூடியதாகவும், இருந்தால் அதுவே இந் நூலை ஆக்கியோனுக்கு இதய நிறைவைத் தரவல்லதாகும்.

வருங்காலத்தில் மேன்மேறும் விசாலமான முறையில் ஆசுகவியின் பணிகளை ஆராய் விழைவார்க்கு, சர்வ வல்ல மையுள்ள கடவுள் பூரண சக்தியை கொடுப்பாராக.

D
v
D
v
D
v

விஜயேந்திரன் தமிழ்

கவிதைகள்

விஜயேந்திரன் கவிதை களில் உணர்ச்சி பிரவகித்துச் செல்லும். அவர் வாழ்க்கை உணர்ச்சிகளின் ஒவ்வொரு அமிசத்தையும் அநுபவித்தே கவிதைகளை எழுதுபவர்.

‘சௌந்தர்ய பூஜை’

‘சௌந்தர்ய பூஜை’ என்னும் கதைத் தொகுதி, அவருடைய இனிய, கவர்ச்சி கரமான சரள நடைக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு. இந்நடையிலே அவருடைய மென்மையான உள்ளம் பிரதிபலிக்கின்றது. அவருடைய வாழ்க்கையின் போக்கைக் கதைகளின் இடையிடையே காணலாம். ‘இன்னமுஞ் சொல்லப்போனால் அழுகு இராஜ்யத்தின் அக் கலீஞ்சுன்’ என்னும் பந்தி கதைக் கலை ஞினைக் காட்டினும் கதாசிரியக் கலீஞ்சுனுக்கே மிகவும் பொருத்தமாகும்.

‘பிரேம தியானம்’

.....வால்மீகியின் இராமாயணத்தின் கவிதை யோசை பிறந்ததற்கு ஒரு கதையுண்டு. ஆற்றங் கரையிலே நிர்மலமான நீரைப் பார்த்துக்கொண்டு எத்தகைய பாவினால் இராமாயணத்தைக் கட்டலாம் என்று ஆழ்ந்து சிந்திக்கின்றார் வால்மீகி. அப்போது வேடஞ்சல் அடிப்பட்ட சோடிப் புள்ளைப் பார்த்து மற்றப் புள்ள கதறுகின்றது. இந்த ஒசையையே அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு புதிய யாப்பு முறையை வால்மீகி ஆக்கினார்.

காதலால் புலம்பும் ஒருவனின் சோக ராகமே பிரேம தியானத்தின் மூலத் தொனியாகும். இதனை அலுக்காத புதுமையூட்டி முதற்றெடுக்க கடைசி வரையும் சோக நாதம் தளர்ந்து விடாமல் ஒலித்திருக்கின்றார் விஜயேந்திரன்.

இந்த நாதத்தை எழுப்புவதற்கு அவருடைய வசனங்களாகிய தந்திகள் இறுக்கத்தோடு தொனிக்கின்றன. அற்புதமான உருவகங்கள் உணர்ச்சிச் சித்திரத்துக்கு மெருகூட்டுகின்றன. இடையிடையே அள்ளிச் சொரியும் விளிப்புச் சொற்கள், அவற்றுக்குக் கொடுக்கும் அடைமொழிச் சொற்கள் உள்ளத்தை மருட்டிக் களிய வைக்கின்றன.....

பேராசிரியர் க. சுகிதானந்தன்,
B. A. Hons. (Lond.), Dip. in Ed. (Lond.)

அட்டை, சுன்னகம் திருமகள் அழுத்தகற்றில் அச்சிடப்பெற்றது.